BURAK KERVANI

1

Mehmet ERDOĞAN

BURAK KERVANI
2

Mehmet ERDOĞAN

BURAK KERVANI
2

Mehmet ERDOĞAN

İstanbul-2004

KAYNAK
YAYINLARI©

Burak Kervanı-2

ISBN: 975-8775-25-1

Yayın Numarası: 109

Bulgurlu Mah. Bağlar Cad. No:5 34696

Tel : 0 (216) 522 11 88

Faks: 0 (216) 522 11 99

Üsküdar/İstanbul

www.isikyayinlari.com

BASKI: ÇAĞLAYAN A.Ş.

Sarnıç Yolu No: 7

Tel: 0 (232) 252 20 97/98

Gaziemir/İzmir

Baskı Tarihi

Nisan 2004

İÇİNDEKİLER

AYYÜZLÜLER KADERİ

ATEŞTEN GERGEF

TASALLUT

Şeytanın tasallutuna uğradım bir gün. Bana ne teraneler söyledi bir bilseniz? Kin ve nefreti öğütledi. Kıskançlık ve hodfuruşluğu tavsiye etti. Hırs ve tama'yı kendime rehber kılmamı, sevgiye düşman olmamı takdim etti. Muhabbet obasından doludizgin kaçmamı salık verdi. Aşka veda etmemi, çileye küsmemi, huzur ikliminden uzaklaşmamı anlatıp telkin etti.

Boyun kırıp dinledim onu bir müddet. Sonra "sözün bitti mi?" deyip sordum. O da "bitmedi ama cevabını merak ediyorum" dedi.

Ben de "öyleyse dinle" dedim:

Şu dünyada yaradılışın mayası sevgidir. Onun ile iç dünyamda dirliğe ererim. Ümit iklimlerine bile o yelkenliyle seyahat eder varlığımın şuuruna erer, kulluğumu idrak ederim. Onun için onu terkedemem. Zira o insanlar arasında yegane sağlam bağlardan biridir ki koptuğu gün dünya meydanı bir cehenneme döner. Zira kesişen duygular, hırs ve adavetler, bir makama bin kişinin göz dikmesi ve bir hiç uğruna savaşmalar, dalaşmalar onun gidişiyle başlar... Bu sebepten onu terketmem asla mümkün değildir. Kin ve öfkeye temennaya gelince; insanlar arasında nice duygular vardır ki onların zehir tesiri gösteren ve en acı vereni kin ve nefrettir. Nice temiz, tertemiz bağlar ve nice ümit ve inanç iklimine kanatlanmalar vardır ki bu kötü hasletlerle ayağına kement atılmışbir koşucu veya kanadına ok yemiş bir üveykin düşüşü gibi hedefe varmadan avlanırlar... Onun için kin ve nefret onulmaz bir yaradır toplumun bağrında. Onu taşıyan insanlar metafizik damarlarından kan kaybede kaybede bir gün ölümün kollarına düşecektir. Onu özünde taşıyan toplumlar bir gün büyük kitleler halinde gadap ve celal fırtınasına tutulup Hakk'ın "Celîl" isminin tokadını topyekün yiyecektir. Onun için bu has-

letleri yüreğime sokamam ve onların bir zerresinin bile gönül dünyama düşmesine tahammül edemem...

Şeytanın yüzü abus bir şekle bürünüyordu her konuşmamla, her sözümle.

Sonra şöhret denilen zehirli balı bana tavsiye ediyorsunuz. Onun sancısını niceleri bütün hayatında kıvrım kıvrım çekerek bütün âleme ibret panoraması gibi sunarken, gösterirken ben nasıl olur da o içinde en yakıcı ve kavurucu kezzab olan balı ağzıma götürür, "tadına bir bakayım" derim. Bir uçurum gibi insanı ruh planında yokluğa savuran ve bütün duygu ve hislerini zevale sürükleyen bu menfur hedef asla kimseye yar olmamış ve olmayacaktır. Nice şöhretler vardır ki ölüm anında ve ölmeden birkaç saat evvel nedametin keskin kılıncına boyunlarını uzatmışlar ve ah u eninlerle ecel celladına teslim-i ruh eylemişlerdir. Ben bunları göre göre nasıl olur da o yalancı müskiri dudaklarıma götürür ve hayat suyu imiş gibi yudum yudum içerim? Nasıl bu vartaya düşüp sonra da Hakk'a kurtuluşum için yalvarırım, af dilerim... Nasıl hem "Niçin düştüğünü düşünmeyeceksen, düşmeden evvel düşün" kaidesini yerine getirmeyip hem de bir ahmak divane gibi vaveyla edip inlerim. Onun için kusura bakma ben bu yola revan olamam. Kendimi çöl seraplarının ardına bir mecnun edasıyla salıp, kemter ve biçare kalamam...

Şeytan yine üzgün ve öfkeli bir şekilde kaşlarını çatıyor ara sıra da bana konuşmamam için kin ve nefret dolu gözlerle bakıyordu.

"Hele kıskançlık ve hodfuruşluk" dedim. Asla bu hastalıklara beni davet etme. Tatlı gibi gelen fakat azgınlaşınca kişinin bütün hasletlerini kangrene çeviren ve onu ölümün kollarına atan bu korkunç yarayı ruhuma açmamı tavsiye etme. Hodfuruşluk yani bencillik insanı başkalarına karşı kör eden ve sadece kendine baktıran, sonra o dar çerçeve içinde gözlerine küfür milini çeken en menfur hastalıktır. Önceleri insana tatlı gelen bu hobi bir fobiye dönüşünce ve özündeki kanser mikroplarını yüreğe, vicdana, ruha salınca insan çok geç kaldığının farkına varır, varır ama artık kurtuluş çaresi kalmamıştır. Hele kıskançlık yani haset bir

kalbe girerse o gönülden Hak sevgisi çıkar gider. Zira "mü'min mü'minin kardeşidir" sözüne zıt bir hareket olan bu öz düşmanlığı, insanı hem toplum dışı bırakır hem de kendi ile barışık olmasını önler.

İblis patlamaya hazır bir bomba gibi bakıyordu bana. Beni bâtıl yolun dışı süs, içi pis duraklarına davet ettiğine bin pişman olmuştu. Fakat bir kere söylemiş bulundu ve "davet" sözü ağzından ister istemez çıkmıştı. Ben devam ettim sözlerime:

Hele hırs yoluna beni hiç davet etme. Zira o kapı Nebiler Nebîsi'nin "hırs hasarettir" lal ü güher kelâmıyla kapanmıştır. Belki de o kapı sürmelenmiş ve kilitlenmiştir. Böyle olduğu halde o ikaz ışıklarına aldırmayıp o kapıyı zorla açıp o girdaplar otağı iklime giren niceleri, perişan ve derbeder olarak ve her şeylerini yitirmiş bir şekilde gerisin geriye dönüyorlar. Gençlik hevesiyle ve dünyada layemut kalacakmış zannıyla özünde tutuşturduğu bu ateşîn korların arasında bütün her şeyini yakıp kül ettikten sonra ağlayarak dönüyorlar gerisin geriye. Bazıları ise dönmeye bile takat bulamayarak yarı yolda kalanlardan oluyor ve kaybedenlerin listesine dehalet ediyor.

"Böyle akrebin kıskacına benzer bir yola beni nasıl davet edersin ey Allah düşmanı" deyince, şeytan, kan beynine sıçramış gibi alevlendi. "Yeter yeter!" deyip bağırmaya başladı. Seni davet ettiğim bu yola ben nicelerini her gün kerrat sefer çekip götürüyorum. Sen bunların içinde bir tanesin. Bu sebepten çölde bir kum tanesi mesabesindeki varlığınla yokluğun eşiğindesin. Hani türü yok olmaya başlamış, nesli tükenmişlerdensin. Sen bu sebepten gel yanlış dahi olsa bu yola gir, zira, tek başına kalma ihtimalin var. Ezilip ufalanman ve kendini keder seline salman muhtemeldir.

Ben bu acip ve ahmakça davet şekline gülüp geçtim. "Yalnız kalsam da ve keder beni prangaya vursa da, hüzün okyanuslarına düşsem, her gün bir uzvum zincire vurulsa da ben yine senin bana tavsiye ettiğin bu menfur tuzaklara düşmeyeceğim ve seninle sonsuza dek mücadelemi devam ettireceğim" deyince, İblis, önce sinirinden sarardı, sonra morardı, daha sonra boğulur

gibi nefes alamadı ve boğazını tutup hırıltılar çıkarmaya başladı. Belli ki küfür krizi tutmuştu yine. Belli ki Hakk'a itaat etmemenin zehrini an be an yudumladığından dolayı son ölüm çığlıklarıydı dudağındaki. Bir ara yere düşüp saralı hastalar gibi titremeye başladı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde debelene debelene can verip cehennemin dibini boyladı.

Ben işte şimdi ufukta lal kesilmiş bir savaşçı gibi elimde Kur'an'ın elmas kılıcı ve ruhumda imân ve ihlas aydınlığı, damarlarımda azim ve gayret kıvılcımı olduğu halde onun yokluğa gidişini yüzümdeki tatlı tebessümle seyrediyorum...

RUHUMU DİNLİYORUM

Ne sesler geliyor ruhumdan ne sesler? Kalbimden ne terennümler yükseliyor dudaklarıma, ne meltemler esiyor ruhumun bahar ufkundan ve ne kaoslar, ne kalaklar, ne sancılar, ne sevinç ve kederler sökün ediyor kalbimin bam telinden.

Ben bir ozanım. Sazım kalbim, mızrabım çile, nağmelerim göz yaşı, terennümüm hıçkırık ve inilti. Ruhumu dinliyorum her gece. Kalbimi alıp avuçlarıma onun bir saat gibi tik tak işleyişini ve sona doğru gidişini seyrediyorum. Örümcek ağlarını silip süpürüyorum ellerimle. Sonra göğe çeviriyorum avuçlarımı. Fenadan bîzar ve kemter inliyor ağlıyor duâ duâ yalvarıyorum Hakk'a...

Ben garip bir şairim. İlhamlarım görünen semadan gelmez benim. Yürek arşından akar gönül göğüme. Sonra sağnak sağnak yağar çile gürleyişiyle ızdırab bulutlarından ümit ve inanç semama. İlhamlar iri damlalarla akar ipekten yumuşak kalbimin yapraklarına. Bir gece çiği titreşir kalbimin yeşil bir dalında. Gözümden mahşer gününde kurtuluşum için beliren bir damla, yanaklarıma süzülürken...

Bana "seni anlamıyoruz" diyorlar doğrudur. Bir savrulup hazan seline düşen, bir itilip bahar nesline karışıp çiçekler arasına giren, bir karanlığın kaoslu ikliminde kıvranan, bir zirvelerin zirvesinde ışıktan burağa binip mesafeler kateden insanın elbette sözleri de klasik kaidelere uymaz ve anlaşılması zordur. Siz bana değil, yüreğime kulak veriniz. Onun sesi ve sözü safî ve dupdurudur. Onun feryadında, nalelerinde asla sahte bir çizgi bulunmaz. O mertçe söyler söyleyeceklerini. Dudaklarından sahte terennümler yükselmez arşa. Vicdan ikliminden süzüp söyler her nağmesini, her bestesini...

Bir damla, bir kelebek, bir çiçek onun terennümüne misaldir. Ne kayalardaki sertlik, ne fırtınalardaki hırçınlık, ne şimşeklerdeki korku veren hâl yoktur onun dünyasında. Ebed ebed terennümü en birinci bestesidir onun. Ve Hakk'a yöneldiği an billur sağnağına tutulur onun atmosferi. Asla kin ve öfke karanlığı çökmez onun iklimine. Çökse de çabucak çekip gider yokluğun bağrına. Zevale sürüklenip gider şüphe ve tereddüt sisi, dumanı. Onun her bir zerresi berrak, duru ve safidir. Onun notaları da şeffaf ve dupduru billur zerrelerinden örülmüştür.

Ben sık sık ruhumun terennümlerini dinleyerek dinlenirim ve kendime gelirim şu hayat kaosunda. Bütün gönül kirlerinden, kalbimin küf ve paslarından, vicdanımın yıllanmış günah ve rehavet yosunlarından sıyrılır, temizlenir gönül arşına uzanır oradan da Hakk'a yükselirim.

Evet ben bir ozanım. Kalbim sazım, mızrabım çile, terennümüm göz yaşı, nağmelerim de hıçkırık ve feryattır.

SİTEM YOK

Ağır ağır çekilir yüreğinden can. Sitem yok. Izdırab prangasına vurulursun an be an. Sitem yok. Bilinmez yerden gelir ve yağar başına belalar. Sitem yok. En ummadığın indirir hançeri bağrına. Sitem yok. Nice uçurumlara, bilinmeden veya bilinerek itilirsin. Ümidini çalmak için nice engeller dağ dağ keser yolunu, nice elem rüzgarı bir alev seli gibi yalar geçer yüreğini. Yakıcı korlarını bırakır kalbine nice hicran volkanları. Sitem yok...

Dostundan görürsün ilk darbeyi. Çoluk çocuğundan görürsün ilk isyanı. Karından görürsün ihaneti. En yakın arkadaşından görürsün seni anlamamayı, yaralarını kırmızı gül zannetmeyi. Sitem yok serzeniş yok...

Sabır var dostum. Sabrın engin ve eritici iklimi var bütün dertlere, bütün yaralara merhem ve ilaç diye. Sade senin bir küçük hamlen gerek o iklime girmen için. Bir kenara çekilip ağlamak nalân etmek faydasız. Kendini meydana atmaktır mertlik. Böyle bir hamleyle yenersin şeytanın fendini. Ve aşarsın hamle ile hayat yolundaki rehavet bendini...

Sabrın kemendini geçirmektir erlik boynuna. Çile mızrağı inince bağrına ve kızıl bir şafak fışkırınca sineden, gözlere sıçrayınca kanlı göz yaşları, billur iklime vefa göstermek, sadeliğe ve duruluğa asla ihanet etmemek gerek. Kendini salmak ve ye's çukuruna itmek, guruba meyledip gitmek, kuşkuların girdabında eriyip, boğulup bitmek asla çıkış yolu değildir.

Sitem yok dedim ya. Her acı insana bir feryat nağmesi ilham eder. Her sancı insana bir çığlık prangası vurur. Asla yakınmadan edemez insan. Çevreye derdini söylemeden edemez. Ağlayıp inlemek onun fıtrî meylidir. Fakat işte bu meyil ile o kudsî besteye eğilmelidir. Değil bir, belki binlerce acı da çullansa üstüne acımasızca sefil bir çığlık koparmaktansa, Hakk'ın gönderdiği o

ezeli beste bir dil kesilmeli yürekte ve dudaklarda. Bütün kuvveler o nur-efşan seste odaklanmalı.

Kudsî kitapta bulmalı kendini insan. Kâh bir Nuh feryadında ağlayıp inlemeli. Kâh bir Eyyûb sabrında zincire vurulmalı. Kâh bir İsmail iradesi ve imânıyla kurban olma ufkunda boynunu Hakk için kıldan ince bilmeli. Kâh bir Musa celaliyle Kızıl Deniz ortasından ikiye bölünmeli, Kâh bir İsa muştusuyla en son gelecek müjdeci güneş gibi doğarken insanlık ufkuna, onu bekleyiş sabrını gösterebilmeli. Kâh ömrünü bir çile gergefi gibi ören Hz. Muhammed (sav) gibi asla bedduaya meyletmeden en zorlu çile ve ızdırapları göğüslemeli... Sonra da onların dudaklarında tutuşturdukları yakarış şulesinden bir beste derleyip kendi dudağına kondurmalı bir katre alev gibi.

Her nefesimizi kudsî bir tohum gibi zaman tarlasına düşürmek istiyorsak asla faydasız sitemlere değil, verimli duâlar ve yakarışlara meyletmeli ve kendimizi onun kudsî ikliminde tanımaya, aşmaya çalışmalıyız...

YARINLARA DOĞRU

Geleceğe hamle yapmak yaşatır insanı. Zihni zinde, aklı güçlü, ruhu canlı kılar. Ümidini yitiren yarınlara bir kadavra gibi girer. Ölü bir ruh, bitkin bir yürek, çökmüş bir vicdan ile.

Yarınların aydın ve nurlu olmasını dileyenler bileklerindeki güç kadar, ruhundaki potansiyeli de zinde tutmalıdırlar. Aksiyon, ümit ve inancın feridir. Hareketsizlik ve rehavet yarınların boynuna geçen bir ölüm kemendidir. İşte ümit bu kemende inen bir keskin bıçak darbesidir. Özündeki gücü yitiren hissiz ve duygusuz yığınlar yarınlarda sadece birer boşluk birer koful olabilirler. Onların gelecek için ciddi bir projeleri, yararlı bir hamlesi asla bulunmaz.

Zevk ve eğlenceye düşkünlük, yarınları sis ve dumana boğan tavır ve davranışlardır. Gününü gün etmek düşüncesi gelecek nilüferinin yaprağına kezzap dökmek ve onu soldurmak gibi menfî bir meyildir. Hele bu yeniden diriliş beklenen gözde bir millette olursa işin fecaatı her sözden varestedir. İradesi sağlam insanlardan örülen bir ati, gökteki samanyolu gibi ışıl ışıl ve aydınlıktır. Zira iradesiz insanların ruhlarındaki durgunluk ve özlerindeki karanlık geleceği zalam zalam üstüne bir geceye çevirecektir.

Sevmek, neyi sevdiğini bilmek de en az ümit kadar gelecek kaneviçesinin nurlu ve ışıklı motiflerindendir. Hakikata bir Mecnun gibi sevdalı olmayan, insanı ve insanlığı bir Ferhat yüreğiyle sevmeyen kişilerin atisi yoktur.

Özdeki ümit kıvılcımı bir çaksın hele. Sevda meş'alesi hoşgörü ve sevgi aleviyle tutuşuversin. Zihinler, vicdanın emrine girip asıl kaynağı bir seçiversin hele. Nice Hak ve Hakikat projeleri günlük hayatta herkesin kafasını dördüncü beşinci buuda bir çekiversin. Azim ve gayret herkesin suyu ekmeği oluversin. Yük-

seliş asla ene ve ego yörüngeli olmayıp Hakk'ın rızası istikametinde vuku buluversin. Gönül göğüne çıkma, aya gitmekten güneşe peyk göndermekten üstün tutuluversin bir kere. O zaman bu millet kurtuluş sahillerine yelken açmış olacak, huzur iklimine bir burak edasıyla revan olup uçacak, insanlık ise sağdan hizaya gelip o nurlu iklime kavuşmak için can atacak ve huzur kervanına katılıp yarının efsunlu dünyasına ermek için yanıp yanıp tutuşacak...

Ey dost! "Yarın" isimli dünya senin özüne ermeni ve ruhundaki sırları keşfetmeni, içinde derinleşip dışa bunu aksettirmeni, imân, azim, sebat, ümit, dava, sevgi, dayanıklılık, aşk, şevk kıvılcımlarıyla ruhundaki öz meş'aleni tutuşturup önce kendi içindeki karanlıkları izale edip sonra dış dünyadaki karanlık gölgeleri bir sabah güneşiyle yokluğa savurmanı arzu ediyor.

Bu da alından ter akmadan, secdelere serfüru etmeden, binbir dert ile gönül çıranı yakmadan, asla mümkün olamaz.

Korkusuzdur. Yüreği pektir onun. Asla vazgeçmez sevdasından, davasından, idealinden...

Zindanlara atılsa da, panayırlarda köle diye satılsa da, meydanlarda asılsa da yine dönmez davasından...

Diriliş insanı ümit ve reca ortası bir hayat sürer. Şevk her dem onun yüreğini ışığıyla aydınlatır. Aşk o gönlün ab-ı hayatı ve Kevser ırmağıdır.

Diriliş insanı uyku nedir, rehavet nedir, gözlere başka bir hayalin girmesi nedir bilmez. Dağcılar gibidir, gözüpek dağcılar gibi. Everest'in zirvesine ulaşmaya azmetmiş dağcılar gibi. Ne sert ne haşindirler. İçten içe idealinin aşkıyla kavrulurlar. Kar demez, buz demez yollara çıkar ve menzile varmak için fedakârlıkta bulunmaktan feragattan bir an dahi dur olmazlar.

Diriliş insanının gözleri nemlidir. Yüreği buruktur. Bir hicranı yaşar daima. Hak'tan ayrı kaldığı için üzgündür. Ve bakışları daima süzgündür onun... Asla bezgin değildir menzile ermek için çektiği çilelerden... Asla kızgın değildir vurulduğu azap çarmıhından, çile pranga ve zincirinden...

Ölüm onun için en güzel yadigardır bu yolda. Bütün özlemler, bütün maddî tutkular bir hiçtir onun gözünde. Gırtlağından batacak ve onu yere serecek bir ok bekler ömür boyu. Şehadet solukludur o. Daima yüreğinin bir kenarından girecek bir kurşunla Hakk'a kavuşmayı kurar durur. Evet onun gönlü bahar kadar engin, okyanuslar kadar sınırsız, cennet kadar rengin ve revnektardır. Onun için gözlerine başka bir ahu sevgisi giremez. Başka bir hayal süsleyemez ruhunu. “Ah!” der diriliş insanı... “ah!” der ve ah çekişlerinin her birinde insanlığın kurtuluşunu hayal eder o hasretle yanar yanar kavrulur. Başında sarığıyla son devre ümit-resan olmuş çile insanının bulutları aşan silueti daima gözlerinde canlanır. Taylasanı savrulur bulutların ak rengin-

den daha ak. Kır atıyla sanki ona muştular gönderir öteler ötesinden. Bulutlarla yarışıyor gibidir her dem onun hayali. O her sefer gökyüzüne baktığında onun resmini görür gibi olur. İçine bir ümit ışığı, bir gayret şulesi düşer ansızın. Diriliş insanı yorgun değildir. Daima canlı ve hayat doludur. Açlık ve susuzluğa karşı oldukça dayanıklıdır. Hani süt çocuklarına hiç benzemez o. Kıraç topraklarda büyümüş ve çile ile boy atmış çevik çalak bir hayat sürmüş Anadolu çocuklarını hatırlatır. Yiğittir gözüpektir. Acıma hisleri oldukça fazladır. Merhametten yana ince, pek yufka bir kalbi vardır. Bir karıncanın, bir sineğin ölümüyle oturup hüngür hüngür ağlar. Fakat düşman karşısında polat bir er, yalçın dağlar misali bir kahramandır.

Diriliş insanı olmaya azmetmiş bir kişi asla çok uyumamalı ve fazla yememelidir. Zira uyku ve fazla yemek insanı şehvet vadisine sürer orada yokluğa savurur. Demek ki eskilerin "riyâzet" isimli gönül idmanını, ruh eksersizini, beyin ve vicdan cimnastiğini harfiyyen yerine getirmeyen asla diriliş insanı olma yoluna giremez

Öyleyse tekrar bir bahar solumak için, tekrar kış çiçeklerinden kurtulup nevbahar güllerine kavuşmak için, tekrar altın saçlı bahar nilüferlerinin ufkumuzdan zamanımıza ağması, papatyaların, yasemenlerin cennet kokuşlu bir iklimle zeminimize teşrif etmesi için diriliş yoluna revan olalım. Madem ki özlüyoruz ba'su ba'del mevti, madem ona hasretiz, madem ki tekrar bahar solumak, İslâm ve imân ufkunda tekrar kanatlanmak istiyoruz, öbek öbek yıldızlar misali bir cemiyet hayatına kavuşmak, ışıl ışıl bir dünyaya ulaşmak istiyoruz haydi hep birden önce içimizdeki düşman, sonra dışımızdaki düşmanlara bir savaş ilan edelim. Bu savaşı da ebed-müddet sürdürüp devam ettirelim. Ve asla nefse ve şeytana pes etmeyelim. Meleklerin diriltici nağmelerine denk bir seda ile cihanı velveleye verelim. Bir muştunun engin soluğunu gür bir tayfun edasıyla yayalım cihanın dört bucağına. Birer kıvılcım bırakalım dertli gönül ocağına. Ve birkaç bahar çiçeği serpiverelim Yakub-u gamın kucağına. Böylece eriyle, hatunuyla çıkılmış, Havvasıyla, Ademiyle, kızıyla kızanıyla başlanmış

bu büyük cihad, Tevhid sancağının cihanın burçlarına taşınması ve kalenin bendine dikilmesiyle noktalansın. Bu ise cennet-asâ bir baharın ilk zafer narası olsun...

YENİDEN

Yeniden bir hamle gerek bize. Diriliş için yeniden bir hamle. Ümit ufkuna kanatlanmak, imân burağıyla mesafeler aşmak için tekrar bir şahlanış gerek...

Zevk ve eğlence, tembellik ve rehavet zincirlerini kırıp yokluğa savurmak ve tekrar bahara uyanmak için bir şahlanış olmalı bu.

Aşk ve sevda bu yükseliş ve yücelişte bir iç potansiyeli olacak. Şevkini kaybetmiş, özündeki metafizik gücü yitirmiş, bir kişiden böylesine bir yeniden doğruluş ve bahar meyvelerine duruş beklenemez.

Zamanın kadrini bilenler, ömrünün an be an kıymetini idrak edenler yeniden bir hamle yapabilir ancak.

Olgunluk iklimine girmek için tevazu kanatlarını yerlere sermek gerek. Ene ve ego yörüngeli insanlar ne birinci, ne de ikinci dirilişi soluklayamaz. Alçak gönüllülük ekseninde çizilen bir ömür sık sık bahar meltemlerine uğrayacak, sık sık nilüfer çiçekleri ve defne dallarıyla örülecektir. Ama asla yeniden diriliş dünyasını teğet geçmeyecektir.

Ümitsizlik bu diriliş hamlesinin en büyük düşmanıdır. “Her şey bitti artık. Yıkıldım, viran oldum” deyip bir kenara çekilmek bu hamlenin ayağına geçmiş bir bukağıdır. Hele acelecilik, hele acelecilik... Hemen olsun bitsin isteyiş birer menfur ağdır diriliş yolunda. Bu tedirginlik kemendini de imân, ihlas ve sabır kılıcıyla kesip atmalıyız yokluğun bağrına. Yavaş yavaş da olsa dikkatli adımlarla aşmalıyız zafer ufuklarını.

Zafer ufukları ki içte yürek zaferi ve dışta cihan muzafferiyetini beklemektedir. Zafer ufukları ki içte egoyu sırt üstü yere serip dışta insî şeytanların bütün plan ve projelerini alt üst etmeyi özlemektedir. Zafer ufukları ki hiçbir dem ülfete düşmeyen,

nazargah-ı İlâhî olan gönül dünyasında ve dışta nesim-i cennet iklimini ören ve manevî dünyayı kuran yiğitler beklemektedir...

Her gün ayrı bir lezzetin pençesinde can veren his ve duygularla bu nasıl olacak. 'Her an bir kakûl ü hoş bû' peşinde dolaşan kıpti gönüllerimizle bu nasıl gerçekleşecek. Bir Yahudi gibi materyalist ve madde meftûnu ruhumuzla yıkılmış viraneye dönmüş manevî dinamiklerimiz nasıl ayağa kaldırılacak ve yeniden nasıl bir ümran devri başlatılacak?

Terk-i dünya terk-i ukbadan bir şey anlıyor mu kalbimiz ve terk-i terkten ne duyuyor vicdanımız, ruhumuz? Yoksa bizler de içten içe yıkılıp gittik mi dünya zevkleri ve lezzetlerinin kahir kuyularında, ateşin çemberinde?..

Bırakın terkleri hiç olmazsa basit bir Müslüman kadar kendimizi bilebilseydik. Aslî vazifemizi idrak edebilseydik. Diriliş erleri uyanık ve hüşyar olmalı. Asla "yaptım", "ettim"ler ile rehavet döşeğine uzanmayı düşlememeli. Zira o döşek bir ölüm döşeğidir insana. Gaflet yorganını tepesine çeken her fanî orada bir daha dirilmemek üzere manevî ölüme mahkûm olur. İşte böyle ruhlar için belki öldükten sonra diriliş yoktur. Zira manâ ölümü ebedlere kadar süren bir azabın, bir yokluk acısının başlangıcıdır.

Onlar ikinci dirilişte bile sarhoşlar gibi, aklı başında olmayan serseriler gibi haşrolacaklardır.

Bu ölüm içinde ölüm, yokluk içinde yokluk, azab içinde azap, keder içinde keder kuyusuna her insan düşebilir. Bundan kimse müstağni değildir. Fakat diriliş erleri, kendini aşmış özünü tanımış ve kalp dünyasına metafizik mesajları ulaştırmış dirilişin ışık süvarileri bu yıkılıştan, bu harabiyetten, bu cehennem ikliminden, bu kahroluştan, acı ve keder seline düşmekten masun ve mahfuzdurlar

Öyleyse yeniden bir hamle gerek bize. Ruh ve vicdan bahçemizi sonbahar rüzgârının sarartan ölüm soluğundan kurtarıp, baharın nur-efşan rengarenk iklimine kanatlanmak için yeniden bir aksiyon gerek ruhumuza. Belki o zaman ölüm girdabına

düşmekten ve yokluğa karışıp gitmekten kurtulacak, metafizik iklimin diriliş buuduna kanatlanacağız.

YANGIN

Bir alev sağnağı. Bir kor yağmuru. Bir yakıcı köz fırtınası...

Abus bir çehre. Hüzün çizgileri... Gözlerde donuk bakışlar... Asla gülmeyen bir yüz. Işığı sönmüş bir nasiye...

İstikrarsız tavırlar. Birbirini tutmayan konuşmalar. Sözünde durmamak, ahde vefasızlık, emanete hıyanet silsilesi bir ömür panoraması...

Tabiattan birer vahşi gibi korkmalar. Sanki zindan duvarları gibiymiş gibi eşyadan ürkmeler... Varlıkların silinip gitmesini arzu ediş... Onlara bir an bile hayat hakkı tanımayış pisikozu...

Yemeğe aşırı düşkünlük, uykuya alabildiğine tiryakilik... Sarhoşça yaşamaya ifrat derecesinde meyil...

Kendinden kaçmak için her vesileyi bir bahane telakki etmeler. Benliğinden ürkmeler. Kendine yabancı kalmanın verdiği rahatlık kafesi...

Hakikî saadete hasret kalmak. Huzurlu bir nefes alabilmek için villalar, yalılar, kotralar, daha neler neler denemek arzusunun furya panayırı...

Düşünmekten korkmak. Fakat bu korku içinde bile kendini "çok bilmiş" bilmek paradoksu... Realiteden sık sık hayal dünyasına kaçış ve ütopik bir dünyada yaşamayı her şeye tercih etmek sevdası...

Hislere önem vermemek ve duygu deyince tepesi atmak derecesinde ruha ait bütün işaret taşlarından bir canavardan ürkermiş gibi bir tavra zircirlenmek...

Ene tufanı içinde, bir derin kuyuya düşmek, bir dehşetli vakumda yutulmak, bir fırtınaya tutulmak, bir girdapta boğulmak...

Eski bir dostunu görünce yol ve yön değiştirme meyli. Onun kendindeki değişikliği farketmemesi için elinden gelen bütün kaçış yollarını deneme zavallılığı...

Kendi için yapılan iyiliklere dahi bir nefret urbası giydirmek, her hareket ve davranıştan menfî bir manâ çıkarma tiryakiliği...

Sık sık hedef ve yön değiştirme istikrarsızlığı... Kendini çaresiz ve ümitsiz bir sonun beklediğine iyice inandırmış olma çıkmazı ve hamakati.

İnsanlara sevgiden söz etmenin ona en ağır ve zor geldiği bir kin ve öfke zincirine vurulmak helâketi...

Fani mahbuplara ve geçici sevgililere bir gamze bir gülüş, bir bakış için bazen her şeyini feda edecek kadar bağlılık... Baki olanla, geçici olanı ayıramamak donukluğu ve ahmaklığı ve duygusuzluğu...

Çok kez geçmişindeki iyiliklerine dayanarak onlardan güç almak yanılgısı. Bu sinyal en fazla yenik düştüğü zamanlar ortaya çıkan bir çaresizlik işareti...

Ağlayamamak ve gözlerdeki yaş pınarının kurumuş olduğu bir dünyaya demir atmış olduğunu bildiği halde bu kurak iklimden kurtulmak çaresini sık sık yarınlara erteleme pısırıklığı ve rehaveti..

Birlikte çoğu, çokta biri görememe gibi bir imbik tıkanıklığı ve süzgeç paslanma yeknesaklığı ve ülfet zincirine vurulma mahkûmiyeti...

Yarını için hiçbir şey düşünememek ve geleceğe ait hiçbir ideali bulunmamak tufanı...

Aklına ne eserse onu yapmak istikrarsızlığı ve yolsuzluğu ve çakırkeyifliği.

Zindanda boğazı sıkılıyormuşçasına bir bunalım yaşama ezikliği ve hafakanlarla geçen bir ömür serüveni..

Bütün bu saydıklarımız özdeki yangının sadece birkaç alev çizgisidir... Yıllar yılı cemiyet hayatımızı kasıp kavuran öfkeli

alevlerin, acımasız hararetin ve yakıcı korların insandaki görünen veya hissedilen yanı. İçten içe kavruluşun, bir volkanik dağ merkezine çekilişin kelimelerle ifade tarzı. Yoksa bütün ressamlar, bütün heykeltıraşlar, bütün şairler, bütün müzisyenler eserlerinde bu yangını tasvir etseler yine bu metafizik yok oluşun bir karesini bile zor ifade ederler. Kaldı ki niceleri hem içte hem dışta sadece bozgun düşüncesini mayalıyor, alevlere körükle koşuyor, közlere şehvetin ve şöhretin yakıcı soluğuyla güç veriyor.

Entelijansiyamızın ele alacağı en önemli afet bu günkü bu ateş kaosudur. Ruhlarımızı yakıp kavuran imânsızlık, vecdsizlik ve aşksızlık kaosu. Kalplerimizi bir viraneye çeviren bu kızıl afet fırtınasıdır. Şafak beklerken kan ve irin ile karışık göz yaşı döktürme sadistliğidir ki bizleri alevleri göklere yükselen bu onulmaz derdin içine itmiştir.

Ne zaman başımızı bu kül ve duman içinden oksijenli bir atmosfere çıkarsak, ne zaman korlar arasındaki ruhumuzu bir ulvi gayeye kanatlandırsak bir yakıcı alevin kor bakışları bizi takip ediyor, bir ejderin alevden dili eteğimize uzanıyor.

Bütün müesseseleriyle vatan ve millet topyekün insanlık bu korkunç ejderi yerle bir etmeye ve külünü yokluğa savurmaya gayret etmelidir... Yılan dilli alevleri söndürmek için bütün varlığımızla işe vaziyet edip, genç, ihtiyar, çocuk bu yakıcı ve yok edici tufanın üzerine yürümeliyiz.

Allah gücümüze güç katsın...

VUCUT ÂLEM-İ CİSMANİDEN MÜNHASIR DEĞİL

Vücut, varlığın esaslı bir merkezidir. Onsuz varlıktan söz edilemez. Bu sebepten Yüce Yaratıcı'nın en önemli sıfatlarından biri vücut, bir diğeri bekâdır. Bazen ona Vacibü'l-Vücut deriz. Yani vücudu mutlak gerekli olan manâsına gelir bu. Onun vücudu olmazsa diğer vücutların da olamayacağı anlamına...

Yalnız vücut deyince sadece âlem-i cismanîdeki vücutlar akla gelmemelidir. Eğer böyle olursa bu güzel sıfat dar bir çerçeve içine sıkıştırılmış olur. Halbuki Allah'ın vücut sıfatı âlemler adedince ve onun boyutları miktarınca kesretlidir. Buna örnek olarak cinnilerin vücudu, meleklerin vücudu, ruhun kendine ait vücud-u haricisi gösterilebilir.

Belki de âlem-i cismanî bir tenteneli perde gibidir asıl vücutların veya vücudu baki olanlara ait âlemin üzerinde. Zira manâ âlemine ait varlıkların vücutları bu âlem ile kayıtlı değildir. Onların kendilerine ait bir vücud-u haricileri vardır. Belki bu âlem ile bazı irtibatlı oldukları noktalar bulunur ama bu asla vücut cihetiyle değil, belki vazife yönüyle ve ibadet veçhesiyle olabilir.

Eğer vücut cihetiyle böyle bir kayıt altında olmuş olsalardı o zaman bütün varlıklar cismaniyet merkezli olması gerekirdi. Böyle bir bağ ise pamuk ipliğine cihanlar bağlamak veya ince bir ipe güneşler dizmek gibi abes ve gülünç olurdu.

Demek ki kolaylıkla dağılabilen ve zerrelere ayrılabilen, çürüyüp yok olabilen bir madde, dağılmayan, terkiplerden müteşekkil olmayan, tefessühe meydan vermeyen manâ gibi kuvvetli bir varlığa daye olamaz veya ona merkezlik edemez.

Bu sebepten biz "ceset ruhun gömleğidir" deriz ama cesedi ruhun vücudu olarak kabul etmeyiz. Zira ruhun kendine münasip bir vücud-u misalisi ve ondan geri bir vücud-u haricisi vardır

ki bu latif gılaf onun bekâsıyla yakinen alâkalı ve ona tam uygundur.

Öyleyse varlık âlemi belki tenteneli bir perdeden başka bir hasiyete malik değildir. Varlıkların kendilerine ait ve onlara tam uygun birer vücud-u aslileri vardır. Meleklerin vücutları kendilerine hastır fakat asla cismaniyetle alâkalı bir vücut değildir bu. Ruhanilerin de öyle, sekene-i semanın diğer bilemediğimiz varlıklarının da öyle...

Öyleyse bir varlık düşünmeye başladığımız zaman hemen cismanî bir vücut hayal etmek, işi pek basite almaktan öte bir şey değildir. Hissetmek, sezmek, hadsimizde esintisini duymak belki de asıl vücutlara dokunmaktır, bilemeyiz. Böylesine derin ve iç içe girift konuları bir meçhuller bohçası gibi içinde saklayan, belki tam ortasında asıl kıymetli özü gizleyen bir meselede, gözümüzle gördüğümüz için kabul ettiğimiz maddeyi, hakikatı anlamak hususunda temel olarak kabul etmek oldukça abestir.

KALEM-İ KUDRETTE İTTİHAT, TEVHİDİ İLAN EDER

Kâinat meşherinde her varlıkta görülen sağlam san'at izi ve görüntüsü sebeplerin icadını reddeder. Kalem nakşı ve örgüsü kudretin aynıdır. Yaratıkların her noktasında zaruri olarak vasıtaların vücudunu reddeder...

Kâinatta her varlık kendi kendine icat kabiliyeti olmayan bir yaratıktır. Yaratma gücü ve icad etme kabiliyeti ancak Yüce Kudret'e ait zatî bir kuvvettir. Fakat eşyadaki var olma onlar üzerinde prova edildiği için sanki onların elinden çıkıyormuş gibi bir görüntü arzetmektedir. Mesela bir meyve ağacı, semerelerini insanlara dallarla takdim eder. İnsanoğlu meyveyi ağaçtan aldığı için onu icad edenin de ağaç olduğu zehabına kapılmamalı. Belki dallar semeratı onu icad eden ve yaratan Halık-ı kâinat namına sunmaktadırlar ihtiyacı olanlara. Yoksa ne çiçek, ne böcek, ne kelebek, ne yıldız, ne kehkeşan bağlı bulunduğu dal veya mensubu bulunduğu sistem tarafından icad edilmemiştir. Zaten buna inanmak, değil insanı, hayvanları dahi güldürecek kadar komik bir safsatadır.

Kalem nakşı ise kudretin aynısıdır. Ondan gayri bir şey değildir. Bu sebepten yaratılmış olan varlıkların her zerresinde vasıtaların vücudunu reddeder. Kudret kaleminin çizdiği, ördüğü ve boyadığı her varlık başka varlıkların onlara sahip çıkmasını kabul etmez. İnsan zahiren her bir güzelliğin mensup olduğu varlıktan fışkıran bir nur ve bir ışık olduğunu zanneder ama dikkatli bakan bir kişi, basireti açık olan bir zat varlıklardaki san'atın Allah'tan başka bir varlığa ait olamayacağını bizzat onun tarafından işlendiğini ve nakşedildiğini, örüldüğünü kabul eder. Mesela çiçekteki güzellik çiçeğin kendisine verilemez. Meyvedeki tad ve kokunun ağaç tarafından icad edildiğini kimse söyleyemez. Zira biri diğerinden daha aciz olan bu varlıklarda bir acz ve

fakr zinciri mevcuttur. Meyvenin icadını ağaca vermeye kalksak ağaç ondan daha aciz. Ağacın icadını toprağa versek toprak ağaçtan daha zayıf ve kuvvetsiz. Öyleyse varlıklar Kudreti Sonsuz'a teslim edilmeden insan bu işin sonuna varamaz. Eşyada icad kabiliyeti olmaması ve her varlığın bir diğerinden daha güçsüz ve kuvvetsiz oluşu bizi icad ve yaratma kabiliyeti olan vasıtaların icadını reddeden bir kudret-i ekmele, bir kuvvet-i ecmele sevketmektedir...

BİR DAVAYA VURULMAK

Vurulmak yüreğinin merkezinden. Vurulmak gönlünün en hassas yerinden. Vurulmak bir şehla gözlü sevgiliye. Vurulmak duyguların çağladığı bir dine. Vurulmak doğruluğun mihraklaştığı Muhammedü'l-Emin'e. Vurulmak sözlerin en güzeli ezelî bir besteye. Vurulmak yolların en güzeli ve doğrusu İslâm dînine. Vurulmak imân güneşine ve onun çevresinde bir kelebek gibi dönerken aşk ile yanıp tutuşmaya. Vurulmak bir davaya, vurulmak Mevla'ya...

Ayağı zincirli bir köle olmaktır vurulmak. Boynu kementli bir esir olmaktır. Her an onun için yanıp yanıp tutuşmaktır. Vurulduğu şeyin her arzusuna boyun eğmektir. Onun yolunda gerekirse ölümü dahi göze alabilmektir. Aşk ve sevda kanatlarını açıp o ufka uçmak ve pare pare olsa da, asla o hedeften dönmemektir.

Her türlü iblis tuzağını elinin tersiyle itmektir bir davaya vurulmak. Her doğruyu alıp eğriyi atmaktır yokluğa. Kar kış demeden çıkmaktır bir sonsuz yolculuğa. Özde hissetmektir çıkılan yolculuğu.

Vurulmak aşık olmak demekse niçindir kaypaklık, niçindir alık alık yol yön değiştirmek? Vurulmak söz vermek ve ant içmekse niçindir serseriyane başka güzellere çevirmek bakışlarını? Vurulmak boynu zincirli, ayağı bukağılı bir köle olmaksa niçindir başka efendiler arama zavallılığı...

Vurulmuşum toprağına taşına
Vurulmuşum gökte uçan kuşuna

derken şair bir vatan sevgisinin yüreğine düşen korlarını sunmuş bize. Vurulmuş olanlar gerçek vurgunu yemiş olanlar artık onun tat ve lezzet merkezli dünyasına salarlar kendilerini. Başka gü-

zellikler, başka sevdalar girmez onların hayaline. Başka bakışlar, başka gülücükler yol bulamaz zihnine, kalbine, vicdanına ulaşmak için...

Hz. Muhammed'e vurulmak O'nun yolunun mecnunu olmayı ve O şehrahın boynu tasmalı, ayağı zincirli kölesi olmayı şart kılar. Zira muma sevda mum aşkı, güneşe sevda güneş sevgisi, Sonsuz Nur'a sevda ise bir o kadar dayanıklılık ve çile taşır özünde.

Kolay değildir devlerin aşkı. Sonsuzu sevmek de bir dev aşkıdır. Cücelerin sevdiği dünyaya değildir onların gönül vurgunluğu. Pespaye lezzetlere değildir aşk u şevkleri. İdeallerindeki sevgili ölçüsündedir çileleri ve azimleri, dayanma güçleri...

Özden vurgun olmak yine özden yenilenmeyi gerektirir. Zaman zaman o sevda ile içli dışlı olmayı ve onun atmosferinde yaşamayı elzem kılar.

İslâm'a aşk onun kurallarını harfiyyen yerine getirmekle mümkündür. Yoksa söylenen bir kuru sevdadır. Terennüm edilen yalanlarla karışık bir serenattır.

Hakk'a sevda O'nun yolunda pare pare olmayı gerektirir. Göz yaşlarını ceyhun etmeyi şart kılar. O'nun için inlemeyi ve O'nun için gülmeyi, O'nun için yaşamayı, O'nun için yemeyi içmeyi ve uyumayı, O'nun için yollar aşmayı, engelleri geçmeyi tek yol gösterir.

Hülasa Allah için başlamayı, Allah için işlemeyi, Allah için almayı, Allah için vermeyi en birinci rükün kılar...

Ey "vurgun yedim, vuruldum" diyen arkadaş! Hani sözünün gerekçesi. Hani sevdanın gerçekleri. Hani özündeki vurgunun tavırlarındaki davranışlarındaki yansıması. Niçin gözün hâlâ gayra bakıyor, niçin sözün hâlâ dünya şarkılarını özünde gizliyor, niçin tavırların ve davranışların dünya, fena, zevk ve eğlence kokuyor. Bu ne biçim vurgundur. Bu ne biçim aşktır, bu ne biçim sevdadır ki seni ebedî lezzetlerden alıkoyuyor. Bu ne biçim vurgundur ki seni ebedî kazançtan dur ediyor ve geçici kârların peşine düşürüyor.

Gel sahte sevgilerin sahte maskelerini çıkarıp at. Ve ciddi bir sevda yüzüyle bak şu vurgun işine. O'na gönülden bağlan, O'nu özden sev. Zira O'dur en fazla sevgiye layık olan güzel. O'dur yoluna en fazla çile çekmeye layık sermedi mahbup. O'nundur aşk ve sevda kanatlarıyla yükselmeye müheyya en yüce huzur. O'nundur kalbe akan, ebedî, solmayan ve sönmeyen sürûr.

NAMAZ

Bütün yükselişlerin mihrak noktası… Ebedî huzurun odağı. Kalp Kabe'sinin his ve duygu melekleriyle tavaf menzili.

Zirvelere ulaşmak için nefse atılan kement. Şeytanın ayağına geçen bukağı ve zincir… İblis çehrelilerden yüz çevirmek cehdinin aksiyon halinde ilk tezahürü…

Miraç çizgisinde insanın kendini tartma mihengi. Huşu ve vecd haline açılan kapı. Veya o kapıya vurulan duâ halkası… Kırık kalplerin yöneldiği tevhid zemzemi. Kuru dudakların ab-ı hayat içtiği tek ve dönülmez kaynak… Mecnun olup çöllere düşenlere sunulan Leyla vahası… Kerem olup alev alev yananlara sunulan su yakarışı, aslı duâsı. Ferhat gibi dağları delenlere aşk körüğü ve sevda koru.

Bütün sahteliklerden yüz çevirmek için atılan ilk adım. "Allah-u ekber" yakarışıyla düşülen niyaz menzili. Bütün fena ve fani olanlardan ayrılmak için verilen en keskin ant ve metafizik yemin Namaz.

Namaz, tevbelerin kanat açtığı ufuk. Yahut o çizgiye ermek için şakaklardaki zonklama, yüreklerdeki kalak ve içte duyulan inilti, dudaklarda terennüm edilen nâle, bütün uzuvların ve ruhun yekpareleştiği lâl serenatı…

Namaz, kâinatla bütünleşmenin ve tek dil olmanın lisan-ı hâl ve lisan-ı kali.

Namaz, her varlığın nabzında atan tevhid vurgusunu ve ehad hicranını birkaç cümleyle özetlemek için insana verilen görev ve onun omuzlarına konulan kudsî vazife…

Namaz kulun Hakk yolunda yokluğu kabul ettiği ve her çile ve ızdırabı bir zekât ve sadaka gibi bağrına bastığını belirten cehd ve gayret imbiği…

Kardeş! Namaz tarifi imkânsız bir ulvî yükselişin ilk ve son adımıdır. Ondan alınan zevk ne fanî lezzetlerde, ne de onun dışındaki zikirlerde vardır. O bir metafizik cümbüş ve kevser çağlayanı, sekr ve vecd tufanı gibi iklimine giren herkesi mest eder. Yeter ki yöneldiğimiz menzile ve durulan huzura bütün yüreğimizle, aklımızla, vicdanımızla, sezgilerimiz ve hislerimizle duygu ve düşüncelerimizle raptolalım.

SELAM SANA

Bir kaoslu belde idi dünya. Kalpler bir karanlık kâbusun pençesinde esirdi bitevî. Çöller sarmıştı bütün yürekleri, ruhları, gönülleri. Çöl dikenleri boy verirdi bütün vicdan ve ruh tarlalarında. Zehirli dikenlerdi o dünyanın bütün fidanları, ağaçları, çiçekleri... Başka bir nesneye rastlayamazdınız o günlerde, o demlerde. Başka bir varlık istila edememişti gönülleri. Esen rüzgâr iblis nefesi, doğan gün şeytan çehresi, akan ırmak nefis ve ego eracifi, uçan kuş ifrit üretmesi...

Kızlarını diri diri gömmek felsefesi en büyük olgunluk ve bilgi... Törelere bağlılık diye kan dökmek ve insan avlamak bir seviye ve kantite meselesi... Zina normal bir davranış, içki su gibi içilen şeylerden, kumar ruha kök salmış tatlı bir tiryakilik, faiz hiç tereddüt edilemeyen üstün zekâlı olanın elde ettiği kaymak...

Bakışlar bulanık. Eşyaya çevrilen nazarlar maddeden başka bir şey görmemekte. Ne buud biliniyor, ne yön, ne cihet. Her şey satıh bilgisi, her bilgi echeliyet... Gülüşlerde mağma yansıması bir kara duman. Oturuş kalkışlarda bir tedirginlik, bir korku. Mağara insanı tasvirine denk bir yılgınlık eşyadan. Sonra onun bir parçasına insan şekli vererek tapmak ve bu korkuyu yenmek hayalleri. Hiçbir dayanak, hiçbir destek, hiçbir temeli olmayan sefilce düşüncenin peyki olma yanılgısı...

Hani mavi gök nerede? Hani saba rüzgârı, hani inanmak baharı, hani yemyeşil imân, ihlas ve hoşgörü tepeleri nerede bütün bunlar? Bir nefes almak bile çok zor bu atmosferde. Bir tatlı bakışa, bir güzide söze rastlamak kör kuyuda su aramak kadar abes...

Hani bu hicrana dur diyecek yiğit? Hani madde içinde manâ vahasını bulup beşeri o kaynağa çağıracak kahraman? Hani İncil'de, Tevrat'ta, Zebur'da adı geçen büyük ruh? Hani yoksulları

gözeten, dertlilerin en yakın dostu, kimsesizlerin en emin sığınağı, çaresizlerin çaresi, güçsüzlerin dermanı, yaralıların merhemi, hastaların tabibi nerede?

Herkes hasta, her şey hasta görünmekte. Her insan perişan eşya derbeder bir otağ ve sahipsiz bir mülk zannedilmekte. Bakışlar bulanık, görüşler sisli puslu, kirli ve paslı. Gönüller yaslı, bütün eşya bir matem hane-i umumiye bilinmekte...

İşte Mekke... İşte Şam. İşte Kostantiniyye... İşte Kahire... İşte Orta Asya, işte Çin, işte Hindistan, işte Avrupa, Afrika, Amerika... Hepsi de bu kara globalin ve yakıcı korlardan örülmüş alevden kürenin içine hapsolmuş durumda...

Nerede her şeyin bir mânâsı olduğunu fısıldayacak kurtarıcı? Nerede bakışlara ışık ve nur, yüzlere aydınlık bir tebessüm yağdıracak piştar, öncü? Nerede susuz gönüllerin susuzluğunu giderecek yenilmez pehlivan? Nerede aşk ve sevdanın buudlarını tarif edecek olan yol ve yön rehberi?.. Nerde kâinatın sahibine yollar açacak öncü... Nerede gözlerdeki yaşları, sinelerdeki yasları dindirecek olan şefkat abidesi? Nerede karanlıkları delip geçecek ve kürre-i arzı bir nur sağnağı ile pırıl pırıl bir ışık yumağına döndürecek olan iki cihan güneşi...

Her şey tekrar küsufa uğramış. Güneşini kaybetmiş gökler, baharını yitirmiş mevsimler, kaynağını şaşırmış vahalar...

Yine herşey kin ve öfke payandalı yine her şey şehvet odaklı, ego eksenli, nefis yörüngeli...

Putların vechesi değişmiş... Lat ve Uzza yine ayni fakat üzerine çok ince ve hassas bir bilim teknik zarı geçirilmiş... Tabular her kafaya, her yüreğe kara ve kanlı pençesini atmış, mânâ adına ne varsa yutup istiâb ediyor.

Öyleyse hasret de aynı. Bir güneşe hasret. Bir mevsime hicran, bir kaynağa yöneliş, bir bakışa, bir tebessüm ufkuna yanıp yanıp tutuşmak hep aynı...

Yine onu bekliyoruz. Yine onun soluğunu, diriltici nefesini, putları kıran ve parçalayan sayhasını, manâyı abideleştiren çağrısını ve sesini özlüyoruz. Yine doğmasını bekliyoruz karanlık

âfâkımıza o güneşler güneşinin. Yine garipler bir katre suya muhtaç ve onun dudaklarından akan ab-ı kevserlere hasret...

Seni bekliyoruz ey ruhlara can, kalplere ışık, vicdanlara nur ve nefes...

Seni bekliyoruz ey damarlarımıza kan, gönüllerimize fer, sinelerimize akacak lahutî ses.

Seni bekliyoruz yaralarımızın tabibi, hastalıklarımızın doktoru, acılarımızın merhemi, dertlerimizin ilacı.

Seni bekliyoruz güneşimiz, ufkumuz, nutkumuz, sevdamız, hasretimiz, insanlığın sertacı ve insan olmanın miracı...

SEVGİYİ İDRAK

Sevgi...

Nedir sevgi ve kimler sevgiye layıktır?..

Kalbi kanatlandıran ve maveraî bir burak gibi mesafeler aştıran bir bağ. Metafizik bir güçtür o. İnsanın kalbine dokunur dokunmaz bir bahar ülkesine çeviren mukaddes kuvvet. Mülayim ve tevazulu bir ismi vardır ama nice yanardağ lavları onun ateşi yanında aysbergler gibi soğuk kalır. Nice güneş volkanları onun verdiği sıcaklık karşısında sönük ve tesirsizdir...

Öyleyse bu muazzam güç kaynağını kime ve kimlere teveccüh ettirmeli ve o manyetik alana kimleri davet etmeliyiz...

Kalbin oluşturduğu bu yüce iklime ve lahutî atmosfere Hangi varlığı, hangi gönül süvarilerini, hangi diğergamlık ufkunun üveyklerini davet etmeliyiz.

Sevmek aslında en büyük sanattır. Onu basit gören basitleşir. O her insanın kolaylıkla avlayabileceği kolay elde edilen bir av değildir. Gözünü başka sevgilere çevirmeyen ve gönlünü daima bir arslan gibi o ufuktan gelecek manevî avlar için pusuya yatırmış kişilere has bir lütuftur o...

Nice sevgi havarileri vardır ki onun semtine dahi uğramamışlardır. Nice sevgi üveyki olmaya can atanlar vardır bir kanat çırpma kesitinde bile o iklimde görünmemişlerdir. Nice “sevgi süvarisiyim” deyip kine öfkeye ateş püskürenler vardır bir kıvılcımları dahi yoktur o meşalede...

Kimi seveceğiz ve niçin?. Sevginin dozu ne miktar olmalı, kime ne kadar teveccühü olacak kalbin? Her varlık sevilmeye değer mi? Allah’ı ona layık, Peygamberi ona muvafık, Kur’ân’ı ona uygun bir bağlılıkla sevmek her halde konunun asıl mihengi olsa gerektir. Bu ölçüyü biz diğer varlıklara uygulayabiliriz... Dava arkadaşımızı bir millet düşmanıyla aynı kefeye koyup ona gö-

re değerlendirmek veya eşit sevmek insanın kalbinin duyarlılığını yitirmesi veya vicdan mihengini kaybetmesi demektir...

Bir inançsız bütün mukaddeslerini yitirdiği için güzellikten nasibi kalmamıştır. "Allah güzeldir güzel olanı sever" kaidesince bizler de "Allah'ın ahlâkıyla ahlâklanın" prensibine uygun olarak o kişiyi asla sevmemeliyiz. Yoksa İlâhî ahlâkın semtine dahi uğrayamayız.

Ayrıca "Bir kötülük gördüğünüz zaman onu elinizle, onu yapamadıysanız dilinizle gidermeye çalışın. Eğer onu da yapamadıysanız kalbinizle buğzedin. Fakat bilin ki bu imânın en zayıfıdır" kudsî sözüne göre kötülük ve kötülüğü teşvik edenler, onun insanlık âleminde yayılmasını körükleyenler asla sevilmemeli, bilakis kalpler onlara buğzetmeli, kızmalı, öfkelenmeli... İşte bu Muhammedî ahlâkın temel rükünlerinden en mühimmi!

Biz de ruhumuzu, imânımızı, vicdanımızı bu kaide, bu plân ve proje üzerine oturtmazsak bir gün ideal yapımız imân sarayımız, ihlas köşkümüz gümbür gümbür yıkılır gider...

Her önüne gelene kalbini açan ve "gir bu meşhere" diyen kişiler elbet bir gün kalplerinin tam ortasına yedikleri bir hançerle iki büklüm olurlar. Kalp bir sır mahbesi, bir sır beldesi, mahremlerin girmesi mümkün olmayan bir Allah evidir. Ona ulu orta bütün sevgilileri sokmak ve onu dünyanın çöplüğü haline getirmek mescit anlayışımıza zıttır...

"İki cihan bedbahtı kim gönül yıkar ise" diyen Yunus kalbin ne kadar mühim bir varlık olduğunu vurgulamaktadır. Öyleyse onu korumalıyız ve asla değersiz şeylerle doldurmamalıyız.

Ayrıca sevgi mukaddes bir mefhum. Onun ulu orta kullanılması ve bu gün dinin önüne geçirilmeye çalışılması ancak bilinçli veya bilinçsiz bir Allah düşmanlığıyla tevil edilebilir. Başka değil...

Millet ve vatan düşmanlarının bir aman dileme sığınağı olan bu kelime her ne kadar sağdan soldan darbeler yese ve oradan oraya sürüklense ve ağızların sakızı olup kah hiç yakışmayan ağızlarda kah küfür kokan dudaklarda dolaşsa da muhakkak bir

gün hakiki sahiplerini bulacak ve onların gönüllerine taht kuracaktır...

Buhara... Işık kent... Mazlum şehir... Masum şehir...

Birincisi onun altın yılları... Gördüğü rüya ile mest olduğu vecd dönemi... Hallac-ı Mansur ve “ene’l-hak”. o İkincisi çarmıha gerilip derisinin yüzülme faslı... Fakat ikincisi Cengiz istilası dönemi kabuğunu çatlatıp bir sevk-i cemil ile cihanı gülzar eylemeye meyil faslı olarak en az birinci devir kadar vecd ve aşk yüklü. İkinci fasıl bir de azim ve ümit ışığını, sabır burağını almıştır yanına.

Sanki yıllar sonra Osmanoğullarının başına gelecek bela ve musibetler bir bilanço nevinden bu şehrin başına gelmiş... Sadece Timur değil, içimizdeki deccalların ve dışımızdaki yedi başlı ejderhaların belası... Sanki onun güzide ufuklarda kanat çırpması ve yükselmesi, sonra zalim bir ok ile yara alıp, al kanlara bulanması aynı soyun kuracağı abide devletin başına gelecek beların acı ve buruk bir habercisi idi.

Aynı yolda yürüyen ve aynı kaderi paylaşan iki yolcu... Davası bir, ideali bir, derdi bir, çilesi bir... Bu kökten o çınar gövdesine ilk soluk, ilk aşı, ilk ışık, ilk rayihadır Emir Sultan...

İlim beldesinden vecd ve aşkın kalpleri istila ettiği nur kentinden, “aldığı emirle” yola çıkan ve altın soya nefes vermek, onun ruhuna fetih ilhamları fısıldamak için vazifeli olarak nurlu bir kavis çizerek ta Bursa’ya kadar gelen Işık süvarisi...

Konya’da Mevlâna ne ise Bursa’da Emir Sultan odur...

İçtimaî dalgalanmaların ve toplum herc ü merclerinin yaşandığı en nazik dönemlerde okunan fetih türküsü ve muştu ilâhîleri onların dudaklarından altın neslin gönlüne metafizik bir meltem gibi esmiştir...

Mevlana yeni yeni kök salan o ulu söğüdün fidan olduğu, körpe yıllarında onun toprağına metafizik iksir serpen ilk veli.

Yunus da öyle... Emir Sultan ise, birkaç metre boy atmış o ağaca yine sarsıntı geçirdiği bir dönemde destek olmuş, payanda olmuş ve onun ayakta kalmasına manevî himmette bulunmuştur...

Bursa'ya geldiğinde yirmi bir yaşındaydı. Bu yaşın Fatih'in İstanbul'u fethettiği zamanki yaşı ile aynı olma tevafuku gayet manidardır...

Bir gece rüyasında Resul-i Ekrem Efendimiz (sav)'i gören Emir Sultan "Elindeki kandil nerede sönerse orada ikamet et" diye manevi bir emir alır... Emir kudsîdir ve ulu divandan gelmiştir... Yolculuk kaçınılmazdır... Böylece yıllar yılı yaşadığı Buhara'yı terketme günü gelmiştir... Metafizik nefeslerin maveraî meltemler gibi estiği o diyardan ayrılmak güçtür ama hicret emri almıştır Efendiler Efendisinden...

Zaten terk-i dünya, terk-i ukba diye gönlünü sevda seline salmış olan gözü pek, özü pek bir Özbek olan büyük veli bu kudsî emir üzerine yola çıkar...

Kervan kervan yolculuk... Diyar diyar dolaşma ve menzile varma zorlukları böylece başlamış olur...

Yollar... Issız yollar... Sabah güneşiyle tozaran, öğle güneşiyle kavrulan akşam güneşiyle ufuklarda derinlik kazanan yollar... Sonra Fatih neslin mayalaştığı, zaman ve mekân arası mahyalaştığı beldelere ulaşan yollar...

Emir Sultan bahadırını aramaktadır... En son aradığını bulur ve elindeki ışıkla yiğidine kavuşur. Bursa ellerine vardığında nurunu, geleceğin güneş devletinin bağrına döker gibi kandili orada söner... Emir Sultan İlâhî takdirin, kaderî bir nokta koyduğu beldenin Bursa olduğunu anlar...

Bursa'da karar kılan Emir Sultan burada kısa zamanda ilmiyle ve velayetiyle şöhret bulur. Çevresine birçok mürit toplar... Osmanlı Devletinin başkenti olan Bursa onunla ayrı bir iklime girmiştir. Yıldırım Bayezit ünü çevreyi aşan bu büyük veliye kızını vererek onunla kurbiyet kazanır... Böylece Osmanlı devletiyle hem manen hem madden yekpareleşen Emir Sultan ölünceye dek Bursa'da Devlet-i Âliye'nin payidar olması için maddî ve manevî desteklerde bulunur... Ankara savaşında Yıldırım

Bayezit'in mağlubiyeti esnasında o da esir düşer... Daha sonra Timur tarafından da saygı ve hürmet gören Emir Sultan serbest bırakılır... Ömrünün sonuna kadar Osmanlı devletinin hem sadık bendesi hem onun manevî efendisi olarak kalmış olan Emir Sultan'ın kabri Bursa'daki Emir Sultan Camii'nin avlusundadır. Ruhun şad olsun Sultanım...

MİRAÇ ÜVEYKLERİ

Nedir miraç?

Yükün en ağırı... Kâinatı omuzlarında taşımanın manevî yükümlülüğünü hissetme. Esma ve hüsna burçlarında üveykler gibi kanat çırptıktan sonra kulluk idrakı ve abd olmanın şuuruyla her şeyden geçme ve Hakk'ın bendesi olduğunu kâinata ilan etme...

En küçük bir his ölümüyle annesi veya babası ölmüş bir kazazede gibi yas tutmak, en küçük bir inhirafta tufana tutulmuş Nuh avenesi gibi kendine bir kurtuluş sefinesi aramak, en basit bir göz yaşı kaybıyla çölde Mecnun misali Leyla çağlayanı taramak...

Arşiyeyi, ferşiyeyi bizzat kavis kavis, çizgi çizgi özünde duyup hissetmek, ruha işaret edilen ufukları adım adım dolaşmak ve mesafe, hız problemini bir an önce ortadan kaldırmak, aşk ve sevda kanatlarıyla mavera şafaklarını seyeran etmek, ölümsüzlük beldelerini teyeran etmek...

Kolu kanadı kırık olanların imdadına koşmaktır miraç... İçte mağlup olmuşların yürek beldelerinde iblisin kurduğu çölleri çemanzara çevirip bir diriliş zaferi uyandırmaktır miraç... Yardım etmektir, el atmaktır nefis girdabında boğulan manâ yolcularına. Deryalar aşmaya azimli olup katrede boğulan zayıfların ayağıyla adımlamaktır yolları... Geçip gitmek değildir dev adımlarla şu kâinat şehrahından. Her kilidi açışında, her sırra vakıf olduğunda civcivlerine gıda sunmak için onları bulduğu yeme davet eden anaçlar gibi düşünmeli avenesini miraç üveyki...

Nedir miraç nedir?

Işıktan hızlı buraklara binip mesafeler aşarken, kaplumbağa gibi yavaş gitmeye mecbur kalırken de vazifesinin idrakiyle sabrı telkin etmektir çevresine ve kendine...

Bizler bakışında, duruşunda, sözünde, sazında miraç çiçekleri açan bahadırlara muhtacız. Her hareketi ondan bir çizgi taşıyan, her çizgisi sırrın sırrına vakıf olmanın derinliği ile büklüm büklüm incelmiş nezaket ve estetik şeklinde bizlere yansıyan, her davranışı aşk ve sevda yasemenlerinin püfür püfür iklimiyle çevreye rayiha saçan erlere, komutanlara, muallimlere, mühendislere, doktorlara, işçilere, esnaflara muhtacız...

Yalanın çukurundan, doğrunun doruğuna, faizin girdabından aksiyonun ve hamlenin zirvesine, zinanın, içkinin, kumarın vakumundan, helalin, meşru zevklerin everestlerine yükselen polat ruhlu, aslan yürekli, korkusuz yiğitlere muhtacız...

Onların yaşayışında her anın miraçtan bir siluet taşıdığına inanıyoruz. Onların aldıkları, verdikleri her nefeste bir arşiye ve bir ferşiye çizgisi resmettiklerini kabul ediyoruz. Onların yazmalarında, çizmelerinde, yemelerinde içmelerinde, konuşmalarında, gezmelerinde aşk ve sevda kanatlarıyla ötelere kanat çırpmanın helezonik tayflarını görüyor ve hissediyoruz. Onun için de onlara pek haklı olarak tekrar be tekrar MİRAÇ ÜVEYKLERİ diyoruz.

DAYAN KALBİM

Zorluklar seni çepeçevre sarmış. Zincirleri geçmiş çilenin, bileklerine. Gözlerin hummalı bakışlarla donuk. Dilinde bir hasret türküsü. Bukağıları geçmiş hüznün, ayaklarına. Boynunda hasret tasması maveraya. İçin çöllerden daha kuru. Özün şelalelere hasret. Hicran türküleri nota nota can odağında. Sevgisiz kalmak korkusu yiyip bitirmiş seni.

İhanet mızrağı inmiş sinene. Aldanış çelik temrenli bir ok gibi batmış özüne. Bunca zorlukların kopmaz bağıyla bağlanmışsın sımsıkı. Kilitli zindan hücrelerinde mahpussun yıllar yılı.

Dayan kalbim...

Asır eracif asrı. Her yer ve yön ruha, vicdana zıt cüruflar üretiyor. Çevre kadar ruhlar da kirli. Tabiat katliamı kadar vicdanlar da katledilmiş. Her tarafta harabeler sergilenirken kalpler de nasibini almış bu vahşetten ve viraneye dönmüş. Vurgun yemiş gibisin. Her tarafın kan revan. Günah kurşunlarıyla delik deşik olmuşsun. Riya oklarıyla kirpiye dönmüşsün. Şöhret mızrağıyla cansız düşmüşsün.

Tasmalı kölelerden farkın ne? Kafese hapsedilmişsin tıpkı bülbül gibi. Anahtarı da, kilidi de hunhar ve sadist efendilerinin elinde bu kafesin. Kurtuluşun bilmem nasıl mümkün olur bunca düşmanla çevrilmişken. Fakat yine sen dayan kalbim...

Çöllerde su arayan yolcular gibisin. Fıtrata zıt düşmenin ceremesini çekiyorsun. Karanlıklara meftuniyetin katranlarına düştün. İşte şimdi geceler gibi zifte bulanmış boyanmış yüzün. Sen bu halinle hangi pusulanın titreyen iğnesine tabisin. Hangi rotanın yön gösteren işaretine dönüksün. İbadetleri geçiştirdin. Harama nazar eden gözlere pencere açtın. Ve oradan dolan sis ve dumanı bir esrarkeş gibi içine çektin. Kaskatı kesildin göz yaşı akıtmayan gözün nöbetinde. Bulutsuz göz bebekleri ve gerçeğe

kapalı manâ gökleri ufkunun izdüşümleri. Nasıl katılaşmazsın, nasıl taş kesilmezsin.

Mecnun gibi hakikat Leylasını aramak varken define aradın. Ferhat gibi Şirin hakikata yol bulup gitmek varken nefsin girdabında boğuldun. Egonu şirin bildin, benliğini sevgili tanıdın. Kerem gibi yana yana Aslı'ya, her şeyin aslına dönmek ve ona ulaşmak varken sen aslı değil sahteyi seçtin ve onun ardında, yandın kül oldun.

Artık böyle yanılgıların odağında çarmıha gerilmiş bir mahkûmsun.

Dayan kalbim..

Her şeye rağmen dayan yüreğim. Ye'se düşme asla. Ümidini yitirme. Zira kurtuluş günü, seni de kanatları altına alacak, muştuların günü bahar demi, mevsimlerin şahı nevbahar dönemi mutlak gelecektir.

Bütün katı yürekleri eritip yumuşatan nefes, bütün zincirleri lazer tesiriyle parçalayan ışık, bütün köleleri ve mahkumları hakkanî kılıcıyla kurtaracak Halit, bütün tasmaları sülün boyunlardan çıkaracak Hamza, bütün çarmıhtakileri ve çile mengenesinde azap çekenleri sahil-i selamete ulaştıracak olan Mesih, bütün ölüleri diriltecek ve solgun özleri cennet-asa bir bahara tebdil edecek Muhammedî tutiya, Ahmedî sayha, Faraklidî mahya gelecek, ve ufkumuzu bir cennet şehrayinine çevirecektir.

Dayan kalbim... !

KUTLU AY

Ramazan ayı gelince tatlı bir huzur kaplar yüreğimi. His ve düşüncem daha canlı olur bu ayda. Kuşlar bir ayrı uçar, çiçekler bir ayrı açar. Arılar çiçeklerden apayrı bir zevkle bal toplar. Kelebekler zevkle kanat çırpar ve şevkle konar çiçeklere.

Ramazan ayı ruha inşirah verir. İnsan kalbi kuğu yavrusu gibiyken palazlanır ve büyür bu ayda. Ramazanın son günlerinde bembeyaz rengiyle oldukça büyük ve gösterişli kanatlarla manevi yükselişlere başlar kalp kuğusu...

Ramazan ayında ruh, bahar vakti rengarenk çiçeklerle süslenmiş ağaçlar gibi manâ gülleri, mevara sümbülleri ve metafizik karanfillerle süslenir.

Fakat bu kırmızı, sarı, mor çiçeklerin bahar çiçeklerinden önemli ve bariz bir farkı vardır. O da solmamaları..

Ramazan ayında ruh cömertliğin kaynağı olur. Çağıl çağıl akan gönül dereleri büyük velilerin ırmaklar gibi akan cömertliklerine denk hayat suyu dağıtır çevresine. Bu sebepten bu ay, güneşe yüzünü çeviren ve olgunlaşan meyvelerin yaz ve bahar mevsimini hatırlatır ruha. Ermeye ve erginliğe adım adım yaklaşır yürek... “Akıl sadakası”der, “fikir sadakası” der, “fitir yardımı”, “gönül zekatı” der çevresindeki yoksullara bağışlarını karşılık beklemeden serpiştirir... İşte o zaman insan Rahman olan Allah’ın kulu olduğunu ispat etmiş olur. Bir cömertlik güneşi olduğunu duyurup hissettirir çevreye. Bol bol ışık gönderen fakat karşılığında hiç bir şey beklemeyen dost güneş gibi. O da Allah’ın cömert kullarından biri değil mi zaten?

Ramazan kutlu bir misafir gibidir. Her misafir nasıl rızkıyla gelir uğrar ve giderse Ramazan da bereketiyle gelir, uğrar ve gider. Giderken bolluk ve esenlik bırakır. Bir de ayrılıktan dolayı gözlerde yaş...

Ramazan ayına erişip de onu değerlendiremeyen insan ne kadar bahtsız, ne kadar talihsizdir. O bir gufran ayıdır. Bir tevbe ve istiğfar ayı. Elleri Rahman'a açılıp bağışlanmayı dilemek ve dilenmek ayı. Bir yıl boyunca kirlenen ruhu yağan af yağmurlarıyla yıkayıp temizleme ayı...

Ah Ramazan, ah ey kutlu ay senin değerini, kıymetini bilemedik. Bilseydik böyle ölü ve ölgün karşılamazdık seni. Bir bayram havasıyla, bir şenlik ve alkış tufanıyla karşılardık.

Bezgin ruhlarımızı hoş gör. Yüzümüzdeki keder çizgilerini kınama. Ve bizleri seni hakkıyla bilip idrak edemediğimiz için affet ey kutlu ay...

ÇİLE HAVANI

Her söze, her davranışa karşı dayanmaktır çile. Hafakanların basması, şirazeden çıkma, deliye dönmek değildir. Yüreğe batan oku, peykan zarar vermeden çekip almaktır kalpten... Öze vurulan darbeden az bir zarar ile kurtulabilmektir.

Sabır ise ne zaman nereden geleceği belli olmayan bela yağmuruna karşı daima gufran şemsiyesini açabilmenin adıdır. Kollara vurulan esaret prangasını tevekkülün lazer ışığına tutmak ve azmin ve ümidin eritici ikliminde yok etmektir bir bakıma.

Çile havanında döğülmeyen ruhlar hamdır, kabadır... İnce yürekliler, çile imbiğinden geçmiş kişiler içinden çıkar çok kez. Yufka kalpliler, hayatın bütün ızdıraplarını tatmış fakat asla intikam peşine düşmemiş dayanıklı insanlar arasından çıkar... İşte her an iblis tokmağı vesvese darbesiyle kalbini döğmüyor mu? İnsan suretindeki canavarlar diliyle seni rencide etmiyor mu? En küçük menfaatler karşısında dost bildiklerin seni yalnız bırakıp gitmiyor mu? Başkalarına yük olsan çekilmez insan ol muyor musun bir anda? Evlatların bile senin "Ölse de kurtulsak" diye gözüne bakıp durmuyor mu? Bunlar çilenin havanında döğülmek değildir de nedir?

Ey sevda yolcusu sen her gün bir darbe yiyeceksin. Her gün ayrı bir ızdırab seline düşeceksin. Hayat fırtınası önünde kuru bir yaprak gibi savrulacaksın. Bir küçük lezzet tatsan on sille yiyeceksin hayattan... Yalan dünyanın geçici zevkleri, pörsüyen lezzetleri, eskiyen hazları, solan mahbubları senin yüreğine elemin en dehşetlisini bırakıp gidecek bir gün. Sen en mutlu olduğun dakikalarda bile içini saran hüzünle iki büklüm olmanın, bir ateşli figan koparmanın arefesinde bulunduğunun farkına varacaksın. Demek ki her fani, huzurla birlikte içinde kaybetme acısını da beraber taşır. Her fena meyvesi özünde zehirli çekirdek-

ler gizler. Bu huzursuzluk, sevinç, elem, lezzet, zehir, panzehir, hak ve hakikata yüzünü tam çevirinceye kadar devam eder.. Fecr-i kazip şeklindeki dönüşler asla seni gerçek huzur sahillerine erdiremez. Bir parmak şafak balı dudağına sürse de zifiri karanlıkların elemleri, acıları içine salıverir ruhunu bir gün. Kaosları yaşatır zikzaklarda. Ümitsizliği yaşatır zindanlarda..

Ey sevda yolcusu kazmayı nefis ve ego dağına vurmadan sevgiliye giden yollar açılmaz. Çile havanında döğülmeden ruhun kıvamını bulamaz. Çöl cehennemine girmeden huzur Leyla'sına erilemez. İmanın kutlu ufuklarında kanat çırpmadan Kafdağı'nın zümrüd-ü ankası olunamaz. Diğergâm olunmadan bağış sultanının kıymeti bilinemez. Ekmeği tuza banıp yemeden cennet yemeklerinin kıymeti idrak edilemez. Abus çehreliler, cehennem yüzlülerden nefret çizgisine gelmeden ay yüzlülerin kadri kıymeti takdir edilemez...

Çile havanında döğülmeye gel ey yolcu! Ezilip, un ufak edilip, süzülüp, saflaşmaya gel bu imbikte. Bu dünya bir okul. Kainat bir kitap. Hayat bir sıra. Ömür bir derslik vakittir. Ruh öğrenci, çile öğretmendir bu mektepte.

Bu sıralardan geçmeyenler özün gözünü Hakk'a asla çeviremezler. Kör kalırlar; göremezler gerçeği. Sağırdırlar, duyamazlar öz senfoniyi, gerçek sesi, Cibril nefesi. Hissedemezler baharı. Atamazlar Ammar bin Yasir gibi kendilerini ümit bestesinin okyanusuna. Saramazlar o ıtır kokulu eteği kalplerine, yüreklerine..

Ey çilenin pirinç tokmağı in havandaki kıvranan ruhuma! Döv onu bir ömür boyu. Ta kıvamını buluncaya kadar. Tâ hamlık onu bir kara kabus gibi terkedip gidinceye kadar. Pişir onu bu darbelerin kıvılcımıyla. Bu darbelerin ateşiyle pişir. Ta en küçük bir hamlık belirtisi kalmayıncaya dek özünde. Kendini bir kenara çekip hayatın lezzetlerini tam almak için fırsat gözleyen ruhumu. Yükün altından, hizmet hamulesinin ağırlığından serfuru edip dünyevî lezzetlerin başı pırıltılı, sonu kaos olan lezzet deryasına dalmak isteyen gönlümü. Döv çile havanında, döv onu. Tâ ki şu dünyanın lezzetlerinin ötelerdeki mutlulukların bir zerresi bile olamayacak iklime yüzünü çevirinceye dek. Yakup sabrının sır-

rına erinceye dek. Yusuf hamlesinin ve tevekkülünün aydınlık ufkuna varıncaya dek. Eyyûb imânının bam teline dokununcaya dek.

İbrahim vefasının alevlerde bile sönmeyeceği, Nemrut çilesinden kurtuluncaya dek döv ruhumu ey çile! Döv, döv ki cehennem tokmağı inmesin başına. Zebani balyozu inmesin sinene. Azap çarmıhına gerilmesin ötelerde. Izdırab fırınlarında pişmeye verilmesin kabrin ağzında. Şimdiden döv ki olgunlaşsın. Şimdiden vur ki mesafeler aşsın. Ve bir an önce hak Dost'a, Ezelî Sevgili'ye ulaşsın...

HÜZÜN ÇİĞLERİ

Hüzün... Hüzün... Elde edemediğimiz metafizik kaynaklı iklim. Yüreği kaplayan buğu, gözlere yağmur damlaları hazırlayan uhrevî atmosfer. "Çok gülmek kalbi öldürür" kudsî sözünün manâ oyalı, ebed nakışlı derin çizgileri... Çehreyi cennet yansıması bir manâ buğusuyla ören bu hal asla laubalilik cehenneminin, kahkaha gayyasının izlerini taşımaz.

"Mü'minin tebessümü sadakadır" sözünü asla yanlış anlamamak gerekir. Zira sadaka karşıdakinin yüzünü tebessüme getirmek için, onu ya yoksulluğun handikabından, ya da kabz halinin ezici hafakanından kurtarmak için ruhtan kopan bir lütuftur. Yoksa kahkaha dehlizlerinde kaybolmak, hüzünden kaçış labirentlerinde yokluğa karışmak ruh planında iflas çizgisine gelmek asla değildir.

Ne kolay bahaneleri var insanoğlunun. Kendi çıkmaz sokaklarını açmaya çalışırken, kendi girdaplarından kurtulmanın acılı feryadını koparırken bunu nasıl da başkalarının üzerinde prova etmeye kalkar, nasıl da boşluğunu başkalarının göz bebeğinde arama yanılgısına düşer. Hasta olduğu halde tabib tavırları takınır. Alil bir ruha sahip olduğu halde doktor olduğunu birtakım gülücükler yansıtan beyaz tebessüm urbalarıyla temsil etmeye çalışır.

Hüzün yağmuru gerek, insanın bu "laubalilik sahte baharından" kurtulması için. Hani zamansız çıkan güneş birtakım meyve ağaçlarını aldatıverir, onları düğünden birkaç ay önce gelinliğini giyen ve güvey odasına oturan şaşkın gelinlerin konumuna sokar. Her dal bahar çiçeğiyle tebessüm ederken birden yağmur kar kış fırtına geriye döner ve dalların tebessüm eden yıldızlarını döker, ağacın bütün noktalarını kuşatmış yeşil gökleri hatırlatan bahar urbasını bir beklenmedik şokla soldurur.

Hüzün bir cemredir. Metafizik cemre. O iç ılıklığını kendi iç dünyasında mayaladıktan ve kendiyle barışık hale geldikten sonra yürekten filizlenen bir sevda dalıdır. Bahar mayalayan, sevgi damıtan bir sevda dalı... Bu dal insanlığa ılık bir iklim, yumuşak bir soluk, diriltici bir nefes sunup geçer. Soğuk kahkahanın, kasıkları ağrıtan gülmek aysberglerinin bu meltemlerden daha yumuşak iklimin yanında sözü dahi edilemez.

Hüzün bir çiğ damlasıdır, fakat gecenin metafizik sancısını hatırlatan ve yavaş yavaş oluşan bir nemdir göz ve gönüllerdeki.

Hayatı boyunca hüzün bulutlarını gözbebeğinde taşıyan Kutlu Nebi gelecek nesillere ne güzide bir panorama çizmiş değil mi? Onları sahte güneşlerin, sahte şafaklarından, aldatıcı bahar meltemlerinin aldatan soluklarından nasıl fecr-i sadıka, gerçek bahara çekmiş ve dirilişin metafizik tohumunu ruhlarımıza ekmiş heyhat...

Mutlu olmak hüzün atmosferinden kaçmak ile elde edilmez. Zira huzurun krokisi ve plânı, tefekkürün aydınlık tayfları altında yapılabileceğinden mutedil bir iklim gerek ona. Rasıh bir zemin gerektir saadet sarayının temelini atmaya. Kaypak bir zemin ancak yapılanın yıkılmasına ve asla o sarayın duvarlarının yükselmemesine ve hiçbir zaman itminan çatısının zirvesine yerleşmemesine sebeptir. Bu minvalde menfi olayların bütününe sebeb laubaliliktir, kaypaklıktır.

Biz tefekkür tohumunu cıvıklık seline verirsek, ihlas ve samimiyet meyvesinin cildini kahkahanın cani pençesine parçalatırsak, ümit ve aşkın dalını, yaprağını nefsin zehirli salyasıyla kurutursak, kendi iç dünyamızdaki baharı sahte birkaç çiçeğe, baki meyveler taşıyan gönül bahçesini kayalık ve verimsiz bir zemine değişmiş olmaz mıyız?. Zira daima gülmek ve asla ağlamamak insanın kalbini küsufa uğratır. Onun gün geçtikçe bir granitten farkı kalmaz.

Hüzün bir hicran sisidir. O dayanılmaz ayrılık zircirlerine vurulmuş aşkın ve sevdanın simetriği bir bakış, bir çizgi, bir buğu, bir göz yaşı halidir. Ati bengisuyu taşıyan ve özünde cennet

kevserleri iddihar eden bu hal asla ruhu dumura uğratan çakırkeyiflik ve sarhoşluk zakkumuyla karıştırılmamalıdır.

Ah! hiçbir dem gülmekten kendini alamayan ve bu rotasızlıkla kahkahanın kahir kayalıklarında samimiyet gemisini pareleyen gönlüm! Sen ne zaman uslanacaksın. Sen ne zaman hüzün bulutlarıyla donanmış ve onun çisil çisil yağacak metafizik yağmuruyla ab-ı hayat verilmiş verimli beldelere demir atacaksın. Ne güne dek dudağında sahte gülücükler ve içinde cangüdaz ağlamalarla bu çöllerde başıboş dolaşmaktan vazgeçeceksin. Artık gel gel de şu cennet diyarına bir yolculuk et. Kendini sahte güzeller peşinde harap ettiğin yeter. Onlara tebessümler yağdırırken yüzünde beliren kırışıklıkları kurtuluş vesilesi sayılan ve Nebi imzası addedilen hüzün çizgilerine tebdil et. Tâ ki şefaat günü gelip çatınca senin yüzüne bakan Nebiler Nebisi (sav) kendi mührünü senin çehrende görsün ve "bu da bizdendir" deyip seni de şefkat ve merhamet kollarıyla sarıp saadet illerine ulaştırsın..

Baygın gözlerinde fer tükenmiş... Ağzı hafif aralık kalmış... Süt dişleri parlak inciler gibi. Fakat dudaklar solgun gül yapraklarını hatırlatıyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

Resmin altındaki yazıyı okuyunca şok dalgaları ruhumu zincir ve prangalar gibi sarıverdi birden. Sanki dehliz ve labirente düşmüş bir yolcu gibi boğulur oldum o an... Resmin altında şunlar yazıyordu. PKK saldırısında kurşuna dizilmiş bir bebek... Yüreğimde derman kalmadı artık.

Gözyaşlarım göz pınarlarımdan gözbebeğime doğru yürüdü... Baraj setini yıkan bir çağlayan gibi süzülüverdi gözlerimden solgun yanaklarıma. Aman Allah'ım bu ne hunharlık, bu ne sadizm idi.

Daha kundaktaki bir yavruya nasıl reva görülmüştü bu zulüm. Konuşmaktan aciz bir yavruya nasıl sıkılırdı o kahir kurşun. Bir çiçeği hançerlemekten farkı neydi bunun?

Severken incinmesin diye dikkatli okşadığımız bir yavruya zehirli kurşun sıkılıyordu. O an bunu yapanların asla insan olamayacağı fikri ruhuma perçinlendi. Evet evet bir çocuk ne olursa olsun öldürülemezdi. Ona kıyılamazdı. En sevimli varlık olan bu körpe yavruya silah çekenler vicdanları ölmüş, insanlıktan fersah fersah uzakta iki ayak üzerine kalkmış vahşi hayvanlardan başkası olamazdı. Belki onlardan bile aşağı.

Sonra aklıma hemen "İman insanı insan eder, belki de insanı sultan eder, küfür ise insanı bir canavar hayvan eder" sözleri tûlu etti. Bu sözlerin manâsını şimdi bu tablo karşısında daha iyi anlıyordum. Hâlâ gözlerimden akan yaşlar solgun yanaklarıma doğru süzülüyor. Hâlâ yüreğime bir hançer gibi saplanan resme bakıyorum. Onun baygın gözlerini, soluk dudaklarını dolaşan bakışlarımı bir an semaya doğru kaldırıyorum ve Allah'a şöyle

yalvarıyorum "Ya Rab! Üzgün ve kederli halimizi gör. Bitkin ve bitab halimize bak, merhamet et. Hunharca katledilen masum yavruların anne ve babalarına sabır üstüne sabır ver. Bunu yapan paranoyak ruhları ise ya ıslah et, ya da kahret. Bizleri dirliğe ve birliğe çek. Ümmet olarak çektiğimiz ızdıraplar bitti ise, bu takati kesilmiş insanımıza huzur ve saadet dolu günler nasip et. Onların geleceğini cennet misali bir bahara çevir. Onları sonsuza dek mes'ut ve bahtiyar kıl."

AZİZ İNSAN

İnsan öyle muaazzez bir varlıktır ki onunla eşdeğer hiçbir yaratık yoktur cihanda. Neden mi diyeceksiniz? Söyleyeyim. İnsanoğlu kâinat dolusu dost ile omuz omuza yaşarken bile, yine de kâinat dolusu düşmanla savaşa tutuşmaktadır. Aslında kâinat dolusu düşman tabiri ancak kalbinde metafizik lifleri koparmış ve kendini yalnızlığın zindanlarına atmış kişiler için söz konusudur. Ama yine de müsbet düşüncenin hablü'l-metinine sarılmayanlar için söz konusu olan bu ilâhî kural ona Hakk'ın ne kadar değer verdiğinin bir örneğidir. Zira normal halktan biri için hırsızlık küçük bazı cezalarla geçiştirilse de bir vezir veya bir halife için bu olay senelerce hapsi veya idamı gerektirebilir.

Müsbet planda ise yine aynı kural geçerlidir. Zira kâinatın manâsını anlamış ve varlıkların metafizik dudaklarındaki ilâhî bengisuyu yudumlamış bir kişi onlara dost ve ahbab olmanın tatlı iksirini ruhuna sindirmiş demektir ki bu da kâinat dolusu dost kazanmanın bir başka şekilde ifade edilmesidir. Bu sebepten "muazzez varlık" dedik ona. Vazifesini müdrik olabilirse aldığı nefesten yediği lokmaya kadar her şeyi mukaddes. Attığı her adım bir cennet bereketi, yaptığı her hareket bir rahmet-i İlâhî aydınlığı taşır.

Hızır soluğunu sinesinde duymuş ve aşkın esrarlı bilmecesini çözmüş bir kişi için artık azizlerden bir aziz olma yolu açılmış demektir. Yüce payelerin zirve noktasına tırmanmış bu kudsîler kâinatın mihengi ve insanlık âleminin nirengi noktasıdırlar. Aslî vazifesini unutmuş, insan olma yolundan "belhüm adal" uçuruma yuvarlanmış kişiler nasıl kaybediş çukurunu, cehennem gayyasını hatırlatan sükut noktasını bulmuşsa ahsen-i takvim sırrına muttali olmuş ve engin ufuklara kanat açmış, ya-

kasını zevali varlıkların kahir pençesine kaptırmamış bir kişi de ulviyet makamının en münteha noktasına ermiş demektir.

Asla şu unutulmamalıdır ki insanoğlu sonsuz iyilik ve hudutsuz şer tohumlarının birleştiği esrarlı bir kutudur. Onun, sevgi kanatlarını, inanç adımlarını açtığı anda aşamayacağı mesafe olmadığı gibi, aşkın sihirli ufkundan ve efsunlu ikliminden cüda düştüğünde kaybedeceği seviyeyi kestirmek de cidden güçtür. Kin ve öfkenin iğnesini daima içinde taşıyan bir kişinin dost-düşman, iyi-kötü ayırt etmeksizin her şeye zehirli iğnesini saplamaya yeltenmesi oldukça kaçınılmaz bir harekettir.

Sevgi baharının hadimi olma çizgisini bulmuş metafizik bir kişinin de daima iyilik ve güzellik duygularının diriltici soluklarını başkalarının sinelerine boşaltmaya yeltenmesi ve bunu hayatının bir gayesi bilmesi ondan beklenen gayet fıtrî ve mantıkî bir hareket tarzıdır.

Büyüklük ancak yüce gayeleri ideal seçmekle ölçülen bir erdem mihengidir. Bunun dışında faziletli insan aramak, yahut gerçek misyonunu unutmuş bir kişiden yücelik ve aziz olma payesi beklemek safderunluktan başka ne ile tevil edilebilir?

Aziz insan mutlak inançlı insandır. İmanı zaafa uğramış veya ümitsizliğin labirentlerinde metafizik nefesini yitirmiş bir kişi artık yaşayan bir ölüden farksızdır; ve bu insan peki nasıl aziz insan olma ufkuna kanatlansın? Sürüngenlerin uçtuğu nerde görülmüş? Bir gün bir büyük zata, inançsız bir kişi hakkında, "şöyle aziz, böyle faziletli" gibi sözler söyleyenlere karşı o büyük zat kısa ve net olarak şöyle cevap verir: "İnançsız kişi faziletli olamaz." Azizlik inanç otağına demir atmakla ve yıllar yılı inancın eritici ve yoğurucu ikliminde pişmek ve olgunlaşmakla elde edilecek mukaddes bir makamdır.

Yalnız şunu unutmamak gerektir ki her inançlı insanın bütün özellikleri imânın gerektirdiği gibi olmayabilir. Bazen küfür yansıması bazı özellikler de bulunur mü'minde. Fakat bu kalıcı ve kökleşmiş değildir. İnançlı kişi onlardan kurtulmanın yollarını bir ömür boyu araştıran kişidir. İsteyerek yapıyorsa zaten

onun ne faziletinden ne de azizliğinden söz edilemez. Mü'minliğinden de...

Mesela "Yalan bir lafz-ı kâfirdir" sözü çok meşhurdur. Fakat her yalan söyleyen kâfir değildir. Mü'min olup da yalan söyleyenler de vardır. Zina, faiz, anaya babaya asi olmak, kumar ve içki gibi büyük günahlar da insanı küfür atmosferine mahkum edecek suçlardan değildir. Zira küfür mutlak yokluğa inanmaktır. Hak ve hakikatı kabul etmeme cehaletinden kaynaklanır. Günahın aslı belki bu yokluk ve adem köküne dayanır ama o köke bütün üniteleriyle bağlı olmadığı için küfür mührüyle damgalanamaz günahkârın kalbi.

Fakat bütün aktivite ve faaliyet dalları tamamen gücünü o yokluk çukurundan, o kaos ikliminden almaya başladıkları anda, insanda başka istinat noktası kalmadığı için artık küfrün dar, sıkıcı ve sıkıntılı labirentine düşülmüş demektir.

Aziz insan ise böyle bir girdaba asla yuvarlanmaz. Onun aldığı ve verdiği nefes daima olgunluğun metafizik tayflarıyla iner çıkar sinesine. Sanki bu tayflar, bu ışık demetleri onun ruhunun yegane gıdasıdır. Belki de manâ mekiğine takılan bu manâ ibrişimleriyle kalbine sevgi ve hoşgörünün nakışlarını, oyalarını nakşedip dokur bir ömür boyu.

Bir kez ızdırabın iğneli fıçısına düşmeye görsün insan. Ondan sonra bu çilenin tiryakisi oluveriyor. Kalbini fani ve fena olan sevgililere kaptırmaya görsün bir bakıyorsun onların ardında gezen bir Mecnun olmuştur bundan böyle.

Asla biraz şu kerih işi yapsam, azıcık şu sarhoş edici müskirden içsem bir şey olmaz dememeli insan. Bazen en küçük bir haramî zevk, kırk haramiler gibi insanın iç dünyasındaki bütün iyilik, güzellik duygularını çalıp yokluğa savuruyor. Bazen bir bakış cehenneme cûrûf gibi akış ile neticeleniyor.

Ne kadar zor şu muhasebe ikliminde yaşamak. Kılı kırk yararak bir ömür geçirmek ne kadar zor. Nur ibrişimleriyle örülmüş bir hayat yaşamak ne kadar çetin. Köklü bir imânın tezahürüdür bu. Duygu ve his tellerinin vicdan otağına metafizik tezgâhını kurup bir ömür boyu inlemesi ve billur bir dünya örmesi ve asla iblisin karanlık dünyasından o nakşa bir tek leke düşürmemesi ....

Gözler aynı ufkun manâ işçisi. Eller o nakışlara renk vermek için kendini feda eden nakkaş. Düşünce o oyaların metafizik boyalarını her motife içiren ressam. Vicdan solmaz ve geçmez anın tayflarıyla o ömür nakşını Hakk'a muhatap olacak şekilde işleyen ustabaşı... Asla hiçbir kuvve vazifesinden istinkaf etmiyor. Asla hiçbir duygu aslî vazifesini terketmiyor. Otokritiğin sarsıcı ve yıpratıcı ikliminde ölümcül bir gayretle hep birlikte insan melekeleri arşı omuzunda taşıyan melekler gibi bu ulvî işin altına girip insanı yücelere doğru kanatlandırma ve Hakk'a muhatap kılma için gayret üstüne gayret gösteriyor. Haktan aldıkları Kur'ânî emirle bu işte zerre kadar gevşekliğe yer olmadığını da biliyorlar ve bu hususta gayet titiz ve özenli olunması gerektiğinin de şuurundalar...

Biz dünyanın geçici ve bîkarar olduğunu bildiğimiz halde hâlâ örümcek ağı misali sahte yuvalar örmekle meşgulüz. Halbuki ahiret âleminin şartlarına, haşrin, sıratın kar ve kışına bu zayıf yuvalar dayanamaz. Zira ölümsüzlüğe ölümsüz renk gerek. Yıkılmayana gayet rasih ve sabit olabilecek destekler lâzım. İbadet boyasıyla renklendirilmiş, manâ elyaflarıyla dokunmuş faniliğin çürüten virüslerini geçirmeyecek sağlam duvarlardan oluşmuş bir koruyucu imân yuvası gerek. Celal yıldırımlarından, celil şimşeklerinden kurtaracak Rahman dokulu, Cemil kokulu yuvalar gerek bize.

Ahiret yurduna doğru gidiyoruz dostlar. Hiçbir kuvvet bizi bu hazin veya sevimli yolculuktan geri bırakamaz. Çar-naçar biz bu yolu aşacağız ve bizim için hazırlanmış ateşten veya yakuttan örgülü meskenimize ulaşacağız. Öyleyse niçin bu durmak ve nedendir bu dünyada kalmak isteyiş gayreti? Nedir bu oruçsuz geçen gündüzler, niçindir bu teheccütsüz giden geceler?.. Niçindir bu bön yaşama ve yön kaybetme ve fena ormanında kaybolup gitme ve kurda kuşa yem etme bütün insanî değerlerimizi? Ömür ağacının başındaki meyvenin nedendir kendini aşağılara bırakıp kesrette boğulmaya ve çürümeye ihtirası... Yokluğun girdabına mı atılıyoruz bile bile yoksa? Ebedî idam kararımızı kendimiz mi imzalıyoruz hissizliğimizle, duygusuzluğumuzla? Dayamışız sırtımızı bir köhne yapıya ve almışız elmize dünya içkisini. Gayet sorumsuz ve laubali, bir boşvermişlik hezeyanıyla heder ediyoruz ömrümüzü. Kâh geçici zevklerin damarlarımıza enjekte ettiği eroinle, kâh anlık duyarlılık gerektiren meselelerde burnumuza çektiğimiz fanilik kokainiyle güzelim ömrü yokluğun çemberinde eritip tüketiyoruz...

Ne zamana dek bu vurdumduymazlık? Ölüm meleğinin narin boynumuza ecel kılıcını indireceği ana kadar mı sürecek kendi ömrümüze vefasızlık? Yoksa bu hal ebedlere dek devam edip ve bizi cehennemin kollarına mı salacak bir gün..

Silkinmek ve uyanmak gerek bu derin uykudan. Titreyip, ürpermek gerek ve gözlerimizi açmamız gerek bu hazin gidişe. Gaflet yorganını ruhun üzerinden sıyırıp atmak ve sonsuzluğun

hüşyarlık gerektiren ufkuna bakmak gerek. Sonra harekete geçmek gerekli. Metafizik aksiyon ikliminde manâ yüklü soluklarla solmaz, sönmez ve eskimez bir dünya kurmak, gerekli cihan içre... Sonra bu dünyaya davet etmek gerekli mağdurları, o sihirli iklime, efsunlu dünyaya buyur etmek gerekli. Onların küsufa uğramış ömürlerini de aydınlık bir iklime tebdil etmek gerekli... Ağlayan gözlerini silmek gerekli. Yıllar yılı su su diye inleyen çöle dönmüş gönüllerine, susuzluktan çatlamış dudaklarına manâ iksirini kadeh kadeh sunmak, onların metafizik susuzluğunu teskin etmek gerekli. Bir Hızır gibi, bir Lokman gibi onların iç dünyalarını da bütün hastalık mikroplarından temizlemek gerekli. Kendini düşünmeyen, toplumu düşünmeyen vicdanı ölmüş, kalbi çürümüş bir kişi olmaktansa ölmeyi tercih edecek kadar yiğit olabilmeliyiz. Kendine, ömrüne, topluma, dostuna vefasız bir kul neye yarar? Kahpeliği şiar edinmiş, örfüne, âdetine, millî değerlerine, dinine, diyanetine, Allah'ına, Kitabına, Peygamberine ihanet eden ve gün be gün onlardan uzaklaşan bir zavallının halk ve Hakk katında ne kıymeti olabilir ki?

Öyleyse kadr ü kıymetimizin devamlı ikbale doğru gitmesini, ismimizin iyiler defterinde yazılmasını arzu ediyorsak, Rahman'ın hoşnutluğunu kazanan gönüllerle beraber cennet koridorlarından koşa koşa müebbet saraylara ulaşmayı arzu ediyorsak, ihaneti ibadete, faniyi, bekaya, geçici olanı kalıcı olana, dünyevî lezzetleri uhrevî lezzetlere tercih etmeliyiz. Hakkıyla inanıyorsak böyle yapmalıyız... Gerisi laf-ı güzaf...

VATANIN BİR ÜCRA KÖŞESİNDE

Sevgili dostum. Bu gün yine kederlisin. İçin hafakanlarla dolu. Izdırab seline düşmüş bir yaprak gibisin. "Ah bir gücüm olsa, bütün vatan evlatlarının 'su! su!' çağrısına, karşılık bütün kuvvetimle yardıma koşabilsem" diyorsun. "Küçük bir köyde bir garip öğretmenim" diye yakınıyorsun. Fakat şunu unutma nice beldeler vardır geleceği bağrında çimlendirir. İşte Medine. İşte Söğüt. İşte Nurs. İşte Korucuk...

Yalnız kaldığını söylüyorsun. Hakk'la beraber olanlar asla yalnız değildir ki. Asıl yalnızlığın sahipleri, sam rüzgârına tutulmuş, hacil ve hüsrana uğramış dostlarıyla yaranlık edenlerdir ki, gözleri kabir mahkûmiyetinde açılır ama iş işten geçer.

Hakk'ın buyruğunu omuzlamış ve onu kıt'adan kıt'aya taşıma sevdasıyla yanıp tutuşan bir kişinin vatan ve millete hizmeti niyeti nisbetindedir. Küçük bir köy niyetle bir kasaba, bir şehir hatta bir kıt'a kadar değerli olabilir. Yeter ki himmet ufku, sise dumana boğulmasın insanın. Ye'sin labirentlerine düşmesin ve kendini lüzumsuz yere kırıp dökmesin, hüsrana uğratmasın.

Anandan, babandan ayrı olduğun için üzüntü içindesin. Ah o ne firaktır ki cennet vuslatlarına denktir. Ah o ne firaktır ki asıl kavuşmanın tatlı, hoş dakikaları ve ebedî huzur esintileri onun içinde münderiçtir... Ana hasretiyle yanan yüreğin bam telinden her gün bir sonsuzluk bestesi yükselir. O mezmurun nefesinden her an bir hasret türküsü bestelenir. İnsanın ruhunu da Hakk'a yükseltir bu hicranlı nağme bunu bil...

Çoluk çocuğun orada, sen burada kalmış ve sen çilenin en derin çukuruna düşmüşsün diye yakınma. Kuyuya atılan Yusuf'u düşün. Anne baba hasretiyle kavrulmuş Yusuf'u. Bir de buna kardeş ihaneti eklenince nasıl dayanır insan bu acıya bir düşün. Hicreti düşün. "Allah'ın yardımı ne zaman" dedikleri anda "Al-

lah'ın yardımı yakındır" diye duyulan seda, bir şefkat ve merhamet esintisi olarak ötelerden Kalb-i Muhammedî beldesine, oradan da Sahabenin yüreklerine bir meltem yumuşaklığında akıyordu. Izdırab ve çilelerdir insanı yükselten, Hakk'ın lütfuna mazhar eden, başı göklere yücelten, gönlü semaya kalkmış bir Mevlevî gibi hak ve hakikata dilbeste eden. Onsuz elde edilen muvaffakiyetlerin de hiçbir değeri olamaz. Zira çilesiz kazanılan her değer kadirnaşinas ellerde değersizleşir ve kayba uğrar. Sen bunları zaten biliyorsun. Benimki bir hatırlatma...

Çevrende seni hakkıyla anlayan kimse yok diye kendini kederlere salıyorsun. Ah ne büyük mutluluk. Kutlu Nebi'ye Hakk'ın taltifi o noktada başlamadı mı? "İnsanlar sana inanmıyorlar diye neredeyse intihar edeceksin?" sözleri Nebiler Nebisi'nin ruh panoramasını çizmiyor mu gözler önüne; "Senin vazifen sadece tebliğdir" diyerek noktalanmıyor mu bu panoramanın son çizgisini? Hem nice nebiler var ki bir tane inananı yok. Nice nebiler var tek tük inananlarla hitama ermiş ömrü. Onlar bir ömür boyu ağlayıp inlemişler ama, asla çevredeki nadanlardan dolayı Hakk'ın yolunu terketmemişler. Ebed şehrahını bırakıp gitmemişler... Dayanmışlar, dayanmışlar bıçak kemiğe dayanıncaya kadar ve ondan sonrasında da. Fakat Hakk'ın sabır setini yine O'nun Celal oku yıkıvermiş ve lavlar akıvermiş o beldelere, azap kuşları uçuvermiş o illere ve mühürlü taşları bırakıvermişler nadanların tepelerine..

Yalnızlık zordur bilirim dostum. Fakat sen yalnız değilsin ki. Vatanın her bucağında kendi soluğu esen bir kişi yalnız değildir. İdealin soluklanıyor dünyanın dört bir köşesinde. Dün "bu işler nasıl son ufka ulaşır, nasıl bu yükün altından kalkacağız" diyordun. İşte bir çekirdeğe koca dağ gibi ağaçları yükleyen ve onlara yüsrün engin okyanusundan tesnim suyu içiren, bugün senin dudaklarına da aynı ab-ı hayatı sunuyor ve seni de o sihirli güçle serfiraz kılıyor. Böyle bir yardım çağıltısında hâlâ ağlamak niye? Yağmur yağıyorken "susuzum!" figanı niçin?

Sevgili dostum! Acılarına ızdırablarına ve eninlerine bir tabib gerekti. Sen onu buldun. Dün haddini bilmezlerle aynı top-

lulukta idin. Hak sana yardım etti ve o bataklıktan kurtuldun. Şafağı olmayan gecelerde kıvrım kıvrım kıvranıyordun sana ötelerden yardım eli uzandı. Bunu özünde duydun. Aydınlığa çekildin hiç ummadığın bir anda. Çölde kalmış bir yolcu gibi inliyordun. Bir sabah kalktığında kendini çağlayanların yanı başında buldun. Bunca Hakk'ın lütuflarını görmemezlikten gelemezsin. Ve bu lütuflar sağnağında Hakk'a sitem edemezsin. Gücüne gider Rabb'in sonra. İzzetine dokunur lütfu bol Sultan'ın bu serzenişler.

Ey vatanın bir ücra köşesinde acılarına ortak arayan, dertleşecek bir yâran arayan arkadaş! Hakk'ın her şeye her şeyden daha karip olduğunu unutma. Kalbinin tik taklarını sen işitmezsin de o işitir bak. En küçük hissine bile cevap veren O zat senin sıkıntılarını biliyor ve görüyor. Sen asla ümidini yitirme ve "beldem küçük, ben yalnızım" deyip atalate düşme. Vatan bir kal'a; her köy ve bucak onun bir burcudur unutma. Sen de bir askersin. Gözlerine cehennem kıvılcımları uğramayacak bir asker. İlmin bekçisi, neslin hamisi, ağlayan yetimlerin dertlisi, fetih rüzgârının dalgalanacağı günü bekleyenlerin gözdesi... Ufukta tulû edecek, yıllar yılı hasret damarlarında çağıltısı duyulan, dudaklarda kuruluğu hissedilen Halid'i... Dayan dostum dayan.. Az daha dişini sık...

"Aman sönmesin kalbindeki himmet
Son durağın devlet-i ebed müddet.."

METAFİZİK DEPREM

Rengini yitirmiş bir bahara döndü mü yürek, metafizik depremin ilk belirtileri başlamıştır ruhta. Nefsin sultası geçmeye görsün kalbe. Rengi solmaya başlar gönlün. Bahar yitiktir artık gönül ülkesinde. Şarkıları dinmiştir mevsimlerin. Türküleri solgundur, notaları renksizdir fasl-ı baharın. Sevda serenatı duyulmaz olur ağaç dallarında. Gül bahçesi sessizdir. Tomurcuklar diriliş solumadığı andan beri, açmadan solmanın mırıltılarıyla bitkindir. Dudakları fersizdir güllerin. Kırmızı, sarı ve pembe güller bu hazan rengiyle ölgündür. Metafizik depremin başlangıcıdır bu. Geriye dönüşü olmayan bir erozyonun, bir tufanın ilk belirtileri...

Ruh derbeder, yürek sarsık, gönül solgun, his ve duygular bitkindir bu depremde. Kin ve öfke payandalarıyla yürümeye çalışır mevsimin ayakları. Zira gül ayaklılar, yasemen kanatlılar silinmiştir gönül otağında. Artık felçli beyin, kırık hayal, sarsık vicdan ile öfke mağmasına dönmüştür öz.

Tufan pek amansızdır. Nuh yorgun... Dalgalar müthiş. Gemi hazır değildir. Fakat dev dalgalar istila etmiştir yürek dünyasını. Emir yüceden gelmiştir. İğdiş olmuş düşünceler fersizdir. Ölüm bir kaos gibi çullanacaktır serezat ve çakırkeyf gönül iklimine... Deprem sessiz gelir ve önce sarsık düşünceleri sonbahar yaprakları gibi dalından düşürür. Sonra tufan suları istila eder her bucağı. Akıl daha önce hazır olmadığı için Rabbe yol bulamaz. İstinatsız ve delilsiz imân da kabul değildir. Daha önce bir metafizik rüşeym belirmelidir gönül toprağında. Onun kökü, pek derinlere ulaştığı için hiçbir erozyon böyle bir zeminin kaymasına sebep olamaz.

Nuh tekrar tekrar yenilemelidir kendini. Rabbe yakarışlarını devam ettirmelidir. Zira duâ lahutî bir iklimin yegâne kaynağı,

sarsıntıyı ve tufanı önleyici yegâne Rabbanî destektir. Bu ince ihtizaz, Arş-ı Â'lâ'yı lerzeye getirir. Celal burcundan şimşekler çakmaya başlar. Rahman burcu Rabbanî bir gücenme içindedir. Küsköndür eşya, öfkelidir varlıklar, gadaba gelmiştir yer gök. İşte sık sık med cezirler oluşmaya başlar o dem ruh okyanusunda. His ve duygular, sır, ahva gibi her zirve sular içinde kalmıştır. Sarsılmış insan, kırık dökük gönül dalga kıranları, dalgaları dinmeyen bu okyanusta eriyip gitmektedir... Metafizik deprem ve ardından metafizik tufan insanın iç dünyasını kaos çizgisine sürükler. Eğer Nuh vicdan rotasını tam tesbit edip Peygamberanî görevini yerine getirebilirse bütün letafet ordusunu latif ve mücella bir iklime sürükler. En son gönül gemisi manâ Cudi'sine oturur. Hak gelir batıl zail olur. Bütün zalimler cezalarını bulur...

Metafizik deprem metafizik tufanın rüşeymidir. Fakat bu zakkum rüşeymi insanın bütün kuvvelerini yutan canavar başlı meyveler verir. Yedikule zindanlarında boğulan Genç Osman misali gönül artık karanlık rüyaların kaderdenk çizgisini görmüştür. Firavun inadını bir kement olarak geçirmiştir masum boyuna; ve yiğit vicdan, feryatlarla, figanlarla ölüme mahkûm edilmiştir. Metafizik deprem tufan sularını çağırır. Özünde sonbaharı yaşayanların yaprak dökümüdür tufan. Savrulan duygu dalları, köklenen manâ fidanları, alabora olan düşünce yaprakları, kurumaya başlayan kılcal kökler bu tufanın ilk belirtileridir.

Nuh ne zaman duâ duâ yalvardı. Ellerini her şeyin sahibine açtı. O zaman Cudileşen duygular gönül gemisini kucaklamak için hazır beklemektedir. Aslında gemi Nuh'un gönlüdür, Cudi de... Dalgalar Nuh'un öfkesidir. Boğulanlar nefsidir onun. Yendiği ve ıslah ettiği şeytanıdır... Tufan Nuh'un iç âlemi, yürek panoramasıdır... Zafer Nuh'un zaferidir. Hak bu çizgilerde yüce kudretini bir defa daha isbat etmiştir. Zira her çizgi onun kudret ve kader kaleminin müşahhas bir izi, metafizik yöne çağrı sunan silinmez levhalarıdır.

Metafizik deprem bahara muştu ve ümide çağrı senfonisiyle son bulur. Tohumlar tufanın son kalıntıları ile izdivaç eder. Yep-

yeni bir dünya kurulur. Benlik ego, kin, öfke, nefis hepsi de o tufanda boğulmuştur. Kalanlar Nuhun birer görüntüsüdür. Her bir letafet bir parça Nuh'laşmıştır bu tufanda. Artık bahar çağrısı başlamıştır. Zemheri ve göz yaşı, matem titreşimli çan sesleri gibi silinmiştir kürre-i kalpten.. Artık teslis parçalanmış, tevhid bayrağı Hz. Muhammed (sav)'in gür soluklarıyla bütün dinleri kuşatmıştır. Dinler rotasını bulmuş gemiler gibi çağrının bulunduğu yöne doğru akmaya başlamıştır. Sakin, duru ve durgun sulara salmıştır her kuvve kendini... Metafizik depremin bir tek sarsıntısı bile yoktur artık gönül okyanusunda. Madde, manâ potasında erimiştir. Kızıldeniz sularında boğulan Firavun gibi. Zafer Nuh'un olduğu kadar atideki Musa'larındır... Zaten kudsî zaferler Arş-ı Â'lâ eksenli değil midir? Elbette Muhammedî bir sayfa gökte Cibril'in yıkılıp secdeye düşmesiyle noktalanır. İblisin cennetten kovulması ile Ebu Cehil'in dünyadan cehenneme yuvarlanması aynı çizgideki hâdiselerdir.

Fakat şimdi de durgunluğun ve rehavetin, kolları sarıp kalbi yokluğun çemberine çekme tehlikesi vardır. Zirveye ulaşmak değil zirvede kalabilmek önemlidir. Cudiye ulaşmaktan ziyade kurtuluşun Cudi'sinde bahar çağrısını duyabilmek ve cennet-âsâ bir baharı gönül otağına taşıyabilmek önemlidir.

TELVİN

Her insan az çok renk uyumundan anlar. Siyahla beyazın yan yana geldiğinde meydana getirdiği armoni, sarı ile kırmızı, mavi ile sarı bir araya gelince nasıl bir güzellik tayfı oluşturur bunu az çok herkes kestirebilir. Bu renk uyumundaki güzelliği hangi kıstasa göre anlıyor insan ruhu. İşte asıl mesele bu. Bu güzellik bilgisini nereden öğrenmiş gönül. Hangi yüce ufuktan takaddur etmiş bu ilham ona. Hangi bilgi hazinesinden düşmüş bu kolye boynuna. Yahut hangi zirvedeki defineden koyulmuş başına bu altın tac...

Güzellik bilgisi ruhun en değerli hazinesidir. İnsan bu define anahtarıyla nice gizli sırların kapısını açar ve varlığın en değerli ufkunu fethetme bahtiyarlığına erer...

Kâinattaki renk uyumuna bakan insan bu renk armonisinin sahibini aramadan edemiyor. Bir sağa bir sola bakıyor fakat gözleri bulamıyor Ressam-ı Ekmeli... Sonra gönül çağrısı, ruh bestesi, huzur nağmesi duyuyor özünün özünden... Göz o yöne kayınca, o ufka çevrilince, basiret merceğinin hayret ufkuyla karşılaşıyor yürek... Şaşkınlık içinde kalıyor. Sonsuz kudretli Zat ile karşılaşıyor bu arayış sonunda. Bu metafizik hasretin bam teline dokunan bir andır. Lal kesiliyor insan bu demde. Ebkem kesiliyor...

Zira renklerin hitabeti, onların senfonisi sarıyor hisleri duyguları. Vicdan billur içinde tayfları, su içinde ebed şehrahını, temiz bir sinede cennet akislerini görüp hissedebiliyor artık. Bu muciz kelâmın karışısında hangi dil susmaz. Hangi lügât çaresiz kalmaz.

İşte bahar mevsimi bu renk bestelerinin en mucizi... Hayret ve hayranlık damarları kurumamış insanın san'at ruhuna, bu bestenin notaları ilâhî gıdalar gibi takaddur ediyor. Gaşy dalında

şaşkınlıktan suskun gönül bülbülü derdini dökmek için bir emir bekliyor. Bir ilâhî nefha bekliyor dilinin çözülmesi için... Donup kalmak, hissedip söyleyememek, çaresizlik içinde çırpınmak ne zor. Sevmek, fakat heyecanla tam tersi bir Mecnun tavrında bulunmak ne acı... Bu renklerin gaşy kadehi ruhu ölümsüz bestenin merkezine çekiyor. Bu bestenin notaları Cibril dudağına uğrayıp sonra inmiş kalb-i selime... Ezel ve ebed sultanının kudret fırçasının damla damla yapraklara kondurduğu bu metafizik çiğ Kur'ân'ın kudsî yapraklarında tam manâsını buluyor... Âdeta o semavî seda bahar kaneviçesinin üzerinde bir kuğu gibi yüzerken şöyle haykırıyor insanoğluna: Bu çiçekleri telvin eden kim? Bu bahar sayfasını nakış nakış ören? Tabii ki her bir çiçeğin öz pınarında bu sese bir yankı gibi şu çağıltı duyuluyor: Allah...

Renklerin cümbüşü Hz. Muhammed'de en güzel uyum ve ahenk şeklini almış. Yay gibi siyah kaşlar... Ok gibi kirpikler. Gözbebeği, Kabe'nin siyah renginden derlenmiş gibi yürek yakıcı. Çehre, ay gibi ışık saçıyor. Ten rengi pembe. Simsiyah zülüfler sanki Miraç gecesinin renginden yansımış gibi. Hayır hayır Miraç gecesi onun zülüflerinden derlemiş renk bestesini. Yahut geceler onun kafurdan gözlerine hayran olmuş da bu renge boyanmış..

Ben telvin ufku deyince o ufkun mihrabı olarak Hz. Muhammed'i düşünürüm. Aslında onun metafizik yönü kâinattaki her rengin, her boyanın ilk kaynağı olma hasebiyle basiretli insanı sekre sevkeden bir güzelliği haizdir. Cennet onun ruh güzelliğinin bir yansıması, bahar onun kalbindeki pörsümez tayfların ördüğü bir küçük motiftir..

Özetleyecek olursak kâinattaki renk uyumu insanı vara vara şol gülzar-ı Ahmedi kapısına ulaştırır. O gülşenin gülleri miskten daha güzel kokar. O bahçenin sümbülleri anberden daha gaşyedici rayiha verir. O bağın şebboyu cennet güllerini aratmaz. O gülzarın manolyası cennet tuğbalarını unutturacak revnaktarlığa sahiptir.

KATLEDİLEN ÇEVRE

Nice programlar yapıldı çevre kirliliği için. Nice broşürler hazırlandı. Nice makaleler yazıldı, nice şiirler dizildi. Fakat yine aynı tas aynı hamam. Kirlilik yine devam ediyor. Çevre katli yine sürdürülüyor. Tüketici bir toplum olduğumuz kadar yıpratıcı ve yok edici bir toplum olduk çıktık. "Kır, parçala, kirlet, yok et!" sloganlarıyla her gün propaganda yapılsa bundan fazla tesirli olamazdı bizlere.

İnsan insanlığını bulmadığı ve kendi değerini anlamadığı müddetçe diğer canlılara hor bakacak ve asla onları koruma yoluna girmeyecektir. Nasıl bir baba, babalığını hissettiği nisbette ailesine şefkatli olur, merhametle davranır. Bir anne annelik yönünün kuvvetli olduğu nisbette yavrularını korur. Aynen öyle de insanoğlu bütün varlıkların kendine emanet edildiğini anladığı ve bunun şuuruna erdiği nisbette tabiatı korur, onlara acıma hissiyle davranır. Asla onları incitmez, onların zülfüne bir tek zarar gelmesini kabullenmez.

Fabrika bacalarını tüttürenler, egzoz dumanlarını tabiata yayanlar, fabrikanın zehirli artıklarını denizlere, göllere boşaltanlar eğer yaptıklarının şuurundaysalar ciddi bir eğitimden geçmeliler.

Çevre kirliliğini önlemek için sanatçıların söylediği şarkılar, türküler, şairlerin yazdığı şiirler ancak özünde bitki ve hayvan sevgisi olanlara hitap edebiliyor. Ya bu duygudan yoksun olanlara bu duyguyu nasıl kazandıracağız? Bu acıma hissini onların yüreğine nasıl işleyeceğiz?

Ben tabiatı bozup dağıtanları, canlılara zarar verenleri haylaz ve yaramaz çocuklara benzetiyorum. Bu yaşları büyük fakat ruhları küçük insancıklara dinî bir menkıbeyi anlatmadan geçemeyeceğim. Hz. Ömer vefat ettikten birkaç sene sonra bir sahabi onu rüyasında görür. Ona der ki: "Ya Ömer Allah seni affetti mi?" Hz Ömer: "Evet affetti." der. "Ne sebeple affetti, hangi güzel işinden dolayı affetti? Bize söyle ki biz de onu fazlaca yerine getirelim." Hz Ömer şöyle der: "Hiç ummadığım bir amelimden dolayı beni affetti. Ben bir gün yolda gidiyorken bir çocuğun bir kuşu hırpaladığını gördüm. Kuşa acıdım. Çocuktan kuşu parayla satın alıp onu salıverdim. İşte bu sebepten dolayı Allah beni affetti. "

Biz insanoğlu bize emanet edilen tabiattaki bütün varlıklara kol kanat olmalıyız. Onları her türlü zarar verici kişi ve olaylardan kurtarmalıyız. Buna atalarımızın leylekler için yollarda yaptırdığı hastahaneler birer örnektir. Göçmen kuş olan leyleklerin yollarda yaralanması veya başka bir sebepten dolayı halsiz düşmesi neticesinde bu hastahanelerde bakıma alınıp tedavi edildikten sonra salındığı tarihî bir gerçektir. Tarihimiz, örf ve an'anelerimiz, dînî öğütlerimiz bizlere bir istikamet gösteriyor ve tabiatı korumamız gerektiği hakkında ışık tutuyorken biz nereye gidiyor, kimi örnek alıyor ve nasıl bu kadar acımasız olabiliyoruz? Her gün çıkan orman yangınları, ve kirlenen sular, kara dumanlara boğulan gökyüzü bizim bu hususta ne kadar eğitimsiz olduğumuzu gösteriyor. Fatih Sultan Mehmet'in "Ormanımdan bir dal kesenin kolunu keserim" sözü bu hususta ne kadar titiz davranmamız gerektiğini ortaya koyuyor. Eğer biz tabiatı bu kadar ciddi bir korumaya almazsak gelecek nesiller mezarlarımızın başında bize rahmet okuyacağına lanet okur. "Bize yaşanmayacak bir dünya bıraktınız." diyerek sitem üzerine sitem eder. "Biz tabiatı evlatlarımızdan ödünç aldık" sözü bu hususta çok manâlıdır. Gelecek nesillere yaşanmayacak derecede kirli ve solgun bir tabiat bırakırsak bu onların hakkını gasp demektir. Birinci suç tabiatı katletmek, ikinci suç onlara ölü ve ölgün bir çevre bırakmaktır ki bunlar asla affedilecek hatalardan değildir...

Bu konuda tabiata nötron bombası atıp onu harap etmekle, kirletip yaşanmayacak kadar kuru ve çorak bir arazi bırakmak arasında bir fark görmemiz mümkün değildir. Tabiatı her türlü kirli-

likle cansızlaştırma, çoraklaştırma, zehirleme gelecek nesillere dolaylı yönden bir düşmanlıktır. Nerede bebelerimize dupduru, tertemiz bir çevre bırakacak kadar şefkatli olmak; nerede her tarafı sis ve dumana boğmak? Nerede şırıl şırıl sularıyla, tertemiz havası ve yemyeşil bayırları, bağları, bostanlarıyla zümrüt gibi bir vatan bırakma duyarlılığı; nerede ben yaşayayım, yiyip içeyim, kirleteyim, sise ve dumana boğayım da geriden gelenler ne olursa olsun duygusuzluğu, vicdansızlığı?

Bu hususta bize düşen görev: Tabiatı bir bebeği koruduğumuz gibi korumaktır. Göz bebeğimiz gibi ona itinayla bakmaktır. Zira onu emanet edeceğimiz yavrularımız göz bebeğimiz, canlarımız, geleceğimizdir.

İLHAMLARIN BUSESİ

Bir renk sabahı. Ufukta ışık cümbüşü. Bu gün bir elmas parçası gibi ışıl ışıl ve parlak. Fakat o elmas kristallerinin içinde sevda çiçeklerinin pırıltısı yüreği hoplatacak kadar güzide. Neye sevda bu? Kim kime sevdalı bu âlemde? Herkesin başında ayrı bir meltem esmekte. Başında kavak yelleri esenler de yok değil hani. Fakat bu elmas taşından yontulmuş ve rötuşlanmış dünyada akis akis içinde olduğundan bazı yalancı sevdalar da sevilebiliyor. Aslında yalanın kaoslu iklimi o zihinlere gizli gizli zift rengini nakşetmekte ama ah o aldanış ah o kendi kendini yalancı sevdaların sahte içkileriyle avutma yok mu, işte o kanma ve aldanma elmas gibi gösteriyor dünyayı. Kabir yönü bu ışıklı dünyada kara bir leke gibi görünmekte gözlere.

Farklı bakıyorum diye toplumdan kopan, farklılaşan, sonra kendi farkına da bön bön bakıp şaşan zavallılar için güzel gün gerçekte bir kaostur. Ağaçların firuze rengi, bulutun ipek teni, göğün atlas örtüsü güzel değildir kaosun çocuklarına. Yaz rüyası gibi insanı saran nice metafizik mesajlar vardır çiçeklerden, aydan güneşten akıp akıp gönüllere boşalan. Fakat bu kadife te-

maslı mesaj onlara ateşîn bir mızrak veya yakıcı bir ok gibi gelir. Güzel günün güzel insanlarını da görmez olur artık bu cendere mahkumları, midenin prangalı köleleri, tenin zincirli esirleri, esaret şarabını bir dikişte içmiş maddenin pespaye sarhoşları. Kusmukla cennet yemeğini birbirine karıştıran azgınlar güruhu, yanlışın çarmıhına gerilmiş kendi kendini fikir iğfaline uğratmış alçak karakterli zavallıları... Yalnızlık girdabında boğulmayı bir meziyet bilen ve başkalarına da boğulma hırıltılarını bir seranat gibi takdim eden bu yarasa meşreplere elmas parçası günden dem vurmak belki de beyhude bir uğraştır. Ben işte bir kutlu sabahta yine içimi kor gibi yakan düşüncelerle uyandım. Ona bakıp bakıp toz pembe günlerime kendi kendimi aldatmak için bahaneler aradığım o körkütük sarhoş geçen günlerime hayıflanıyorum şimdi. Aşkını yitirmiş bir gönül ile sevda çölleri aşılır mı, yiğidini yitirmiş küheylan hangi menzilleri aşabilir ki? Yokluğa çekilmiş yüreğin çöle dönmüş zemininde metafizik rüşeymler boy gösterebilir mi? Hangi bahar dalı vardır ölüm rüzgarı çarpınca yaprak dökmemiş ve dalları kadid ve kemter kalmamış.. Bu minvalde hangi İsa vardır ki ızdırabı beşikte başlamadan Hakk'ın kapısının eşiğine ulaşabilmiş. İşte billur bir sabah, elmas telleriyle örülmüş bir iklim bana bunları ilham ederek, zihnime berrak dudaklarıyla bu ilhamların busesini kondurup öylece akşama ulaşıyor ve beni kor gibi yakıcı düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

GÖNLE SİTEM

Sana yıldız rütbesi verildi gönül. Niçin ihanet ettin? Sana yüksek bir mevki verildi. Niçin gözün gayra kaydı? Sana bir neslin mihmandarı olma vazifesi bahşedildi. Niçin kıymetini idrak edemedin? Sana gök yüzünde yürüme dersi verildi. Niçin hayat yolunu bir sır'at bilmedin? Sana nefsi boyunduruğa almanın yüce payesi gösterildi. Niçin kör rolü yaptın, kör ve sağır gibi davrandın?

Sana aşkın kanatlarıyla aşılacak menzil gösterildi. Niçin yol ve yön değiştirdin ve o kanatları fena dilberlerine doğru açtın? Sana sevda şarabı takdim edildi. Niçin çölde serap aradın? Ve kum dolu kadehi bengisu diye diktin? Sana fanilerin ızdırabı öğretildi. Onların çirkin yüzü gösterildi. Niçin kendini aldatma iklimine ittin ve gaflet perdesini gözüne sütre diye çektin. Sana duânın sırlı gücü öğretildi. Şarkılara meftun oldun, dünyevî besteler sardı seni. Çöl şarkıları tüketti, bitirdi özündeki gücü. Sana ilâhî lutuflar ülkesi işaret edildi. Gayyalara metfun gözlerle baktın.

Ah gönlüm sen ne divane imişsin. Ah gönül sen ne mecnun imişsin. Bir Amme Cüzünü basit bir şekerlemeye değiştin. Bir lokma, bir öpme, bir dane, bir bakma ile battın. Zira harama nazar etin. Sana ait olmayan mala el uzattın. Yasaklar çizgisini aştın...

Ah gönül niçin kendine yazık ettin? Niçin cenneti şu fani diyara tercih ettin? Cemalullah'ı bir fani güzele değiştin. Bir an seyyalesi cennete denk lezzet veren Rü'yetullah'ı seyretme yerine fani mahbupların çehrelerinde bittin tükendin.

Şimdi fırsat varken, yol yakınken dön! Sana senden yakın olana. Seni senden daha iyi tanıyana. Senin duygularına göre bir âlem yaradana. Sana bütün dostlarından daha şefkatli, enis ve

sırdaş olana. Zira O'dur asıl dönülecek olan sevgili. Zira O'dur asıl teslim olunacak Tabib-i Ezelî, Cemil-i Sermedî, Kudret-i Layezali...

KAHRAMAN

"Gerçek kahraman kimdir?"diye soruyorum kendi kendime. Kimdir gerçek kahraman? "Kendini fetheden" diye bir ses duyuyorum önce. "İç dünyasında ava çıkan ve nefsini avlayan" diye bir ses.

Ruhunun derinliklerine bir dalgıç gibi dalıp nefis canavarını aşk ve sevda zıpkınıyla avlayan. "Ya sonra?" diyorum kendi kendime. Ya sonra? Yeterli midir bütün bunlar bir kahraman için? "Aksiyon" diyor vicdanım o an. "İnancını yaşamak ve yaşatmak için gayret gösterip, mücadele etmek" diyor.

Demek ki önce kendini fethetme geliyor sonra cihanı. Ruhunu fethetmeyen nadanlar gürühunu ve o güruhun kalplerini nasıl fethetsin.

Kahraman içinde, özünde fatih olmalı önce. İradesi nefsini hakimiyet altına alabilmeli. Nefis anarşistinin sesini, soluğunu kesebilmeli gönül evinde. Ruh otağına imân ve Hakk'a itaat sancağını dikebilmeli. Sonra dış dünyaya açılmalı. Cihatın nur ve ışıktan kılıcını diğer gönüllerde işletebilmeli...

Secdeye inmeyen bir kişinin kılıç sallayan kolu, insanların başına inip kalksa ne farkeder. Kan ve göz yaşıyla elde edilen muvaffakiyetler geçicidir. Hem böyle zaferler gerçek kahramanın hoşlanmadığı çölde serap görme şeklinde geçici güç gösterilerinden başka bir şey değildir. O, içinde geçmeyen anı, solmayan rengi yakaladığı gibi dışta da ölümsüz bir fetih için gayret sarfeder. Özünün gözü Hakk'a çevrilmiş ve O'ndan başka sevgiliye kanmayan kahramanın dış dünyada da bundan başka isteği

yoktur. Dünya bir kaneviçe, o ise bu kaneviçeye hak nakışlarını ören bir san'atkar gibidir. Tıpkı bir gergef işçisi gibi. Her şekil, her renk, her çizgi Hakk'ı soluklar onun sesinin sözünün işlediği dünyada.

İçimden gelen ses sordukça vicdanımdan yankılanan bu cevaplar dışardan gelen "talaal bedru aleyna" senfonisiyle silinmez çizgisini bulmuştu.

Gerçek kahraman hayatını insanlığa feda etmiş, hiçbir zaman nefsini düşünmemiş, daima insanlık için bir ney gibi inlemiş o idi o... Annesinin karnında bile "Ümmeti ümmeti" diye inleyen Nebiler Nebisiydi. "Veda dağından üstümüze bir ay doğdu" türküsünde yad edilen Ulu Nebi..

Gerçek kahraman diğergamlık ufkunun üveyki. Ümit ve inanç yolunun yalın kılınç süvarisi, özündeki fethi dış dünyaya bir izdüşüm olarak aksettiren bir melek, bir cihangir, bir şair, bir kumandan...

Gerçek kahraman ne Ulubatlı'da son bulmuş ne genç Osman'la hitama ermiştir. Elinde Kur'ân, kalbinde imân köy köy kasaba kasaba Hak'kı anlatan bahadırlar o soyun altın halkalardan örülmüş bir devamıdır...

Everest'e tırmanma sabrı gösterirken, çilenin mengenesinde son nefesini verecek kadar acı çekerken bile elinde cevşen, dilinde ism-i ruşen asla inandığı değerlerden ve Muhammedî yaşayıştan dönmeyen bir yigit...

"Zaman değişti asır başkalaştı" diyenlere karşı çekilmiş kılınç, "ölüm değişmez ve ebedî hakikat bakidir ve bizler onun rükünlerine harfiyyen uymaya mecburuz." diyenlerle dost ve haldaş bir yigit...

Kılıç kalkan oyunlarıyla değil, metafizik yükselişlerle, demagoji ve lafazanlıkla değil doğru sözlülük ve mertlikle, korkakça ve sahte kahramanlıkla değil özü sözü, yüreği kavi bir mertlik ve cesaretle yola çıkan ve zafere ulaşan bir sevda yolcusu...

Gözlerinde çağlayan, kalbinde aşk-ı nümâyan, vicdanında bir milletin derdi kor gibi âyan, eşyaya değil asıl Müsebbibü'l-

Esbab'a hayran, kâfirin karşısında tuğyan ve tufan, mü'minin huzurunda tevazû kanatlı bir meh-i tâbân...

Hep Nebilerde odaklaşır kahraman. O yüce ruhlarda manâsını bulur ve Arş'a yükselmeye durur bu değerli varlık...

Tur Dağı'nda Musa'dır. Gök yüzünde İsa'dır. Tufanlarda Nuh, hasrette Yakup, çilede Yusuf olur kahraman... Taif'te en büyük acıyı tadan insanlığın sertacı, gökyüzünde meleklerin miracı, yeryüzünde bütün ruhların merhemi ve ilacıdır o...

Onun elindeki âsâ Kızıldeniz'i ikiye bölerken ve firavunun canını cehenneme gömerken, bir kayaya dokunduğu an on musluklu çeşme-i rahmet hükmüne girer... Bir âsâ ki onun elinde putları tar u mar eder aynı âsâ bir yılan ve ejderha olur ve küfrün bütün büyülerini yutuverir bir anda...

Bir el ki onun elidir hastalara ve yaralılara şifa olur, bir el ki cüzzamlılar bile onda merhem ve ilaç bulur. Bir nefes ki ölüleri diriltir; aynı nefes bir başka dudakta ölü ruhları ba'sü ba'del mevte ulaştırır...

Kahramanın değişmez özelliğidir bütün bunlar. Diğergamlık ufkunun üveyki olmak kadar diğergam ruhlar yetiştirmek ve onları dehre salıp her yer ve yönü cennet-âsâ bir bahara tebdil etmek...

Hâlâ o ses ateş-i hicran ile gönül sazımızda tınlamakta ve sinelerimiz hâlâ o mezmurdan yükselen nağmelerle "Talaal bedrü aleyna" türküleriyle inlemekte inlemekte...

BİR ÖMRÜN SİMETRİĞİ

Görünüşte bir çukur veya bir toprak yığını kabir... Fakat içinde nice âlemler olan bir çukur veya yığın...

Ya azap çarmıhı gizler o, ya da mutluluk ve huzur salıncakları. Ya yakıcı bir kor taşır sinesinde. Ya da Hakk'ın hoşâmedî nurunun tebessümünü...

Ya kapkaranlık bir tüneldir o, ya da ışık oyunlarının renk cümbüşlerinin odağı.

Ya inilti, feryad ü figan otağıdır. Ya da bülbül şakıyışına denk bir terennüm, bir beste diyarı... İşte Nebiler Nebisi'nin güzide hükmü: "Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçe, ya da cehennem çukurlarından bir çukurdur. "

Mü'min için görkemli bir diyardır kabir. Ümide ümit katan, kalbe şevk ve iştiyak veren bir diyar... Yıldızlarla örülmüş bir nur diyarı... Dünyadayken okunan Kur'ân güzide bir dosttur başuçta. Gençlikte yapılan ibadetler ayın ondördü gibi bir nur olarak ışır kabir avizesinde. Dünyada iyilik etmişlerin amel defterleri kapanmaz ve kehkeşan kümeleri gibi ona hediye olarak gelir sevaplar...

Fakat günahkârlar ve kâfirler için kesif ve karanlık bir diyardır o... Yılan çiyan yuvası... Ümitsizlik sıkleti ve azap şokuyla sa-

rıp sarmalayan bir azap çukuru... Cehennem mukaddimesi, ızdıraba bir alıştırma, alevli koşuya start...

İşte bu sebepten Nebiler Nebisi şöyle buyurur: "Kabir ahiret menzillerinin ilkidir. Kabir azabından kurtulup orasını atlatabilen için ondan sonrası daha kolay geçer. Şayet burada kurtulamazsa sonu daha da zorlaşır." "Dünyanın simetriği kabir, kabrin simetriği de ahiret" desek herhalde doğru olacaktır.

Zira dünyada şüphe ve günah hançeriyle kalbini delik deşik edenlerin, ruhunu kıpkızıl cehennem mağmasıyla buladığı, boyadığı yer olur kabir...

Dünyada kalp gözüne tereddütün kızgın çubuğuyla mil çekenlerin azab melekleri tarafından bütün uzuvlarının Allah'ın "Celal" sıfatının bir işareti olan kızgın öfke miliyle dağlandığı bir diyar...

Gözden uzak azap volkanlarının dehşetli patlamalarla insanı bir alev çemberine aldığı ülke... Elem ve hüzün yağmurunun sağnak sağnak yağdığı bir belde küffar için... İşte Nebiler Nebisi kudsî mührünü basıyor kabir hakkında: "Mezardan daha korkunç bir manzara görmedim. Gördüğüm manzaraların en korkuncu mezardır. "

Demek ki insan yaptığı iyilik veya kötülüklerle örer kabrini. İsterse onu iyilik yıldızlarıyla bir samanyolu gibi nakış nakış dokuyabilir. Aydınlık, ruh-efza bir bahar ülkesine çevirir kabri. İsterse alev saçan diliyle bir ejderha ağzına döndürür onu.

Öyle ise ey insan gönül ikliminden sağdığın manâ ibrişimleriyle doku kabrini. Nurunu, ışığını, kandilini inanç şulelerinden devşir. İbadet toprağı ve göz yaşı suyu ile karışmış bir halitayla ör kabir sarayının duvarlarını. Ona ihlas yıldızlarıyla süslü bir tavan çak. Kardeşlik zümrütünden bir zemin doku. Böylece kabrin, cennet köşelerinin bir simetriği olsun. Yani mutluluk dolu bin aşiyan, bir yuva...

YAĞMUR

Her yer çorak... Her belde çöle dönmüş... Dağlar ovalar bir parça yeşilliğe hasret. Gönüller kupkuru. Tıpkı susuz kalmış platolar gibi. Hafif dokunsan parmakların yanacak kadar korlaşmış, alev alev yanıyor yürekler, düşünceler, fikirler...

Bir çöl susuzluğu her yere kahir pençesini atmış. His ve duyguları aleve vermiş. Canlılık namına ne varsa kurutmuş, yok etmiş..

Bir yağmura ihtiyaç var. Sağnak sağnak yağacak bir yağmura. Metafizik yönden esecek bir bahar meltemine gönüller dolusu ihtiyaç var. Musa (as)'nın sihirli değneğinin dokunduğu taşlar nasıl parçalanıp su akıtıyor ise, duâlarımızın buğusu göklere yükselip Arş'a dokunmalı. Tıpkı bir sihirli değnek gibi. Sonra yarılan gök parçalarının arasından sıcacık tatlı bir bahar yağmuru çisil çisil yağmalı yeryüzüne. Suya hasret gönüllerin susuzluğunu gidermeli. Çatlak çatlak olmuş kuru dudakların kuruluğuna son vermeli. Resul-ü Ekrem'in gül parmaklarından akan bahar çiğleri gibi bir yağmur boşanmalı gökten yere. Bir şafak vakti. Her gönül her ruh "doydum Ya Resulullah" deyinceye kadar bu metafizik iksir çağlayanlar gibi akmalı göğün yamaçlarından...

Eyyûb (as)'dan daha yaralı ruhumuzu tedavi edecek bir ilaç gerek bize. Bir Hızır soluğu gerek yeşillendirmek için beldelerimizi... Bir Mesih nefesi gerek ölü ruhlarımızı diriltmeye. Bu nefes öyle bir dolaşmalı ki cihanı, "yandım" diyene su, "bittim" diyene derman, "ölüyorum" diyene can olmalı.

Susuzluktan bitkin ve bîtap ruhlarımızla kapına geldik Ya Rabb! Bizi bu yakıcı çöl ikliminde kurutup harap etme. Kalbimizi aşk ve şevk yağmuruyla yumuşat. Verimsiz toprağa dönmüş gönüllerimizi meleklerin metafizik parmaklarıyla harman et, ka-

bart… Ta ki manevî tohumlar gönül tarlalarımızda yeşersin. Hayat iksiri taşıyan meyveler versin. Ve iç dünyamızı cennet-asâ bir bahara çevirsin.

Hasretin şarkısı bu
İsmi bahar yağmuru
Her damla bir kelime
Yer mektubu buğulu.

Çölde biter mi çiçek
O'dur Hızır soluğu.
Yağ kudsî bir pınardan
Aşık kalbinden duru.

Yağ yağmur yağ da yağ
Bütün yürekler kuru.
Çağlayan olup da yık
İblise ait suru.

Bu çöllere tek çare
Çare Mesih soluğu
Kâinat burçlarında
Duâ rahmet oluğu.

Susuz kalmışlar bildi
Bildi Hakk'a kulluğu.
Sur sesleri yükselsin
Çalsın İsrafil suru

Bir diriliş başlasın
Sanki ilkler soluğu…
Kaosları defetsin
Göklerin yerin nuru…

SAF DÜŞÜNCEYE HASRET

İnsanların birbirini ezdiği bir dünyada yaşıyoruz. Bir lokma ekmek için canlara kıyılan bir dünya bu. Gizli gizli plânlar yapılıyor başkalarının ayağını kaydırıp onların yerini almak için. Saf düşünen insanların barınabileceği bir iklim yok artık küremizde. Pislik tutan sığ gönüllerin barınabileceği, haşarat nevinden kişilerin gıdalanabileceği ve bir parazit gibi kendi hayatını idame ettirebileceği bir dünya ayağımızın altındaki...

Nerede kirli düşünceli kişi var, orada korku bacayı sarıyor ve ona temenna çekmeler fazlalaşıyor. Nerde bir problem şahsiyet var yaşadığımız yörede veya ortamda, hemen onu bir işte vazifeli kılma ve onarma yoluna gidiliyor. Ona paye verilirken saf düşünceyi temsil edenin başına koyulan kobradan kimsenin haberi yok. Çevreyi soyup soğana çeviren, eşkiya tipler son devrin en fazla görülen düşük çocuk veya yaşasa da zeka özürlü türleridir. Bir de buna zamanımızda vicdan özürlüler diye bir mongol tip eklendi. Gün geçtikte yıkıp viran edenlere, kırıp dökenlere verilen ödüllerin fazlalığıyla bu mikrop ruhlular çevreyi sardıkça sardı.

Ama nasıl olursa olsun bir yerden sürgün yapıyor ve buluyor yerini bu tip insanlar. Arada iyilere yaşayamayacakları bir dünya bırakılıyor veya onlar dışlanıyorlar toplumdan...

Temiz düşüncen varsa, iyi bir yüreğin varsa, yalandan hoşlanmayan bir kişiliğe sahipsen, zalimlik nefret ettiğin bir unsur ise, üçkağıtçılığın hasını bilmiyorsan, bilsen de onu uygulamıyorsan bu kozmopolit toplum içinde yaşamaya hakkın yoktur. Şu an da Fuzulî gibi “Selâm verdim rüşvet değildir deyü almadılar” diyesi geliyor insanın..

Her söylediğin yalan olacak fakat asla doğrudan yana bir tercihin olmayacak. Her tavır ve hareketinden iki yüzlülük ve riyakârlık akacak yalnız dosdoğru ve hasbi hareketler safında bir tek kelâm etmeyeceksin. Kötülük yapanlarla birlik çalışacaksın, onlar çalıyorlarsa sen de çalacaksın, onlar çırpıyorlarsa sende çırpacaksın, onlar dümen çeviriyorlarsa sen de çevireceksin. Yoksa bu toplum seni sınır dışı eder ve sana kendi bünyesi içinde yaşama imkânı vermez. Yiyicilerden değilsen ağzının suyu aka aka milletin parasını yiyenlerle aynı safta aynı çizgide çalışamazsın. Hovarda değilsen ırz düşmanları, başkalarının namusuna göz dikmek en büyük eğlenceleri olan iblis topluluğuyla aynı atmosferi paylaşamazsın.

Şimdi diyeceksin ki, kim ister böyle insanlarla beraber olmayı. Kim ister bozguncularla, anarşist ruhlu kişilerle aynı atmosferi paylaşmayı. Kim ister vurguncu, sadist, vicdansız, riyakâr kişilerle aynı iklimde soluk alıp vermeyi? Elbette istemez ama gidilecek neresi kaldı ki. Kaçacak bir yer gösterin de bu uğursuzların bulunmadığı o yerde kendi dünyamızı kuralım. Yalanın, riyanın, tamâ ve egonun karaborsa olduğu bu gün hangi şahısa güven duyup sırt sırta verip insanlık için savaşacaksın. Hırsızlığın alıp başını gittiği ve en hasis menfaatler için en yakın arkadaşını bile arkadan vuran kobra misallerin bulunduğu bir toplumda hangi asil insanı bulup da, hangi soylu kişiyi bulup da güzel bir toplumun mayasını oluşturmak için cehd ve gayret göstereceksin. “Ümitsizliğe düşmek yok!” diyeceksin elbette. Ümitsizlik iyi bir şey değildir ama, saf duyguları rencide edenler, güven dallarına karlar ekenlerin olduğu, Brütüs misallerin çoğaldığı, Sezarların arkadan darbeler yediği, Firuzların kum gibi kesretle var olduğu bir devirde ümit de kandille aranacak kadar ufalmış ve zayıflamış olur.

Fakat biz yine ümidimizi yitirmemeliyiz. Yine sevmeliyiz insanları. Onları bu kahir hareketlerine rağmen sevmeliyiz. Yaptıkları hatalar bir gün Hakk katında onlardan tek tek sorulacağını bildiğimiz için pek esef etmeye değmez demeliyiz. Hatta onlar için Hak’tan af dilemeliyiz. Zira bu reh-i sevda, bu reh-i dava,

çile bezmi bunu gerektiriyor. Topluma en büyük iyiliği yapanlar dahi bin bir kahir kementle boğulmak istenmiş, bir yakıcı okla vurulmak istenmiş, bin ateş acısı veren mızrakla darbelenmek istenmiş.

İşte Hz. Muhammed ve işte Taif. İşte yemeğe zehir katan Yahudi kadını, işte Ebu Leheb'in ettiği zulümler. İşte Hz. Ebu Bekir ve işte çile ile örülmüş hayat panoraması, İşte Hz. Ömer ve işte Hz. Osman ve işte bir hançerle noktalanan ömürleri.

Demek ki bu hayatın cilvesi budur arkadaş. Demek ki saf duygu, saf düşünce mutlak bir Cengiz kılıcı yiyecektir bir gün. Her yükseliş böylesine ızdırab volkanları ile yanıp yanıp tutuşarak meydana gelmemiş mi? Canhıraş feryatlar ile, terakki taşları yıldız yıldız döşenmemiş mi bu yolun yolcularının önüne?

Ne güzel söylemiş Fuzûlî:

"Aşk derdi ile hoşem el çek ilacımdan tabip
Kılma derman kim helakim zehri dermanındadır"

Ben de derim ki:

"Çile ve ızdırablarla, acı ve kederlerle mutluyuz Rabbim

Ta ki çektiklerimiz, tattıklarımız, duyup hissettiklerimizi senden bilelim... "

ÇÖLE KATRE NEFESİ

Uçsuz bucaksız bir sahra. Kum taneleri birer kor zerresi. Gökte ne bir parça bulut var. Ne de havada bir nefha rüzgâr... Her taraf bir alev şehrayini. İşte bu asrın insanının iç dünyası. Mimarı kim bu yangın selinin? Kozmik ateşin ve onun gönüllerdeki alev sağnağının sefil sabotajcısı kim?

Ruh dünyası bir bahar iklimine teşne iken ve gül zambak, papatya tohumlarını filizlendirip gönül iklimine tayf tayf, yaprak yaprak açmaya ve etrafa bin rayiha saçmaya hazırlanırken nedir bu Pompei felaketi, nedir bu Sodom Gomore, nedir bu Hiroşima?

Cennet-i Firdevs hayalleriyle mest olan ruh, Rahmetin engin okyanusunu özleyen ve gözlerindeki katrelerle o ummana ulaşmaya çalışan yürek için bu yanardağ lavları, mağma yağmuru ve alev seli ne büyük felaket!

Maddenin dar ve sıkı kalıpları içinde bunalmış ruh, mekân nilüferinin yaprağında ezelî nurun tecellilerini gözlemeye hazırlanırken bir melek kelebeğinin dudaklarıyla yüreğine bir metafizik buse arzu ederken birden bire nereden çıktı bu boran ve fırtına? Nereden çıktı bu kar ve tipi, nereden çıktı bu iblis çehreler, yarasa bakışlar ve baykuşça sesler...

Zaman temiz yürekleri sarsıyor. İyileri ırgalıyor hâdiseler... Ateşîn bir mızrak gibi geliyor şehvet, mal, menal temiz yüreklere. Onların saf gönüllerini, kendini korumaktan bir kav gibi sı-

kışmış, çıra gibi yanmaya hazır hale gelmiş yüreklerini delip geçiyor ve alevden temreniyle tutuşturuyor...

Hani ava çıkmış ve epeyce çile çekmiş bir insan tam turnayı gözünden vuracakken avlanıyor. Tam İblise son tuzağı kuracakken basit bir engelde tepe taklak gidiyor. Âdetâ deryaları aşmışken küçük bir damlada boğuluyor. Dağları, tepeleri yarıp geçmişken küçük bir danede yere yuvarlanıyor.

Ey geceye ay olmuş nurlu çehre! Yüzündeki bu gölge de ne? Ey gündüze kandil olmuş yüce ruh! Bu küsuf da ne nasiyendeki? Ey devleri dize getirmiş pehlivan! Nedir bu Kleopatra sevdası? Ey arslanlarla pençeleşmiş gladyatör! Nedir bu bir ahu peşinde Mecnun'a dönmek? Nice canavarları yerle bir etmişken nefsin tek bir pençesinde tuşa gelmek, yenilmek?...

Ey Halid bakışlı yiğit nedir bu ricat? Ey Hamza edalı kahraman nedir bu yıldız böceğiyle avdan dönme hülyası? Ey yakut gönül, elmas yürek nedir teneke olmak için bu hahişkârlık veya demire dönmek için yanıp tutuşma meyli? Ey zümrüt bakışlı, altın tenli bahadır nedendir bu küf ve pas rengine hayranlık ve küsufa sevda, ışığa veda?

Arkadaş tekrar bir hamle gerek bize. Tekrar bir diriliş nefhası üflenmeli kalbimize. Çöle katre nefesi... Nil türküsü, çağlayan bestesi nefhetmeli bir kez daha... Her bir kor zerresini bir bahar filizine tebdil etmeli bu Hızır soluğu, Mesihi nef'ha...

Yoksa cihattan dönen ruhun fetih tuğları ruha yas besteleri örer. Dışta zafer içte mağlubiyet türküleri söyler. Yoksa aziz vatan Ravza'ya atıp bir kolunu, bir şikayet ağıtı sunar Kubbe-i Hadra altındaki yüce ruha. Yoksa bütün bir gelecek nesiller bu ahmakça mağlubiyet zincirine vurulmayı, iblise kul köle olmayı affetmeyerek Rabbin "Celal" şimşeğini, öfke yıldırımını çağırır imdada.

Yoksa yoksa yoksa...

GİZLİCE VURANLAR, VURULACAKTIR

Nerde gördün sen gizlice vuranın vurulmadığını? Nerde tanıdın sen özüne bir gizli ok fırlatıp da sonra aynı ok ile delik deşik olmayanı?

Nerde gördün ve bildin sen aşkını bir kadeh su gibi gençliğe sunan bir garibe vurulan darbeden dolayı Arş-ı Âla'nın ihtizaza gelmediğini? Nerede gördün ve idrak ettin sen özünü bir sevda seranatına salmış bir Mecnun'un "Leyla! Leyla!" derken gizlice kementlerle kin ve öfke zincirleriyle katledilirken bunun Leyla'nın melekleri tarafından gözetilmediğini, bir bir kaydedilmediğini, sonra hesap günü tek tek sorulmadığını?.

Nerde duydun ve nerde gördün sen her türlü kin ve öfke simsarlarının en sonunda yokluğun zincirine vurulup bir iflasın eşiğinde acı ile ağlayıp inlemediğini; bir uçurumun kaos ağlarına itilirken feryad ü figan etmediğini?

Nerde gördün ve şuuruna vardın sen her türlü komplonun bir gün failinin başına binbir çorap örmediğini; ve eli kanlı yüzü kanlı hıyanet müsebbiplerinin bir gün parça parça edilip köpeklere yem edilmediğini?

"Dinsizin hakkından imânsız gelir" dostum. Mutlak bilgi bir gün ortaya çıkar ve her gizli ayan olur. Kahrolacaktır Yezid dölleri ve kızıl hafiyeler ve tuzakçılar ve Firuz kahpeleri...

Bir gün bilinecektir gerçekler. Yezdan olan soracaktır hesabını her entrikanın. Ahın üzerine "hizmet deyu" saraylar dikenler onun altın tuğla zannettikleri duvarlarından akan kan irin ve göz yaşı içinde boğulacaktır.

Gizlice vuranlar vurulur arkadaş. Gizlice dönen plânlar bir gün sahibini çok gizli ve ketum bir çukurda ölümün kollarına teslim eder. Asla mazlumun ahı yerde kalmaz arkadaş. Bazen darbe vuran darbeyi kime vurduğunun farkında değildir. Bir Hı-

zır duâlıya, Mesih solukluya denk gelir hançer. O zalim ise bu darbelere alışa geldiği için, çevresindekilere ha bire kin ve öfke kırbacı salladığı için asla farkında değildir farklı olanın. Ya onun duâsı göğe çıkınca ve kabul bulunca işte o gün yaman bir gün olur. Mağdurun çehresi gül olur, gül-gün olur. Zalimin bağrı hun olur, kan olur, irin olur...

Sen nereden bildin Arş-ı Âla her garibin duâsıyla sarsılmadığını. Sen ne zaman anladın Rabbi Taâlâ'nın Celâl ismi bir mazlumun serzenişiyle, ateşli bir iniltiyle zalimin başına çakmak için hazırlanmadığını. Sen ey dostum biraz daha sabret. Tuzakçılar tuzak içinde ölecektir. Kahhar olan her zalime cezasını mutlak verecektir. Yer yerinden oynardı senin bir zülfüne dokunulduğunda. Bazen zelzeleler, fırtınalar kopardı bir damla gözyaşı akıttığı an gözlerin. Yaslı bakışlarını görmüyor mu zannediyorsun Rabbin. Ağlayan sineni bilmiyor mu zannediyorsun Mevlan. Elbette Kur'an aşkına, Resul-ü Ekrem sevdasına ve bütün Hakk dostlarının yüzü suyu hürmetine Allah'ın gazabı gelecek ve bütün zalimlerin hayhuylarını boğazlarına dizecek ve senin gibi mağdurların zülüflerini tarayacaktır. Fakat asla mazlumlara bir parça bile zarar isabet etmeyecektir o günde...

Fakat sen az daha sabret. Sen biraz daha dişini sık. Bir müddet daha gözlerin önünde "ya sabur" çek ve asla o yöne bakma. Bir gün gök gürleyip, bir kara bulut ortalığı sarınca ve sana bu zulmü reva görenler zavallılık atmosferine girince ve inim inim inleyince, şaşkın bir şekilde öteye beriye koşunca ve bir ölüm girdabı onların sağlarını sollarını örünce, senin yüzün beşüş bir çehreye inkılâp edecek fakat onların çehreleri sararıp solacak ve simsiyah kesilecek. Az daha sabret dostum ve Hakk'a güven...

"Kün fe yekün", "Ol dedi ve oldu" manâsına gelen Rabbanî bir emirdir. Allah'ın yaratma kolaylığını dile getiren en veciz ifade. Bir tek kelâmla olmak, bir tek emir ve dilek ile yaratılmak ve ani olarak zuhur etmek... İster siz buna tarfetül aynde meydana gelme deyin, ister saniyenin binde birinde, isterse zaman kayıtları dışında yoktan var olma deyin. Hepsi de Allah'ın yaratma kolaylığına sadece aklı yakınlaştırmak için bir misalden öteye geçemez bunların.

Aslında insan tabiatta bu ve buna benzer tabloları daima, sık sık görmekte. Bir çekirdek çatlayıp, çürüyüp bir ağaç oluyor. Bir tohum yarılıp fidan filizleniyor ondan. Fakat bunlar yavaş yavaş zuhur edip ortaya çıkıyor.

Zira dünya, bir eğitim ve öğretim beldesi. Allah'ın isim ve sıfatlarının tecelli ettiği aynalar sarayı... Yahut bir mehşerdir. Rabbanî san'at eserlerinin sergilendiği bir kudsî sergi, bir pazar, bir panayırdır. Hikmet yeridir o. Eşya ve hâdiselerin sırrını keşfedip o sır dehlizlerinden Hakk'a ulaşma beldesi...

Atomdan yıldızlara her şeyde Hakk'a giden bir yol olduğunu keşfetme ve bu yolları tefekkür ayaklarıyla katedip değerlendirme ufku. Her oluşun, her gurubun, her zuhûrun, her ûfûlun hikmet özünü akıl ve fikir arısının hortumuyla emip, massetme ve onu gönül kovanındaki irfan peteğine doldurma yeri...

Onun için yaradılış yavaş yavaş oluyor. Hilkat aynaları yavaş yavaş dönüyor. Mahlâkat hemen, birdenbire, peyderpey görünmüyor. Kare kare nazara sunuluyor varlık filmi zaman şeridinde. Kare kare, yavaş yavaş, ağır çekimle... Zira manâsını anlamak gerek, akıl ve fikir ile sırra muttali olmak gerek. Özdeki sırrı gönül adesesiyle keşfetmek gerek..

Mesela bahar sayfası çiçeklerle süslü, nakış nakış hemen nazarımıza arz-ı endam etseydi ve aynı çabuklukta kaybolsaydı kim anlardı onun manâsını. En pratik zekâlı insan bile şimşek hızıyla var olan eşyanın hikmetini kavrayamazdı. Onun için her sayfasında ayrı bir hikmet olan bahar kitabı yavaş yavaş açılıyor önümüzde. Ve bize de "Oku kitabı" diye bir emir geliyor sanki yüceden... Harf harf, hece hece ortaya çıkıyor. Evriliyor, çevriliyor, nazara sunuluyor ve sonra guruba doğru meylediyor. Aslında bir anda yaratılmak hikmetten ziyade kudret sıfatının muktezasıdır. O da ahiret âlemine uygun bir yaratma üslubudur. Zira dünya hikmet yeri, ahiret kudret beldesidir...

BAHARİSTANA DOĞRU

Her yer ve yönde bahar filizleri mevcut. Dallarda o güzide mevsime gamze çakan meyveler tebessüm etmekte. Eskimeyen yeniye gayet büyük hamleler var. Gönül toprağı kabarmış ve yumuşamış. Sevgi fideleri tatlı tatlı salınıyor rüzgârda. Ya ümit, şevk ve iştiyak manolyaları, karanfilleri, sünbülleri. Onların da yürüyüşü var gök çağrısına. Lahutî yönden gelen sur sesine onların da daveti var adım adım. Söğüt dalları nasıl da derelere doğru eğilmiş türküler söylüyor, yeşil besteler örüyor sulara. Kavak ağaçları küçük yapraklarını kırpıştırıp bir diriliş destanını sunuyor dağlara, bayırlara. Bağlar, bahçeler o biraz sonra her zerrenin dudağına akacak ölümsüzlük suyunun neşvesiyle bir başka tebessüm ediyor ve geriniyor seher vakti, zeval vakti, ikindinin koyu gölgesinde, akşamın loş sessizliğinde.

Bahar geliyor, sesi ve sözü, dağ dağ, vadi vadi yankılanıyor. Sanki göğe aksediyor ve sonra yüce dağların mehip zirvelerine inip bir çağlayan çığı koparıp sonra başka vadi ve ormanlara fırtınalar gibi yürüyüp gidiyor.

Bahar geliyor sesi dağların mağara misal ağızlarında bir gelecek türküsü, bir ati bestesi şeklinde terennüm edilirken şehirlerin beton örtüsünden yer görünme imkânı buldukları sürgünlerle tebessüme durmakta, mevsimlerin şahına buyur çekmekte, hoşâmedî demekte.

Ah özlenen iklim, ah tatlı neşvesiyle ruhlara bayıltan lezzetler sunan ve çilesi çekilmiş bir devrin ücretiymişcesine inanmış insanların göz ve gönüllerine sunulan tatlı revnaktar, ulvi zaman parçası. Keşke sen sonsuz olsan ve keşke sen dünyayı atom atom, yıldız yıldız kuşatsan, keşke o gül kokunla bezmimizi ebedlere dek sarıp kucaklasan da bizler fani olsak. Keşke herkesin yüzü gülse ve her yeninin sesi ümit ve inanç helezonlarıyla

Hakk'a yükselse de bizler birer fani kabarcık gibi onların müjdesini verip çekilsek şu diyardan...

Bahar geliyor... Evet bahar bütün haşmetiyle, bütün nezaketiyle, bütün letafetiyle ağaçların dallarından, çiçeklerin yapraklarından, toprağın derinliklerinden, suların billur damlalarından, göğün turkuaz kubbesinden arz-ı endam edip geliyor. Tatlı edasıyla, metafizik sedasıyla, örmek için zaman kaneviçesinde ölümsüz besteyi, solmaz ve pörsümez güfteyi örmek , nakış nakış dokumak için...

Bahar gelsin tekrar. Yıllar yılı özlemlerimiz dinsin artık. Dudaklarımızda Yusuf bestesi ve yüreklerimizde Yakub iniltisi ve onun ağlamaklı sesi bizleri epeyce dilgîr etti. Artık Yusuf kokusu gibi gelsin bahar Kenan'a... Artık dinmeyen bir rüya, bir misk ü anber gibi girsin dünyamıza Muhammedî tutiya. Artık içimiz dışımız mutluluğun o nurlu ve ışıklı günlerine doğru kanat çırpıp bir ölümsüz desen dokusun Arş'tan aldığı ilhamlarla kürre-i arza. Sidre'den düşen nur ile, Kâb-ı Kavseyn'den inen ümit ve inanç şuleleriyle...

MEYVE OLGUNLAŞINCA

Yirmi beş yaşlarında kurmuş kafasında Faust'un plânını Geothe. Bir iki günlük çalışma neticesi değil o büyük eserin doğuşu. Tıpkı bir meyvenin olgunlaşması gibi yavaş yavaş ve terakkiyle.

Önce çekirdek şeklinde ilham gönül toprağına düşer. Orada yavaş yavaş normal şartları bekler. Toprağın bağrında kendini hisseder önce. Sonra filizini çıkarır kabuğundan. Çatlar çekirdek zarı ve yeşil filiz nefes alır toprak üstünde. Artık ana rahmini bulmuş bir rüşeym gibi bebekçe nazlar, niyazlar duyulur ondan. Şair veya yazar içinde filizlenen bu körpe filize şefkatle yaklaşır. Onun bir gün doğacağını bildiğinden gayet sabırlı bir şekilde onu içinde saklar ve yavaş yavaş büyütür. Asla vaktinden evvel söylenmemeli bir söz. Ham meyve gibi acı olur böyle sözler, şiirler, kitaplar vs...

Şair ilham toprağında onu öylesine besler ve büyütür ki kimse bilemez o sır dünyasında nasıl bir eser hazırlandığını. Çevresinde bazen bunu hissedenler olsa da tam kamet-i kıymetine uygun bir şekilde düşünemediklerinden büyük eser gözden ırakta büyür. Mütehassıs bir nazar belki onu küçücük bir filizken koskoca dev yapılı bir abide ağaç gibi yükseleceğini hisseder ama bu da realite plânında ortaya çıkmadığı için nazarlar tarafından tam tarassut altına alınamaz. Hayırlıdır bu körlük eser için. Zira hain eller, kem nazarlar bazen böylesine bir filizi egolarını tatmin için ortadan kaldırmaya çalışabilirler...

Gönül mahbesinde yavaş yavaş var oluş-yok oluş mücadelesi verir eser. Temkinsiz, kalpler bazen onun sırrını ifşa ediverirler. Çok nazlı ve nazik olan rüşeym, kem bakışların veya kötü düşüncelerin kozmik ışınlarına maruz kalır ve "nazar haktır, ba-

zen deveyi tencereye sokar" kaidesince daha doğmadan ölümün kollarına düşer.

Arının bal yapma sırrınca, gizli gizli iksirini damıtma cehdince eser, öz kovanında binbir çiçekten derlenmiş bir şifalı su gibi imbikten geçirilmeli ve süzülüp irfan peteğine doldurulmalıdır. Beklemeye alınma dönemi, onu yoğurma dönemi, içine maya katma dönemi ve en son şekillendirme ve halka sunulma dönemi ayrı ayrı ihtimam gerektirdiği için itidalli davranmakta, "söylemezsen sen sırrın efendisi olursun, söylersen o senin efendin olur" hakikatınca tedbirli olmakta yarar vardır...

Yirmi beş yaşında plânını kurduğu eserini altmış küsur yaşlarında yazmaya başlayan Geothe'nin sabrına şaşmamak gerekir. Zira bir eserin özde yoğrulma ve şekillenme dönemi ne kadar uzunsa eser o kadar olgun, algın ve lezzetli olur. Okuduğumuz ve tekrar tekrar okumak isteği duyduğumuz eserlerde bu keyfiyet, bu iç olgunluğu bulunduğu için okuyana ma-i tesnim içmiş gibi lezzet verir... Sanki tiryak gibi içi hoş tutar, ruha esenlikler sunar, saadet kapılarının anahtarı hükmünde huzur diyarına menfezler açar böyle eserler. Metafizik meltemleri estirir en çorak sinelerde, bir ilham kıvılcımıyla nice yanardağlar meydana getirir feri sönmüş gönüllerde. Aşk ve sevda meş'aleleri tutuşturur aydınlığını kaybetmiş bir damla nura hasret dimağlarda. Küflü ve küsufa uğramış yüreklerden engin nur okyanusuna yelkenler açar, bir bahar faslının ilk sesi ve sözü olma liyakatini kazanmış olduklarından bir gün bütün dünyada bahar mayalayıp devri devranı nura ışığa boğarlar...

Bunların oluşması yıllar alır bazen. Hemen birkaç günlük bir hamleyle ortaya çıkmaz böyle dev yapılı kitaplar. Okumak gerekli böyle kitapların oluşması için. Derin bir metafizik hazım gücü olmalı gönül dünyasında. Sığ gönüller, kabuk insanlar tohumları gizleyecek toprak bulamadıklarından gönüllerine uğrayan ilham tohumlarına sahip çıkamazlar. Meselâ kayalar, kaya olmasına rağmen bir tohumu yakalar. Bazen onu kırık bir yerine, kuytu bir köşesine gizler ve orada çimlendirir. Fakat bu taş kalpliler, granit yürekliler bir tek ilham çekirdeğini avlayamazlar avlasalar da

onu çimlendirecek toprakları, şefkatli gönülleri yoktur. Böylece "gökten dürr-i güher yağsa bahtsız olanın bahçesine bir dane düşmez" dediği gibi şairin böylelerinin gönüllerine binlerce ilham tohumu düşse yine boşuna yine beyhudedir. Zira ona müsait değildir yürekleri, vicdanları, kalpleri, ruhları. Bad-i hevaya gider boşa gider beyhude çürür ve yok olur...

KAYBEDENLERİN DÜNYASI

"Dönemeyeceğin sahilden fazla uzaklaşma" diyor bir yazısında Epiktetos. Kulaçların kavi değilse, yüzmesini pek bilmiyorsan, yahut dalgalarla boğuşmayı göze alamıyorsan, cesaretsizsen, iraden zayıf ise ne diye nara atmalar ve sahilden, fersah fersah uzaklaşmalar...

Hani Donkişotvari bir savaşçı edasıyla ortaya çıkmak ve sonra gülünç duruma düşmek insan haysiyetini korkaklıktan daha fazla karalar...

Dünya gaddar ve yaman olmasına gaddar ama; insanların da ahmak olmaları gerekmez ki. Bütün debdebesiyle ve alayişiyle seni senden uzaklaştırmak isteyen, bin fettan kadın cazibesinde bir dünyanın ortasına sırf macera olsun diye atılmak cidden her iki hayatı da çok ucuza kumara yatırmaktır...

Hani "cahil cesur olur" diye bir söz vardır halk arasında. Gerçekten bazı cahillerin bu cesareti gülünecek değil ağlanacak binbir tablo çizmekte. Nefsini eğitmek için gidiyormuş beyefendi plaja. Ya bir gün karşısına fettan bir kadın çıkarsa o zaman şaşkına dönmemek için şimdiden gözünü gönlünü böyle eraciflere alıştırmak istiyormuş. Kumara bakın siz. Kumardaki kaybın büyüklüğüne bakın ve gelin de ürpermeyin.

İçki, kumar, faiz gibi her türlü pisliğin içine gireceksin ve tam doyduktan sonra bir gün isteğin kalmayacak böylece hakiki olgunluğa ermenin çizgisine ulaşmış olacaksın. Ezbere bir söz değil de ne denir buna? Basmakalıp, hiçbir muhasebe çerçevesine uymayan, söyleyenin kendisinin de inanmadığı bir toplum dersi...

Bu onların dünyası. Kalpleri fanilere endeksli onların. Fani lezzetler yüreklerini hoplatırken elbette bazı bahanelerle girmelidirler işrethaneye. Çevrelerine nasıl bir yalan söylemeliler ma-

zur görünmek için? Elbette "iradenin sağlamlaşması için pisliğin tam ortasında bulunmak gerekir" bahanesiyle kendilerini, düşüncelerini, nefsin serkeşce arzularına kamuflaj yapmalılar. Buna sosyo-psikolojide savunma mekanizmasını menfî plânda işletmek deniyor.

Öyle de yapıyorlar... Çoklarını da bu bahaneyle aldatıyorlar. İçlerindeki kaybın hıncını dünya zevkinden çıkarmaya çalışırken bir çoklarını da aynı çukura sokup bataklığın mahkûmu yapıyorlar. Dünyanın ziynetlerine abanan gönül ökseotuna tutulmuş bir serçe kadar zayıf kaldığını farkedince, bir iki hamle ile kurtulmaya çalışıyor fakat nafile. Bir kobranın bir kuşu nasıl avladığını seyretmiştim birgün bir filmde. Hiçbir şeyden haberi olmayan kuş sakin sakin uçarken, gözüne kestirdiği bir avın peşinde dolaşırken kobranın ağzı açılıyor ve bir mağara gibi karanlık ve korkunç ağız bir anda tek bir hamle ile avını midesine indiriveriyor. Zehirli dişler avına ilk vurulan hançerdir. Av çaresiz bırakıveriyor kendini sivri hançer dişlere.

Kaybetmişler "acı patlıcanı kırağı çalmaz, battı balık yan gider" deyip bu tehlikeli oyuna girerken, dostum sen niçin düşüyorsun bu kahir tuzağa? Ruhunda hayat aşkı, kalbinin bazı köşelerinde sonsuzluğa sevda, zihninde doğru olmaya meyil, vicdanında mertliğe ve aldanıp aldatılmamaya aşırı bir istek varken ve insanî değerlerini yitirmemişken nasıl koşuyorsun bu kaybetmişlerin dünyasına.

O dünya karanlıktır dostum. O dünya riya, iki yüzlülük, kin, öfke ve küf ve pas yüklüdür. Bunu sömürüldüğün, gençliğin ve güzelliğin, körpe duyguların yok edilip de bir kenara itildiğinde anlarsın ama iş işten geçer...

Kaybetmişlerin dünyasında kahkahalar sahte, tavırlar kalp, edalar yapmacık, sedalar yalan, türküler mide gurultusu, bakışlar bir tufan uğultusu, bir firavun boğultusu taşır...

Arkadaş vampirlere şah damarını teslim etme. Sülün boynunu uzatma. Kanın, canın, ruhun, ömrün, hayatın senin için bir vediadır. Bir imtihan stokudur. Bir handikapları aşma potansiyelidir. Pranga ve zincirleri kırıp zevale atma gücüdür. Onları

canavarlara, yamyamlara teslim edip perişan ettirme. "Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayınız" kudsî buyruğunun ölçülerine uyup bütün cevherlerini koruma altına al. Gafletten uyan. Bu dünyaya niçin gönderildiğini düşün. Vazifenin ne olabileceğini idrak etmeye çalış. Fani dünyanın baki meyveleri olabileceğini tefekkür et. Bu güzel hayatı basit bir kumar oyununda kayba uğratma. Elindeki nimetlerin kadrini kıymetini bil. Bir gün senden alınacak olan emanetin değerini idrak et.

Kaybetmişlere çağrıdır senin vazifen. O müflisler dünyasına bir ses ve seda salmaktır senin en birinci görevin. Onların muhtaç hallerine acıyıp ellerinden tutmak ve kurtuluşa iletmektir en birinci meselen. Bütün bu kudsî yükümlülükleri bir kenara atarak senden bekleneni hiç kaale almadan nasıl onların dünyasına meyledersin. "Yandım, öldüm, boğuluyorum, bittim, tükendim" diye bir yığın feryad ü figan duyarken nasıl o kerih topluluğa dahil olmak için hamle yaparsın veya onlara doğru körler, sağırlar gibi sevinçle adımlar atarsın, serseri kuşlar gibi kanatlanırsın.

USTA VE ÇIRAK

"Tanrı Kulundan Dinlediklerim" isimli kitabında çırakların en büyük yanlışının ustalarını tanımama meyli olduğunu belirtiyor Necip Fazıl Kısakürek... Bütün felaketin de bu noktada başladığını vurgulayan yazara katılmamak mümkün mü? Nerede bir herc ü merç var, orada egonun ses ve soluğu, mırıltısı ve hırıltısı duyulur... Nerede bir ters dönmüş sistem varsa muhakkak bir takım geçmişini inkar eden haramzadenin parmağı vardır o yıkılışta...

Daha olmadan olgunlaşma ufkunda kanat çırpmaya kalkmak, birinci basamağı çıkmadan merdivenin en üst basamağını tutmaya yeltenmek, edebi öğrenmeden edep dersi vermeye tevessül etmek çıraklık döneminde tam pişmeden ve yoğrulup şekillenmeden ustalığa göz dikmektir yanlışlığın temeli bu konuda.

Büyük yanlışlık... Hamlığını ört bas etme divaneliği... Mesleği hafife alma hamakati ve terbiyesizliği...

Her zaman böyle zavallıların maymun iştahlı bir şekilde çevreye saldırmalarına kızmışımdır. Bir toplumda siz böyle ham kaba çıkrak müsvettelerini hemen tanırsınız. Bilgiçlik taslamak onlarda, bilmediğini kabullenmemek hamlığı onlarda, önündeki engeli sahte birkaç sözle aşıvereceğini zannetme divaneliği onlardadır... Bunlar ders almayan nâdânlardır bence... Nice musibetler de onların büyük burunlarını kıramaz... Kafdağına ermiş enelerini parçalayamaz. Onlar ustalarının elini öpmek yerine ısırmayı bir maharet bilirler. Kadirnâşinaslığı bir mertebe telakki ederler. Elbette mertebedir kadirnâşinaslık ama aşağıya doğru, şakulî doğrultuda bir mertebe. Kör kuyuya dikine iniş gibi.

Bence en çirkin bir yüzün kahir çizgileridir ham çırağın ustasına olgunluk dersi vermeye kalkarken yüzünde oluşturduğu jest ve mimikleri.

Değerbilmezlik ufkunda mesafeler aşan bu zavallılar zalimlikte Kazıklı Voyvodayı ve kendinden büyüğünü rencide etmekte Neron'u geçmiştir. Fakat hâlâ kendilerini Halit zannederler, hâlâ kendilerini Ömer bilirler, hâlâ kendilerini Ebu Bekir sıddıkiyetine namzet görürler...

Necip Fazıl son yüzyılda bütün felâketlerimizin ana sebebini bunun için ustasını tanımayan ve bir hamlede onu aşmaya kalkan sahte çıraklara bağlıyor.

Tabii bu böyledir diye ustalar çıraklarını yetiştirmekten vaz mı geçecekler. Hayır. Onlara verdikleri bilgiyi az mı vermeliler elbette hayır. Böylelerinin ustalığından şüphe edilir mutlaka. Zira usta bütün maharetini çıraklarına sunan, mesleğiyle alâkalı bütün hünerlerini talebelerine, çömezlerine takdim eden bir yiğittir.

"Ustada kalırsa bu öksüz yapı
Onu sürdürmeyen çırak utansın"

mısralarında, alacağını tam almış çıraktan beklenen görev dile getirilmektedir. O ustanın fikrini, hünerini, duygu ve düşüncelerini geleceğe taşıyan yegâne varlıktır. Sırrın bir rahm-i mader gibi boşaltılacağı yerdir çırak beyni ve gönlü... Ondan tohum esirgemek, ondan çekirdek sakınmak geleceğini kendi elleriyle boğmak demektir. Zira insanlar ölünce ne topraktan fikirleri filizlenir ne de gönlünden duyguları hava âlemine sümbüllenir. Onu yaşatan çıraklarının kalplerine saldıkları ilhamlardır. Ruhlarına sundukları fikirlerdir, soluklardır.

Bir gün bir ressam arkadaşımdan kendi fakültelerindeki bir hocanın bildiklerini öğrencilerine tam vermediğini duymuştum. Sebep de bir gün olur da kendisini geçerler diye korkuyormuş... Bence buna hoca denmesi mümkün değildir. Koskoca bir sıfır verilir onun kabiliyetine, onun mürüvvetine, onun ustalığına...

İçinde ummanlar taşıyan bir tas bilgi vermeden niçin kaçınsın? Özünde bir kaynak bulmuş olanlar bir bardak ma-i tesnimi başkasına sunmayı niçin kıskansın? Elbette böyleleri sığ yürekli kişilerdir. Kısır fikirleri ve sınırlı kabiliyetleri açığa çıkmaması için saçılıp dökülemezler talebelerine, çıraklarına. Temkin der-

ler, itidal derler ve kısır ruhlarını ilhama açık olmayan kalplerini gizlemeyi, eksikliklerini bazı tavır ve hareketlerle kamufle etmeyi yeğ tutarlar her dem...

Usta çırağından edeple, tevazuyla davranmayı beklerken, çırak da ustasından yüce bir himmet buudunda onu bütün bildikleriyle mücehhez kılmayı bekleyebilir.

Türkçe dersinde bir parçada okumuştuk: Usta pehlivan kendine hodri meydan diyen çırağını ona öğretmediği gizli bir oyunla alt eder. Bence ona onu da öğretseydi ve çırağı tarafından yenilseydi göz ve gönüllerde daha aziz olurdu bu kişi. Zira cimriliğin her türlüsü kötüdür. Çırağı bir gün kendi yerini alabilir korkusuyla eksik bırakan ustalar bence olgunlukta eksiktir. Fazilette kaybetmiştir. Aslında çırak ustanın aynasıdır. Kabiliyetinin, maharetinin, hünerinin aynası. Şimdi biri çıksa aynaya bakan birine "Şu aynadaki görüntü senden güzel" dese buna kaç kişi kırılır... Zira aynadaki kişi de kendisidir. Çırağının zaferinden en az kendi zafer ve galibiyeti nisbetinde hoşlanmayan ustaya usta demek yersizdir.

Fakat unutmayalım ki ustasının karşısına çıkıp da onun sırtını yere getirmekten hoşlanan çırağa da çırak demek bir bakıma safdillik olur.

Dostum dersini kimden alırsan al. O senin ebed müddet mihmandarındır sakın yanılgıya düşme. Kabiliyetini kimden kaparsan kap ona bir fazilet borcun vardır unutma. Gönlüne sevda kıvılcımı atan, yüreğine aşkın soluğunu üfleyen o ilk ilham kaynağına ebed müddet muti kalmalısın. Önünde hayatın debdebesi ve alayişi seni beklese de, önüne dünyanın en büyük hazinelerini serseler de, seni en yüksek makamlara oturtsalar da bu kudsî vazifeni asla unutma. Yunus Emre için derler ki o duâsında şöyle yalvarırmış Mevlaya: "Ya Rabbi beni ölünce Hocam Taptuk Emre'nin zaviyesinin kapısının eşiğine gömsünler de gelip geçenler şeyhime ulaşırken benim üstüme basıp geçsin. Belki o zaman ruhum gül-gülistan olur."

İşte gerçek eren budur. Erme noktasında bile hamlığa düşme korkusu çeken ve Hocasının himmet elini elinin üstünde bulmayı arzu eden gerçek veli, has çırak...

Bir gün bir sohbetin nakilcisinden duymuştum. Yine böyle ululardan bir ulu: "Eğer Resul-ü Ekremden ders alsam yine önümdeki ustamı, hocamı, üstadımı büyük tanırım ve onun ardında kemerbeste-i tevâzu ile durmayı ileri atılmaya yeğ tutarım" demiş. Onun o iklimde yaşadığı dersini de bizzat o yüce zattan aldığı herkesçe bilinen bir husustur ama asıl bilinmesi gereken usta-çırak ilişkisinde aradaki mesafeyi çırağın korumaya azimli ve gayretli olmasıdır. İşte en mühim noktayı idrak etmek meselesi. İşte gerçek olgunluk. Mihenk budur!

İki bilgi almadan üçüncüsünde baş kaldıran ham kaba çıraklardan ne kadar kaçarsanız kaçın. Zarar etmezsiniz.

Ey usta çırağını iyi seç! Tıpkı işleyeceği altın madenini iyi tesbit eden has kuyumcular gibi o cevheri iyi tetkik etmeden avuçlarına alıp yoğurmaya yeltenme. Zira nâmerde bilgi vermek akrebe uçma dersi öğretmek gibi bir cinayettir.

NESİLLERİN MAYASI

Ailedir nesillerin mayası. Bazen nur mayası olur bu. Bazen karanlık... Tezgâhı kin ve öfke parçalarından oluşmuş bir dokuma fabrikasında nefret kumaşından başka ne dokunabillir ki?

Mayası ne ise insanın aslına dönüşür bir gün. İncir ağacından incir yemişi, kayısı fidanından kayısı meyvesi devşirilmez mi? Ya zakkum fidanından hangi çiçek tomurcuklanır, hangi özsu akar... Elbette zehirli bir su katre katre damlar ondan...

Hangi maya katılmış özümüze, hangi nefes üflenmiş ruhumuza? His ve duyguları öldüren... Bir sam rüzgârı mıdır evimiz içine esen?

Niçin yavrularımızın can damarını dişleyip koparan yamyamlara bir dur denmiyor? Çizgi filmlerinden Amerikan dizilerine kadar her karesi Asya'nın ruh plânında pörsüyüp ölgünleşmesi için hazırlanarak doğu pazarına sürülen bu haçlı saldırısına bir dur denmiyor. Kılıç Arslanlar nerede, Alp Arslanlar ölüm uykusuna mı yattı? Selahaddinler hangi işret içre kayboldular da bu cihanı bir yığın zır delinin eline bırakıp, bir yığın nesebi gayri sahih zümrenin pençesinde ölüme terkettiler de yokluk da gaybubet ettiler.

Ölü toprağı mı serpildi büyüklerimizin üstüne. Düşünürlerimizin, filozoflarımızın bu amansız gidiş karşısında yoksa düşünce mekanizmaları mı durdu veya bütün fikirleri iflasa mı uğradı.

Yoksa onlar da mı bir kompleksin aşağılık duygusu lifleriyle örülmüş ağına düştü? Nedir bu kepazelik. Nedir bu çakırkeyflik. Nedir bu vurdumduymazlık. Boyunbağı gibi boynumuza geçmiş olan bu kölelik pranga ve tasması, ayaklarımıza ve kollarımıza dolanmış bu fikir plânında iflas zincirleri nedir? Kim imal ediyor bunları ve kim doluyor boynumuza, kalbimize, ruhumuza?

Bunca Brütüs hançerinden sonra hâlâ mı sırtımızı has düşmanımıza dayama hamakati ve onu dost bilme sarhoşluğu...

"Sizler kendinizden önce geçen milletlerin yoluna karışı karışına, arşını arşınına tıpatıp, muhakkak uyacaksınız! O dereceye kadar ki şayet onlar (daracık) keler deliğine girmiş olsalar, sizde muhakkak (onlara uyarak) oraya gireceksini." kudsî bildirisi yoksa hâlâ bilinmiyor mu? Ardından sahabelerin "Ya Rasulallah! Bu ümmetler Yahudiler ve Hristiyanlar mı?" sorusuna karşılık "onlardan başka kim olacak"[1] sözüyle işaret ettiği buyurulan zamana gelmediği vehmi mi var inananların yüreklerinde yoksa? Başımıza büyük bir kıyamet kopması mı bekleniyor yoksa; gözlerimiz dağlar yürütüldüğü zaman mı açılacak; hamile develer hamlini vaz' ettiği dem mi anlayacağız gerçeği; denizler tutuştuğu zaman mı bileceğiz hakikatın ne olduğunu ve elimizdeki değerlerin kıymetini?

Öyleyse niçin nur mayasına kezzap dökenlere, ışık bengisuyuna zehir damlatanlara: "Dur ey sersem, dost isen ne yaptığının farkına var, düşman isen kendi kendinin ayağını kaydırdığının gerçeğini gör" diyemiyoruz... Burada düşmana bile Geothe, Kaptan Cousteau, Cat Stevens gibi dehaları gösterir, onların hakikat güneşini nerede bulduklarını işaret eder sonra da doğuya üflenen bu zehirli nefeslerin bir gün kendilerine döneceğini telmih yoluyla anlatmak isteriz...

Zira bir maya ki geleceğe nur ve ışık yüklü güneşler örecek ona ihanet edenler asla nur ve ışığa kavuşamazlar. Onların mekânı ebedî karanlıktır... Öyle ise korksun Batılı, korksun mazlu-

---

[1] Müslim, ilim 6
Buhari, Enbiya, 50

mun ahından. Korksun, gelecek nesillerin önünü kesen yamyam dişlerin bir gün tek tek sökülmesinden korksun. Zalim, yaptığı zulümlerin ve çıkardığı kahredici savaş kıvılcımlarının kendi otağını tutuşturacağından ve bir gün harap yurtları ve yıkık hanumanlarının viranelerinde baykuşlarla beraber bir yokluk ağıtı söyleyeceğinden, perişan ve derbeder olacağından korksun..

Zira nur mayasına üflenen zehirli nefes bir gün müsebbinin gözlerini kör eder, sonra bir sam rüzgârı gibi kendi ülkesine eser ve kendi yurdunu yakıp kül eder.

Fakat ey dostum! Sen kendine gel. Sen özündeki yüce değerleri bil ve oku. Sen aslını unutma. Tarihine bigâne kalma. Hangi cazip dünya lezzeti kapını çalsa da öz değerlerinden kopma.

Madde plânında Batının yükselişi seni şaşırtmasın. Elindeki yüce değerleri afaka savurtmasın. Uçurumların eşiğine çekmesin seni mukaddesatından ayrı düşmek. Derin çukurlara itmesin seni Batının yeni tabuları... Onlar puta tapmaya alışkındır dostum. Sen ise putları kırmaya alışkınsın. Aranızda hiçbir benzerlik yokken nedir bu İbrahim pazusuyla Nemrut olmaya meyil... Nedir bu Musa rikkatiyle Firavun zilletine temenna...

Mayana zehir katma dostum. Işık ve nur mayana karanlık kaosların tohumunu ektirme... Sür bütün putları evinden. Sür bütün tabuları ülkenden. Tek ve yekta tapılacak ve ibadet edilecek mabudun Allah olduğunu haykır cihana. Eğer bu hususta acze düşersen ve televizyon ve medya gibi Batının borazanlığını yapan güçler ile mesaiye mecbur kalırsan onları “Düşmanın silahıyla silahlanın” kudsî sözünün rotası istikametinde dikkatli ve ölçülü kullan...

Sakın ha sakın elindeki bombayı hedefe atacağına koynuna sokma... Bazen vasıtalar insanları hedefe ulaştıracakken yolda bırakır. Onların cazibesi yokluğun bağrına çekiverir ölçüyü kaçıranları tek tek...

İnanç telleriyle ör geleceğini arkadaş. Bir samanyolu tohumu düşür karanlık gecelere. Bir kehkeşan yağmuru ek kaoslu karanlıklara. Bir bahar türküsü üfle kıştan bîzar ve kemter düşmüş olanların kuru ve çorak sinelerine. O zaman mayana metafizik

dirilişin soluğunu göndermiş olursun. O zaman geleceğine ümit ve inanç ibrişimleriyle yedi kandilli süreyyayı asmış olursun. O zaman sana aguşunu açmış olan ve seni bekleyen Resuller Resulünün otağına girmiş ve kurtuluş iklimine ulaşmış ve huzur diyarına ermiş olursun.

BELAGATIN ZİRVESİNDEKİ IŞIK

Bir ışık cümbüşü görüyorum zirvede. Sessiz sakin bir hüzme, bir tayf yayılıyor o zirveden gözlerime. Beni mest eden bir ahenk, kalbimi kendine çeken bir ritm var bu tayfların özünde... Gözümü gönlümü kendine çeken bir ahenk ve beni büyüleyen bir ses ve senfoni çağıldıyor her ışık parçasında...

Yekpare bir ses iken bir senfonizma ritmiyle kulaklarda çağıldıyan bu seste ab-ı hayat veya ma-i tesnim lezzetini duyup hissediyor insan... Kâh "siz dağları duruyor sanırsınız fakat onlar bir bulut gibi yürür gider" âyetinin ritminde, kâh "Biz dünyayı bir deve kuşu yumurtası şeklinde düzenledik" âyetinde insan ruhuna çağıldayan bir maverai bengisu, kalbine akan bir tiryak lezzetini duyup hissediyor. Hasta gönüllerimizin tek ilacı bu ses gibi geliyor bana. İşte o ışıktan bir parça belagat şulesi geliyor gözümüze ve gönlümüze ve "Allah göklerin ve yerin nurudur" diyor lisan-ı bedii ile ruhumuza. Sonra tarif edilen tıpkı bir lâmbanın tasvirinden başka bir şey değildir. Gözümüz önünde canlanan son devrin en son keşfini çizgi çizgi nazarımıza sunan ve hayalimizde canlandıran bu ışık demetine hayran hayran bakıyoruz. Zirvedeki ışık insanı şulefeşan iklimine çekmekte gecikmiyor. İnsan kelamı ile bu söz arasındaki arası kapatılamayacak farkı duyup hissediyoruz. Bir ışık daha düşüyor gönül gözümüze. "Kul euzu birabbinnas" suresinden geliyor bu ışık tayfı. Ses içinde bir "sss.." tekrarı ile fısıldayan müvesvis bir iblisin tarifini yapan ayet aliterasyon ritmiyle de o fısıltıyı çıkaran kişiyi çiziyor nazarımıza. Biz sureyi okudukça müvesvisin suretini ve yaptığı büyünün şeklini şemailini, sesini, sözünü duyar gibi oluyoruz. Hemen ardından bir ışık demeti daha düşüyor eteklerimize. Eteklerimiz sonbahar yaprakları ile değil bahar çiçekleriyle doluyor o anda.

Sanki bahar senfonisi içeren bu renk cümbüşü ve rayiha şehrayini gönül kucağımızda öbek öbek toplanıyor.

“Ey insanlar ve cinler yerin ve göğün çapından çıkabilirseniz çıkın ama çıkamazsınız lakin bir güç ile çıkabilirsiniz” ayeti bir leylak rayihası sunuyor ruhumuza. Bu bir demet ışık değil sanki bir bahar kesiti takdim ediyor belagatıyla kalbimize. Son devrin en büyük olaylarından biri olan aya gitme hâdisesini fısıldıyor gönül kulağımıza. Kalp gözümüze o hâdisenin panoramatik çizgilerini sunuyor veciz bir şekilde... Sonra bir rüya kadar tatlı bir renk armonisi sökün ediyor ruhumuza. Bizi alıp başka dünyalara götürüyor bu ses bu seda bu renk bu ritim... “Güneş döner” âyeti sanki bizi metafizik bir cezb ile kendine çekiyor ve ruhumuzu gaşy ikliminde mest ü hayran ediyor... Bir yönden bakılınca güneşin Herkül Burcu’na doğru çevresindeki gezegenlerle beraber yolculuğunu anlatan ayet, bir taraftan güneşin kendi çevresindeki dönüşünden bahsediyor. Bir cihetten de güneşin zahiren döner gibi doğup batmasını nazara sunarak hem hayal hem realite plânında ruhumuza metafizik tayflar gönderiyor ve ledünniyâtımızı coşturuyor ve ilim ile Kur’ân’ın atbaşı gittiğini ve asla bir birinden ayrı şeyler olmadığını naralarla, fısıltılarla, gür seda ile tatlı bir melodi şeklinde hadsimize duyuruyor ve vicdanımızı doyuruyor...

İşte belagatın zirvesindeki ışık böylesine ruhumuzu o lahuti iklimine alıp çekerken ve içimize metafizik âlemin tatlı rayihalarını ve meltem misal esintilerini serpiştirirken bir başka ışık tayfı gökkuşağı gibi o zirveden aşağıya doğru ağdı ve sonra ruh dünyamıza bir yıldız yağmuru gibi yağdıkça yağdı. “Bir gün Yusuf babasına dedi: Babacığım rüyamda onbir yıldız güneş ve ay bana secde ederken gördüm” ayeti o yağmurun öz damlaları gibi gönül ateşimize güç verdi ve onu bir maveraî meşaleye çevirdi... Oniki gezegene işaret eden bu ayet ile ruhumuzda ilme karşı bir sevgi belirdi. Zira Kur’ân’a kavuşmuş ilim güçlüdür ve sevilmeye layıktır. Kur’ân’sız ilim ise öksüz kalmış bir yetim gibi çaresiz ve kemter düşmüştür. Şimdi hâlâ dokuz on ve onbir diye hecelenen gezegen sayısı

bir gün on ikiye dayanınca Kur'ân belağatının zirvedeki ışığı göze ve gönle tayflarını daha bir başka gönderecek...

Bir bahar tohumu gönderiyor kalbimize zirvedeki ışık. Bir nevbahar çekirdeği ekiyor özümüze. Bir aşk ve sevda kıvılcımı atıyor ruhumuzda. Bir ümit ve azim şavkı yakıyor vicdanımıza... İşte Rahman suresindeki ayet: "Size bakır ve ateş göndeririz de ona tutulursanız kurtulamazsınız" azap tablosunda tevriye san'atının özünü gören kalbimiz mest ü hayran olmasın da ne yapsın? Yakın anlamı fısıldarken uzak bir anlam olan elektrik ve onun kablosu içindeki bakır ile cereyandan bahis açması onun belagatta zirve olduğunun en muciz şekli değil mi?

Zirveden özümüze ağan metafizik tayflar kalbimize bir tatlı buse kondurup geçiyor. O busenin tesiriyle iç dünyamızda bir çok buutların kapıları, kilitleri bir bir açılıyor... "Biz dağları birer direk olarak arza çaktık" âyetindeki anlam ve ruhu okşayan mana ve idrakı köpük köpük dalgalandıran ve coşturan tad ve lezzet, aklı secdeye mecbur kılan ilimle yekparelik yönüyle gerçekten insanı tarifi imkânsız bir haz deryasına, bir huzur iklimine çekip götürüyor...

Bir cihetten bir çadır imajı veren bu ayet, bir taraftan Kürre-i arzdaki denizler ile karaların arasındaki set tablosunu gözler önünde canlandırıyor. Bir taraftan da havayı tarayan ve onu temizleyen bir unsur olarak zihne ilham verirken, bir yönden de madenlerin iddihar edildiği bir mahzen, suların damıtıldığı bir depo olma hasiyetini zihne panoramatik çizgileriyle tek tek sunuyor. Bir ressamın fırçasından çıkmış gibi seyre daldığımız bu sahneler, bu tablolar, bu resimler bizim ufkumuza daha nice mucizevi çizgiler sunuyor.

Bir ışık şarkısı mı bu tayflar. Bir bestenin en tatlı ritimleri mi ruhumuza nota nota akan. Bir güzelliğin nakış nakış örülmesi mi akıl, fikir ve ruh kaneviçemize. Kur'ân nakışlı bir bahar mı gözlerimiz önünde tüllenen. Üstüne bir söz edilemeyen bir seher şarkısı mı bizlere bestesini sunan. Kelebekler, arılar, böceklerin uçuştuğu bir kır şarkısı mı veya ışık türküsü mü o zirveden aşa-

ğılara doğru gök kuşağı gibi akıp akıp gelen ve kalpleri aşk mızrağıyla, sevda okuyla delen..

Ne olursa olsun. İster ışık şarkısı, ister bahar türküsü, ister çiçek çiçek derlenmiş bir cennet musikisi... Fakat kalbimizi kendine çeken bir pınar, içimizdeki susuzluğu giderecek olan bir tatlı su gözesi vicdanımızdaki kuruluğa can verecek bir çağlayan, bir ırmak, bir şelale olduktan sonra ha bestesi ışıktan örülmüş olsun ha nurdan, ha maverai bir gök kuşağından ne farkeder... Yeter ki ki Kur'ân olsun, yeter ki Hakk'ın kelamı olsun... Mevlâ'nın ruha gıda, sadra şifa bestesi olsun.

YAZMAK NEDİR

Yazmak duygu ve düşünceyi harf harf hece hece sayfalara nakşedebilmektir. Yaşamaktır yazmak... Önce ne söylenecekse onu kişinin tatbik etmesi... Yazmak bir avcılıktır. Gönül göğünde uçuşan düşünce turnalarını ve fikir kekliklerini avlamaktır. O, pratik fikir hareketi, his ve düşünce aktivitesi gerektiren bir eylemdir...

Hızlı ve isabetli düşünmeyi gerektirir yazmak. Kalemin hareketi his ve heyecanın adımlarıyla doğru orantılı olmalıdır... Sevgi yazmanın ilk kıvılcımıdır. Kaleme mürekkeb, his ve heyecana kıvılcım gerektir... Bu kıvılcım ilhamlar sağanağından elde edilir. Durgun gönül, ölgün düşünce, duygusuz kalp, heyecansız gönül yazamaz...

Yazsa da sayfalardaki her bir kelime tabuttaki bir ölüden farksızdır... Cümleler nefes alıp vermez. Paragrafların kanı çekilmiştir. Çünkü yazan kişinin ruh hali sayfaya yansımıştır... Başka ne beklenebilir böyle bir yazardan...

Bir de yazma öncesinden bir tutukluk vardır insanda. Bir isteksizlik vardır. Buna aldanmamak gerekir. Zira kalemin sayfaya değişi ve onun üzerinde gezinişi insanın ilhamına coşkunluk verebilir. Bu sebepten "yazmaya ilk hamle, başlamak bitirmektir" diyor bazı düşünürler. İlk hamleyi ben yumurtanın içindeki bir civcivin gagasının ucuyla önündeki kabuk engelini kırıp dış dünyaya çıkması şeklinde yorumluyorum.

Biz burada yazının teorik bilgisinden ziyade pratik bilgisini vermeye çalıştığımız için konuyu dağıtmak istemiyoruz.

Yazan insanın en menfur tuzağı gururdur diyebiliriz. "Amma da yazdım ha, ne güzel laflar ettim" gibi gurur işareti söz ve davranışlar samimiyetine ket vurur yazanın. Kelimeleri zincirler. Cümleleri prangaya vurur. Kişi hissederken hissedemez olur.

Düşünürken düşünemez olur. Neden mi? Kibir oku ilham meleğini vurmuştur da ondan. İblis benlik mızrağını ilham kuşuna saplamıştır ve onu acımasızca katletmiştir de ondan. Fakat buna imkân tanıyan insanın kendisidir. Yol açmıştır nefsinin ruhunu katline. His ve düşünce katliamına imkân tanımıştır.

Yazmak için önce hisli bir yürek, yaş akıtan bir göz, yumuşak bir gönül gerekir. Taberî, tefsirini yazmak için üç sene ağlayıp inlemiş sonra yazmaya başlamıştır. Bir büyük alim de şöyle diyor bu hususta: "Yazı yazmadan önce tevbe ve istiğfar etmek, gözyaşı dökmek gereklidir." Elbette öyledir. Çünkü yazmak bir ibadettir. Onu huşu içinde eda etmeli insan. Fakat başlangıçta ona hazır olmak için gözyaşı ve tevbeyle abdest almalı sonra başlamalı yazmaya. Tumturaklı olsa da bölük pörçük olsa da ihlaslı yazılmıştır böyle yazılar. Belki şiir gibi değildir. Belki akıcılığı yoktur ama misk gibi bir koku taşır. Nergis gibi, yasemen gibi bir koku. Samimiyetin ruha ferahlık veren rayihasıdır bu. Yazan insan önce inandığını yazacak kadar mert olmalıdır. İnanmadığını yazmak ikiyüzlülüktür, namertliktir. Zaten çilesi çekilmemiş bir fikir sayfalara dökülse de çöp kokar, pislik kokar.

Arkadaş yaz! Yazabildiğin kadar yaz. Hissettiğin duygular yazdığın zaman körelmez. Yazmak bir iç gerilimi meydana getirmek, ruhu tenbellikten kurtarmaktır. Fakat inandığını yaz, yaşadığını nakşet sayfalara. Yoksa yazdığın tomar tomar kağıtlar paçavra gibi yüzüne savrulur bir gün. Her doğrunun eğriden, yalanın gerçekten ayrıldığı bir gün. Ruz-u Mahşerde.

DİL HAKKINDA

Soru: Her şeyden önce yabancı kökenli kelimelerin kullanılmasının sebepleri nelerdir?

Cevap: Bu soruya iki yönlü cevap vermek yerindedir zannederim. Birincisi durmadan değişen dünyamızda, bilim teknik, buluş ve icadlar, alet yapımındaki her gün katlanan ilerlemelerde yapılan ve keşfedilen alet veya maddelere yeni isimler verilme zarureti. Bu zaruret zaten batıda kendini gösterip sonra bizim dilimize yansıyor. İkincisi bu tarz kelimelerin bağnazca kullanma hobisi. Entel görünme, aydın olarak nam salma istek ve arzusu. Birincisi mazur görülebilir. Zira yeni yeni gelişmeler ve bu gelişmelerden devrimize sarkan bilim teknik meyveleri bunlara verilen isimler bu zarureti doğuruyor. Fakat ikincisi batılı edasıyla ve onların kullandığı kelimeleri kullanarak caka satmak asla mazur görülemez. Birinci tabii iken ikincisi gayri tabiidir. Birincisi ihtiyaçtan doğuyor diğeri ruhî ihtilaçtan. Meselâ bu gün bir“ televizyon” kelimesini artık yadırgamadan kullanıyoruz. “Telefon” kelimesini de öyle. Batı kaynaklı bu aletlere isim babalığı yapmak bir nevi tembelliğin ve hazıra konmanın ifadesi gibi geliyor bana. Tren, otobüs, troleybüs gibi kelimeler de öyle. Bunların icad edildiği ülkelerde aldığı isimlerle yad edilmesi bir kadirşinaslık örneğidir. Fakat bunun yanında bir devlet dairesine gidildiği takdirde “danışma” yerine “enformasyon” kelimesini görürsek yadırgamadan edemeyiz. Anadolu’da “hayat” diye isimlendirilen salonu “salamanje” diye adlandırmak görgüsüzlükten başka bir şeyle tevil edilemez. Eskiden hazır elbise satan dükkanlara “hazırcı” denirken bunların şimdiki ismini “konfeksiyon” veya “tuhafiyeci” olarak görmek biraz dilde çabuk yılgınlık gösterdiğimizin ve çabucak teslim-i silah ettiğimizin bir ifadesidir. Zira bu tarz açık bırakılan kapıdan nasıl kelime virüsleri gi-

rip dilimizi felç ediyor bir bakalım: Trafik, personel, angaje, angajman, rezerve, rezervasyon, form, forma, formasyon, formalite, Marketing Şubesi, Aktüerya Müdürü, Konjonktür Dairesi, Lojistik Dairesi, Enfrastrüktür Dairesi, Prodüktivite Dairesi gibi. Bu kelimelerin bazılarını anlasak da bazıları başımızın üstünden geçip gidiyor. Meselâ "Bütün gün çalıştım" diyecek yerde bir işçinin "Fultaym çalıştım" sözü ne kadar kendi dilimizden uzaklaştırıldığımızın en belirgin ifadesidir. Demek ki dilimize girmiş ve ihtiyaca binaen kullanılan kelimelere bir sözümüz olmayabilir. Bunun ileride millî birliğimizi tam elde ettiğimiz ve cihan çapında sesimizi duyurduğumuz zaman ele alınacak bir konu olarak şimdilik bir kenarda durmasının bir sakıncası yoktur. Fakat sırf ilgi çekmek ve kendine aydın ve sosyete dedirtmek için kullanılan Batı kaynaklı kelimeleri duyduğumuz yerde dilimizle düzeltmeye gayret etmek, bunun bizim dilimiz üzerinde oynanan bir Batı oyunu olduğunu aklî ve mantıkî delillerle vurgulamak, milletlerin kültür hastalığına böyle basit gördüğü bazı dil olaylarından tutulduğunu anlatmak ve karşımızdakini tatlı bir dille ikna etmeye çalışmak herhalde bizim o anki en birinci millî görevimizdir.

Soru: Dilimizde yabancı kelime kullanım oranının hızla artmasını bir tehlike olarak görüyor musunuz?

Cevap: Elbette tehlikeli görüyorum. Zira milletler tarihinde millî kültür erimesi dediğimiz olay böyle başlamış en sonunda söz konusu milletlerin millî benliğini yitirip tarih sathından silinmesiyle sonuçlanmıştır. Kültür dil ile yakından alâkalı bir kavramdır. Eğer dilde tefessüh başlamışsa kültür hasta demektir. Zira kendine yabancılaşan dil o milletin geçmişteki hars ve kültürüyle bağıntı kurma özelliğini, köprülük yapma kabiliyetini yitirmiştir. Bu dil yaşayan dil olamaz artık. Ölü bir dil ise bir milletin zevali boylamasını ilândan başka bir şey değildir.

Mümkün olduğu kadar dilde yabancılaşmaya karşı direnmeliyiz. Bu hususta asla pes etmemeliyiz. Bir taraftan dilbilimciler halkı, öğretmenler öğrencileri aydınlatmalı, topyekün millet şu-

urlu bir dil millîyetçiliğine yönlendirilmelidir. Fakat bu meselede bağnazlığa düşülmemelidir. Fıtratı zorlamamalıdır.

Soru: Türk Dil Kurumu'nun yabancı kelimelere karşılıklar kampanyasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Böyle bir çalışmadan güzel, ümit verici sonuçlar elde edilebilir. Fakat bu "yabancı kelimeler" sözünden dilcilerin anladığı manalar farklı olabiliyor. Yüzyıllarca bütünlük kazandığımız dinimizin muhtevasındaki kelimeleri yabancı görmeyenler ve yabancı görenler diye bu düşüncede de alimler iki gruba ayrılıyor. Arapça ve Farsça kelimelerin dinimizi anladığımız kadarını kabullenmek herhalde bu hususta vasatı gözetmek olacaktır. Eğer bu tarz kelimeleri de yabancı olarak görürsek ve onları da kullanmayı bırakırsak millî benliğimizin can damarı olan dinî inanca büyük bir darbe indirmiş oluruz. Zira kutsal kitabımız Kur'ân ve Peygamber Efendimiz (sav)'in güzide sözleri yaşayan Türkçeye iyice sinmez ise gelecekte gerçek inanan fertlerin sayısının gittikçe azaldığını ve dinini bilenlerin neslinin tükendiğini esef ve üzüntüyle seyredeceğiz. Bu onulmaz yarayı millî sinede açmak ve kanamasına göz yummak asla bu milletin bir ferdi olmakla bağdaşmayan menfur bir harekettir. Batıdan giren kelimeler ile Arapça ve Farsça kelimeleri aynı kefeye koymak hepsine yabancı kelime gözüyle bakmak oldukça yanlış bir tutumdur. Batıdan dilimize akın eden kelimeleri ise mümkün olduğu kadar Türkçesini bulup kullanmak millî bir görevdir. Zira kullanılacak kelimesi olmayan veya yeni kelimeler türetip müsbet plânda dili canlı tutmak, onu yabancı kültürlerin asimile etkisinden kurtaramayan milletler ayakta durma şerefini de zamanla yitirirler. Fakat bu da yine fıtratı zorlamamak kadarıyla güzeldir. Kelime bulacağım diye kökü eki belli olmayan bir yığın sözcükleri Türkçe'ye sokmaya çalışmak tutsa da, tutmasa da bence dile yapılan en büyük ihanettir. Zira halk bazı şeyleri çaresizlikten dolayı kabul ediyor, bu bilinmelidir. Bakın Agah Sırrı Levent bu hususta nasıl bir saplantı içindeymiş bir zamanlar. "İsrail bu konuda bizi örnek aldığı halde bizi geçmiştir. İki yıl önce İsrail'den bir gazeteci Dil Kurumu'na gelmiş ve dil devrimi hakkında bizden bilgi

istemiştir. Biz gazetecinin sorularına çevap vermiş, ondan da İsrail'deki dil hareketleri üzerine bilgiler almıştık. Gazetecinin anlattığına göre İsrail'de 10 yıl önce 50.000 kelimelik bir sözlük meydana getirilmiş. Yeni hazırladıkları sözlükte 60.000 kelime bulunmakta imiş. "Bu 10.000 kelimeyi 10 yıl içinde nasıl buldunuz?" diye sorunca, bize verdiği cevap şu oldu: "Bunun 2.000 kelimesini dilci olan Cumhurbaşkanımız uydurdu. 8.000 kadarını da dilcilerimiz!" Uydurmaktan korkmayın; başka çare yoktur. "Ne yazık ki biz bu kadar da yapamadık. Dil devriminden bu yana 33 yıl geçtiği halde uydurduğumuz kelimelerin sayısı terimler bir yana bini bulmuş değildir." İsrail'in bir basit gazetecisinin bize bu hususta hocalık yapmasının mazur görüleceğini zannetmiyorum. Fakat değişen şartlar ve zemin gereği ihtiyaca binaen yabancı kelime yerine onun Türkçesini bulmak veya oluşturmak herhalde en doğru ve isabetli hareket tarzı olacaktır. Yalnız bu iş estetik cerrahlıktan daha zor bir husus olduğu için oldukça dikkatli ve titiz bir doktor edasıyla eğilmelidir bu işe dilcilerimiz. Zira açılan her bir yara kapanmayacak veya kangrene dönecek başka yaralara sebep olabilir. Atatürk'ün bir zamanlar bu hususta hazırlamış olduğu içinde "kutinbitik" gibi anlaşılması zor uydurma kelimelerin bulunduğu bir konuşma buna çok güzel bir örnektir. Daha sonra içinde Yahya Kemal, Yakup Kadrilerin de bulunduğu bir toplantıda yaptığı hatayı anlayan Atatürk'ün: "Çocuklar dil çıkmaza girdi onu kurtaralım" sözleri de tarihî bir hakikattir. Hani öztürkçe kullanacağım diye dili çıkmaza sokmak da var. Halktan kopuk bir dil Türkçe olsa ne farkeder. Yaşamayan bütün diller birer morg ve onun içindeki kelimeler de tabuttaki birer ölüden farksızdır.

Soru: Yabancı kelimelerle mücadelede bu gayretleri yeterli buluyor musunuz? Neler Yapılabilir?

Cevap: Bu mücadelede gayretleri yeterli bulmuyorum. Zira bütün bir millet bu hususta aynı hedefe yönelmemiz gerekir. Yoksa bir kısmı Lokanta, bir kısmı Aşevi, bir kısmı Restorant yazarsa dükkanının levhasına daha düşüncede birlik sağlanamadığı için hedefe varmak çok güç olur. Mevsim kelimesi yerine

sezon, hizmet kelimesi dururken servis, sanayi kelimesi varken endüstri kelimelerini kullanmak herhalde şuurlu olmamanın bir ifadesidir.

Öyleyse biz ilk olarak milletin bu hususta şuurlanmasını sağlamalıyız. Bir dil seferberliği hazırlamalıyız. Dilde millîlik akımı başlatmalıyız. Fakat buna Tanzimattan bu yana ortaya çıkan akımlar gibi Batı veya İsrail kaynaklı bir hareket olmamasına özenle dikkat etmeliyiz. Zira Batı içimize kasdî attığı kelimeleri bizim temizlememiz gerektiğini yine kendi plânlarına göre yönlendiriyor. Arapça ve Farsça kelimelere de yabancı kelime tabirini kullandırarak onların da kendi kelimelerine alternatif olarak dilden çıkarılmasını sık sık öğütlüyor.

Bizim dil durumumuzu ve çizdiğimiz zikzakları yakından takip eden bu devletler istedikleri zaman içimize attıkları bazı frenk tabirleriyle bizi birbirimize düşürebiliyor. Bir zamanlar gerici, yobaz, ilerici gibi tabirleri içimizde üreten Batılılardır. Bu kelimelerle bizi çeşitli kamplara ayırmayı denemiş ve başarmıştır. Fakat bu kelimelerin devri bittiği ve gündemden düştüğü, artık tesiri kalmadığı için yeni yeni kelimelerle yine içimize bazı kelime bombaları atmayı ihmal etmemiştir. Fundamentalizm ve Nostalqia kelimeleri bunlardan bazılarıdır. Basın ve yayınla bu tarz kelimeleri şöhrete kavuşturan Batı devletleri bizi bize düşürmekte gayet mahir davranıyor.

İşte bu tarz oyunlara gelmemenin yegâne yolu ve yöntemi millet olarak hep beraber bu millî dil seferberliğine katılmaktır. Bunun için de oldukça yüksek bir kültür seviyesi gerektiği her türlü tariften varestedir. Bilmek ve inanmak bu minvalde gayret ve azmin ışık yüklü mayasıdır.

BUHRANLAR FIRTINASI

Rotasız gemi gibi insanlık bugün. Hangi kayalıklara çarpıp parçalanacağı belli olmayan bir gemi. Nuh'un sözünü pek itibara alan yok bu dalgalar arasında. Nuh garip bir tekne ile sahil-i selâmet yolunu tutmuş. Tayfaları da onunla beraber bir teknede. Asrın dalgaları yutuyor toplum gemisini. Güverteye vurmuş azgın dalgaların ejder ağzını hatırlatan yükselişi, "helmin mezid" diye haykıran öfkeli naraları.

Ruh mağdur ve mazlum bu gemide. Maddenin yelkenleri çekilmiş direğe. Bayrak madde armalı. Rüzgâr madde nefesli. Her şeyde kesafete, donukluğa hayranlık teranesi hükümferma.

Rotası maddenin kaoslu yivleri arasında serseri bir kurşun gibi gidiş çizgisinde. Hedef belirsiz. Çıkış tereddütlü. Sahilden eser yok. Herkesin canı dudağında. Korkular horana, ağlamalar histerik gülme nöbetine, kederler çılgınca eğlenme psikozuna dönüşmüş.

Buhranlar fırtınasına tutulmuş toplum. Bakışlar hınç ve öfke yüklü. Sesler hoşgörü ve sevginin zıt kutbuna çekilmiş. Hareketler hırçın ve kin dolu. İntihar çizgisine gelmiş hafakanzedeler belki bir umut ışığı bulurum diye kendilerini toplumun ortasına atıyorlar. Belki bir hayırhah çıkar da derdine derman olur bu vahşetzarda. Aslında vahşette, dehşette insan sinesinde. Kalplerdeki katılıkta, ruhlardaki perişaniyette. Yoksa fıtrat temiz ve İlâhî ritimle var oluşun İlâhî tecellilerini yansıtıyor. Hak ve hakikatın tebessümlü çehresini çiziyor. Diriltici nefesini üflüyor kapısı penceresi kilitli olmayanların gönül saraylarına.

Toplum gemisi buhranların azgın dalgalarına yem oluyor. Sonsuzluk okyanusunda rehberini yitirmiş, kaptanını kaybetmiş gemi kah bir girdabın ölüm çizgileri çizen manyetik alanına, kah bir şeytan üçgeninin yokluğa çeken sınırlarına dalıyor. Usta kap-

tan "ümmetî ümmetî" diye ağlıyor âlem-i menamda. Hüzünlü gözlerinde billur katreler bir çağlayan gibi. Kederli yüzünde insanlığın kurtuluşu için bir duâ gizli. Dudaklarında bir çığlık, yüreğinde bir efgan var Nur-u Muhammedi'nin. Âlem-i ervahta bütün ruhlar bütün melekler onun ızdırap panoraması çizen haline ahvaline dem tutuyor ve onunla beraber ızdırabtan iki büklüm inliyorlar.

Buhranlar fırtınasına tutulmuş toplum gemisi rüzgârın önünde kuru bir yaprak gibi. Ufukta batan güneş onun rengine, çehresine ölüm rengini örmüş. Yelkenleri sararmış toplum gemisinin. Dayandıkları madde direkleri çürük, kaos armalı bandıra solgun. "Devletin malı deniz, yemeyen domuz" düşüncesini kendilerine rehber ittihaz etmiş olanlar. Millet aldanmaya alışmış. Aldanma tiryakiliği sarmış sanki onları da. Nasıl acıya alışan kişi daima acı arzu eder. Fakat tatlının tadı artık onun damağında yer bulamamaktadır. Aynen öyle de bin kez aldanan yığınlar "her çibad abad" deyip yalancıyı, düzenbazı, hainleri bol bol alkışlamaya durmuşlar. Ne yaptığını, neyi seçtiğini, nereye gideceğini bilmeyen kimliksiz yığınlar artık kim olursa olsun farketmez duygusuzluğuyla "gemisini kurtaran kaptan" ölçüsüyle bencilliğin kaoslu zindanlarına itmişlerdir kendilerini. Artık ruhlar dayanaksız, içtimaî bünye felç olma noktasında, iradeler çökmüş, vicdanlar ölümün pençesine düşmüş son nefesini vermekle karşı karşıyadır.

Evet toplum gemisi parelenmeye ve batmaya hazır. Nuh'un teknesi sahil-i selâmet yolunu tutmuş. Ona eremiyor azgın dalgaların vahşi pençeleri. Onu alıkoyamıyor önüne çıkan engeller. Dünya handikapı, nefsin sadist ve hunhar tuzakları, iblisin en deni arzulardan ördüğü zevk ve eğlence ağları. Zira Nuh Muhammedî'dir. Zira Nuh hak ve hakikatı tek ve ışıklı rota kabul etmektedir. Zira Nuh kendini aşmış olmanın en büyük örneğini çizmiştir. Nefsini dizginlemiş bir insana toplum gemisini yutmak için tırmanan dev dalgalardan zarar gelmez. Herkesi yutan vakumlar, girdaplar, ene ve benliğin kemendini boynundan çıkarıp yokluğa savurmuş mana erlerine asla zarar veremez. Onların

lokmaları fenanın kollarında “ye, iç, yaşa” teranesiyle zevk edenler ve iblisin ninnisiyle şu dünyayı bir uyku yeri olarak telakki edenlerdir.

Buhranlar fırtınasından kurtulmak için çırpınan insan! Gel şu köhne dünyanın köhne zevklerinden vazgeç. Nefsini bu tuzaktan kurtar ve nefsin oyunlarından kalbini ve ruhunu âzâde kıl. Sonra Nuh’un sandalına bin. Muhammedî rotada yol alan Nuh’un teknesiyle hiçbir korkuya kapılmadan gayet rahat ve huzur içinde huzur ve emniyet ile bir süre yol alıp sonsuzluk limanına er ve kurtuluşa ermiş tertemiz kullarla birlikte Hakk’ın senin için hazırlamış olduğu saadet diyarına, ışık beldesine, darüsselama gir. Ebed-müddet Hakk’a dost ol.

*Allah'ın şu garip işine bak ki yalçın kayalarda celal sıfatını tecelli ettirirken kayanın bağrında açan nazik ve nazenin bir çiçek ile celal içinde cemalini aklı olanların gözleri önüne seriyor.

* İslâm'ın kırıntıları bile bir toplumu ayakta tutmaya yetiyor. Ya kendini yaşasaydık.

*Öfke kayaları af toprağına dönüşmedikçe üzerinde narin ve nazik şefkat çiçekleri açmaz.

*Cihanda Allah'ın nimetlerinden faydalanıp Hakk'ı unutma talihsizliğine düşmektense ölümün kollarına atılmayı cana minnet bilirim.

*Bazı yazarlar önce manayı bulur sonra ona lafız libası giydirir. Bazıları da önce lafzı bulur sonra ona manayı bulsa da bulmasa da eline ne geçerse giydirir ha giydirir.

*Eşya bütünüyle esma-ül hüsnanın yansımasıdır.

*Ruhumun kundağı esma-ül hüsna olsun. Ona sarınayım, onda büyüyeyim

*Diğergamlar kadar Nebi-yi Zişanı anlayan insan görmedim.

*Azgın dalgalar Hakk'ın celal isminin muhteşem bir tecellisidir. Fakat onun gözlerinde parıldayan yakamoz celal içinde cemalin bir yansımasıdır.

*Ye's gafletin, gaflet günahın, günah azabın tohumunu taşır.

*Ağzına ne gelirse söyleyenden değil, söyleyeceğini içinde tutup gıybet sofrasında iştahla hem kendine hem de başkasına sunan yamyam meşreplerden kork.

*Kalp kasveti yıkıyor binlerce ışıktan seti. O set ki İblis'e karşı kurulmuş bir kal'anın duvarlarıdır. Her yıkılış simgeliyor ihaneti. Her ihanet çekiyor üzerine Haktan binbir laneti.

BİLMEK VE İNANMAK

Bilmek inanmak demektir. İnanma zirvesine ermemiş bir bilme fiili hedefini bulamamış bir ok gibi şaşkındır. Bazen insanın gerçek beyni şu kafatası içindeki et parçası mıdır diye düşünürüm? Yoksa daha içte ve daha da derinde gizli bir ruh gücü müdür bizi düşündüren? Gönlümüzle mi düşünür, hissederiz? Belki dış dünyadan gelen mesajları süzmek için bir süzgeç bir damıtma aletidir beyin kimbilir?

Ya iç dünya. Her türlü savaşın, ızdırap ve acının, çile ve hafakanın kahir pençesini attığı iç dünya. İşte insan içe düşmüş ve filizlenmeye hazır o fikir tohumlarının yegane bahçevanıdır. Onları bir iç yangınından, kavrulup yok olmaktan korumalıdır.

İman ise mihenge vurulmuş saf bilginin gönül kadehine doldurulmuş şeklidir. O kadeh ki nücumları, sitareleri içine alan, nice samanyollarını kavis kavis özünde toplayan esrarlı bir cidarla örülmüştür.

Ah gönül sen ne muammasın. Ah gönül sen ne deryaları içinde gizleyen bir sonsuzluk simgesisin. Ah gönül sen ne erişilmez ufuksun ki nice atlılar yaya, nice yayalar bir kötürüm gibi kalıyor yollarında. Sen bitmeyen kaynak, sen insanı insan yapan imân ve ihlas otağı. Gerçek bilgi işte bu otağda boy boy büyür. Bir feta gibi gelişir, yayını gerer, ok atar, kılınç kullanır. Gerçek bilgi bu iklimin engin yaylasında gayet dinç ve görkemli büyür. Onun altında yağız atlar bir burak kesilir. Onun mahmuzladığı küheylanlar Süleyman'a mesafeler katettiren rüzgâr gibi süratlidir. Muhammed aşkıdır gerçek bilgi. Kur'ân aşkıdır. İç dünyayı nurun âlâ nur yapan gönüle abdest aldırıp tevazu secdesinde secdeye vardıran gizli bir güçtür. Bu ölçülere göre gerçek alim bir imân şehsuvarı ve bir edep ve erkan kahramanıdır.

Ya gönüle bağlı hareketler, tavırlar, fiiller, bakışlar, süzüşler, gülüşler, ağlayışlar. Onlar da sonsuzluğun gücünü içinde gizleyen canlı ve gerçek oluşlardır. Bu minvalde gönüle bağlı cümleler de üç noktalı cümlelerdir. Hele onun gerçek bilgi ile yunmuş yıkanmış özünden bir şeyler aktarmaya çalışan insan mutlaka her sözünün sonuna bir üç nokta koyar. Daha devam edecek ve asla bitmeyecek simgesidir bu. Gönül bilgisi saf bilgidir, o da imân atomlarıyla örülmüştür. Hani hidrojen ve oksijen billur su oluşturmaya bir vesiledir. İşte aklın dış dünyadan taşıdığı bilgi hidrojeni ile iç dünyadaki ilham oksijeni de bir terkip oluşturduğunda ondan imân bengisuyu ortaya çıkar. Ve ızdırap ve acılar bu bilginin sadece kıvılcımıdır. Ondan bazen yağmurlu havalarda oluşan tayflar, bazen bulutlar, bazen yağmur ve dolular meydana gelir. Fakat asla yokluğa sürükleyemez onu hiçbir çile kemendi, hiçbir ızdırab ejderi. Aslında onu çiğneyip geçecek hiçbir iblis ayağı, onu ağına düşürecek hiçbir cadı tuzağı, onu köleleştirecek hiçbir Firavun kırbacı, onu yakıp kavuracak hiçbir Nemrut ateşi yoktur. Her ızdırab iniltisi, her efgan soluğu, her acılı bir bakış, her sancılı bir şakak vurgusu onun yükseliş istikametinde bir arşiye izidir. Öyleyse gerçek bilgi özünde imân ve inanç şulesi taşıyan bir kandil, bir lamba, bir siractır. "Kevkebe dürriyyün" misali bir ışıltı, şehla bakışlı bir aydınlıktır. Kuru bilgide ise asla bu nirengi noktası yoktur. Kuru bilgi cansızdır, ölüdür. İmanlı bir yürek teknesinde yoğrulup şekillenmiş ve gerçek olgunluğa ermiş bir bilgi erişilmez bir değeri haizdir. Siz bu iki kutup arasındaki ayırımı ister gerçek bebekle taş bebek arasındaki farka benzetin, isterseniz yapay çiçekle gerçek çiçek arasındaki farka. Fakat asla unutmayalım ki insanlar kuru bilginin beyin hücrelerinde sıkışıp kalmış kuru mantık çizgileri taşıyan, hipotez ve teorilerden öteye gidememiş bilginin can ve ruh kazanıp insanlığa sunulmasına yıllar yılı susuzdur. Bıkmıştır laf geveleyenlerden, bıkmıştır alim geçinip ilmin gerçek sırrına eremeyenlerden. Bıkmıştır kanatsız kuştan, yüzgeçsiz bilgi balığından. Plastik bebekten, yalancı lezzetten, huzursuz laboratuardan, dinsiz mektepten, paslı yürekten, görmeyen gözden, hedefsiz sözden bık-

mıştır. Gelin Muhammedî bir iklimde yüreğimizi aşkın yalımlı ateşiyle yakıp kavuralım. Hiçbir iblis nefesinin ulaşamayacağı bir şehrahta, yorgunluğun zevk verdiği, ağlamaların gülmeye tebdil edildiği, ızdırabın cennet senfonisi bestelediği, acının ebedî sefa demlerini dokuduğu ve her zerrenin Kur'ân okuduğu bir iklime demir atalım. Gerçek bilgiyi yakalayıp aşkın alevine yakıt olsun için imân kandiline yağ diye katalım.

KURNAZLIK VE AKILLILIK

Kurnaz insan başkalarını tongaya düşürmenin ve kendi menfaatlerini onların üstünde görüp gözetmenin yollarını arar. Akıllı insan diğergamdır ve ilk önce milletini sonra kendini düşünür. Himmeti milleti olanlardandır.

Kurnaz insan saf düşünceli kişileri ve kötülük düşünmeyen yürekleri nasıl aldatacağının bilançosunu çıkarır ve onun üzerinde hareket eder. Kurguları, vurguları, duyguları, düşünceleri hep bu istikamettedir. Akıllı insan ise daima millî menfaati ön plânda tutuğu için bütün enerjisini, konuşmasını, danışmasını, sözünü, sazını, nazını, avazını hep bu uğurda seferber eder.

Kurnaz insan has bir kumarbaz gibi daima yenmeyi ve alt etmeyi, ne pahasına olursa olsun altta kalmamayı düşler ve bunun gerçekleşmesini sağlamak için elinden ne gelirse yapar. Akıllı insan bazen yener, bazen yenilir, sitem etmez, bırakıp gitmez, öç duygusundan berî, sevgisizlikten müberra her an her yerde Halk ve Hak ile beraber olmanın girizgâhını arayan bir er oğlu erdir.

Kurnaz insanın hedefi çok kez maddî olmakla beraber sürekli düşünmekten ve sürekli uğraştan, yük altına girmekten istinkaf eder. Akıllı insan vicdan potansiyelinden güç ve kuvvet aldığı için, rotasını asla yitirmediğinden sürekli egzersiz içindedir ve asla bıkma nedir bilmez. Sabır onun için âdetâ bir kıblegahtır.

Kurnaz insan çok kez cerbezeye girer. Hafifmeşreptir. Gizli plânları vardır. Başkaları tarafından tehlikeli insan olarak nitelendirilir. Ona güvenen oldukça azdır. Akıllı ise başkalarına güven telkin etmiş oturaklı ve vakur olgun bir kişiliğe sahiptir. Asla nefsi adına gizli kapaklı düşüncelere sahip değildir. Başkalarının menfaati onun için ilke ve ideal olduğu için yüreklerde yer eder. Kurnaz kişi hasis bir insandır. Belki içyüzüyle bir şeytandır. Hal

ve hareketi, bakışı, atışı, satışı onu ele veren en güzide lisandır. Akıllı insan ise diğergamdır, sevgi doludur. His ve duygu yüklüdür. Hal ve hareketi onun için en güzel dildir, en güzel terennümdür, en açık beyandır.

Kurnaz insan nefis endeksli ve ego yörüngelidir. Akıllı insan vicdan endeksli ve imân yörüngeli.

Kurnaz insan eşya ve hâdiselerin hakikatını anlamakta güçlük çeker. Kısa vadeli menfaat frekansına ayarlanmış olan zihin uzun vaadeli menfaatlere pek açık değildir. Akıllı insan özüyle sözüyle, gözüyle eşya ve hâdiselerin içyüzünü anlamaya vermiştir kendini ve o periyotta geliştirir melekelerini. Böylece asla şaşmaz bir rotaya girer ve sahil-i selâmete ulaşır.

Kurnaz insan biraz Yahudice zekâya sahip olduğu için en son Hak ve Halk tarafından lanetlenmeye mahkûm kalır. Akıllı insan Muhammedîdir ve yıllar yılı tebcil ve tebriklerle anılmaya yegane namzet bir şahsiyettir.

Kurnaz insan eşyayı menfaatine dilbeste bir köle gibi görür. Fakat bazen hem de çok kez ona kendi de kul köle olur. Böylece hem kendinin firavunlaşmış nefsini tatmin eder, hem de eşyayı hiç alâkası olmayan mabudiyet makamına oturtur. Akıllı insan ruhun hakikatını bildiği için daima o adese ile bakar eşyaya. Varlıkları o laboratuarda inceler ve hakikat süzgecinden geçirmeyi ihmal etmez. Onun için en önemli varlık insan yüreğidir ve onun en zirve ufku da imân-ı billah makamıdır.

Öyle ise dostum kurnaz insan olmaktansa, kabukta bir kişiliğe sahip olmaktansa, özün özüne er. Seni görenler kurnazlık ile akıllı olmanın arasındaki nüansı ve o nüansın nelere, ne gibi berzahlara gebe olduğunu, ne gibi uçurumları içine aldığını ve özünde gizlediğini anlasınlar. Böylece akıllı olmayı tercih edip, edep çizgisinde bir ömür sürmeyi Muhammedî ahlâk ile olgun ve vakur bir ömür sürmeyi, kendilerine rehber ittihaz etsinler.

BİLLURA SEVDA

Siyah kasvete, siyah şüpheye kim meftun olur ki? Karakura kara kabuslara hangi gönül aşık olur?

Kan rengi kırmızıya, acı ve ızdırab siluetine, kan kırmızı yaraya, kanlı gözyaşlarına, kor gibi kırmızı ateşe kim gönül verir ki? Sarı bir solmuşluktur. Ölüp, çer çöp haline gelmede ilk merhale. Sarı bir gurub rengi, bir batış simgesi. Ona da gönül veremem. Yalnız altın sarısına meftunum. Bakara suresindeki göz alıcı renge. Diriliş rengidir o. Dokunur dokunmaz ölü kalpleri diriltir. Bitkin ve bitap ruhları. Ne yapacağını, hangi yöne gideceğini bilemeyen, çaresiz, altın sarısı şafakları unutmuş ruhları, altın sarısı güneşe hasret yaşayan ve gecelerin bağrında ah u efgân eden gönülleri, diriltip, aydınlığa çekip bir muştu ufkuna kanatlandıran renge aşığım.

Bir de beyaza, gökçek yüzlü insanların yüzlerindeki aklığa hayranım. İyilik beyazına, hoşgörü aklığına meftunum. Gece parçalarıyla örülmüş yüzlerden ziyade, mutluluk beyazı yüzlerinde huzurun bir simgesi olarak parıldayan çehrelerdeki metafizik renge aşığım. Yani nura.

Asla göğermiş gözlerle haşrolan kara çehrelileri sevmem. Gözlerindeki ışığı yitirmiş, ruhlarındaki nuru kaybetmiş gök gözlerdeki çığlık simgesi rengi sevmem. Fakat ruhun pervaz ettiği demde turkuaz gökteki miraç tedaili rengi severim. O zaman mavi ton bir heybet ve ululuk çizgisi taşır. Bir sonsuzluk imajı oluşturur benim ruhumda. Fakat bu ışığını yitirmemiş bir mavidir. Belki de yeşile, bahar yeşiline gebe bir renktir kimbilir? Belki de altın sarısı diriliş rengi onun içinde gizli bir şekilde tebessüm etmektedir.

Yeşil dedim de aklıma geldi. Ben yeşil rengin her tonuna sevdalıyım. Sarı sonbaharı silip süpüren ve ışığıyla her filizi firuze diriliş ibrişimleriyle dokuyan bu renk beni mest eder. "Ağaçlar altından ırmaklar akan cennetlerde ebediyyen kalacaklardır" kelâmında en güzide tonunu bulan ve bize ötelerdeki diriliş bestesinden türküler sunan bu renk ve onun cazibesi ne kadar kuvvetlidir.

Fakat ben ruh dünyama yelken açınca bütün renklerin tasallutundan kurtulmak isterim. Hayalimden silmek isterim hepsini de. Billur bir sabaha uyanmak için kovarım renkleri hayal penceremden. Hepsini uçururum düşünce kafesimden. Mavi kırlangıcı, kınalı bülbülü, siyah kartalı, sarı kanaryayı, beyaz güvercini uçururum hayal odamdan.

Sonra bu renklerin silindiği, seslerin, şekillerin ortalıktan çekildiği gönül dünyamda billurdan, bir iklim örerim. O an duâlarım billurdandır. Gözyaşlarım billurdandır. Düşünce sarayım billurdan. Gönül seherim elmas zerreleriyle örülmüştür. Saf ve temiz bir dünya kurarım ben özüme çekildiğim demlerde. Otokiritik iklimine demir attığım anlarda. Sonsuzluğa yelken açtığım zaman parçalarında. Renklerden hoşlanmam o anlarda. Onların her görüntüsü bir pranga ve zincir gibi geçer gönlümün bileklerine, kalbimin ayaklarına, ruhumun kanatlarına. Mahkum ederler beni renkler o lahutî dakikalarımda. Bu sebepten onları dışlarım iç dünyamdan, onların bukağısını kırarım ve zevale savururum ilk olarak.

Saf, duru ve berrak şeylerin tebessüm eden çehrelerini ararım. Melek gibi, ruh gibi. Beni meşgul edecek renk armonilerini, elvan-ı sebayı istemem gönül dünyamda. Onlar uyusun, onlar bir köşeye çekilsin, onlar sessiz kalsın isterim doğuşun mebdei olan sâfî sabahlarda.

Tefekkürün dölyatağı olan manaya çağrı senfonisinin meltem parçalarından kristalleştirdiği o billur iklimi cezir anlarımda hasret ipliğiyle çekerim ben. Ne yeşilin baharı hatırlatan gözleri, ne mavinin heybet panoraması, ne beyazın gökçek çehresi, ne sarının altın bakışlı, nur nakışlı haleti beni meftun etmez, kendi-

ne çekmez. Sadece saf duru, tertemiz bir iklim bir kadeh dolusu ruhumun dudaklarına verilsin isterim.

Sitemlerin, hafakanların, kadere isyan oklarının vınladığı, karmakarışık sis ve duman lifleriyle örülmüş, dünyanın karamsar, karabasan örtüsünü bir kenara savurup elmas filizleri gibi o billur iklime uyanmak isterim. Ruhumun gözlerine diriliş toprağından bir sürme çekmek için.

Latif ve mücella bir sevgilinin iklimine, billurdan bir burakla yücelmek, billurdan bir refrefle yükselmek, billurdan kanatlarla sidreyi geçmek, billurdan bir aşk duâsıyla kab-ı kavseyne ulaşmak isterim.

Billurdan bir tahiyyatla huzur-u İlahide, dupduru sevda şarabını yudumlamak isterim.

Ta ki billurdan bir ferşiye ile yeryüzüne ineyim. Elmas kristalleriyle safi, tertemiz, günahsız, kirsiz, kinsiz bir dünya kurmak için cihad edeyim.

Benlik renginden dava duruluğuna, nefis kaosundan kardeşlik gündüzüne, günah labirentinden, sevap ve hayır sabahına, zevk ve eğlence kancasından kurtulup gelecek nesillerin doğum sancısına erebileyim.

Ta ki ruhumu hak ve hakikatın yoluna serebileyim. Ruhumda çimlendirdiğim metafizik çiçeklerinin yapraklarından çiy damlaları derebileyim. O şebnemlerden bir çağlayan oluşturup, çölde kalmış susuzluktan bitkin ve bitap düşmüş sahra yolcularına sunabileyim.

MADDE KABUĞUNDAN MANÂYI SOYMAK

Çok kez meyveler kabuğu soyularak yenir. Zira öz, kabuğun altında gizlidir. Madem ki böyle bir düstur var kâinatta, madem ki bir kuraldır bu tabiatta, öyleyse niçin olmasın madde ve manâ arasında aynı düstur ve kanun. Niçin madde kabuğunu soymadan manâ aramak meyli insanda. Niçin özü perdelerin ardında aramamak sempatisi. Niçin aşkı bazı gizli veraların içinde aramamak sathiliği. Sevgiyi hemen su üstünde görüvermek fakat gönül bahrine dalmadan elde etmek divaneliği. Böyle yapan hiç ummadığı anda dibe dalıp boğulmaz da ne olur?

Madde kabuğunu soymadan manâ aramak ve onu ruhun özüne indirmek ve manâ midesinde hazmetmek belki hiç mümkün olmayacak bir husustur. Zira sevgi de, aşk da, hoşgörü de, ümit de hep aynı kurallarla bulunan cevherlerdir. Siz çile dağını aşmadan sevgi ve sevda leylasına ulaşacağınızı mı zannettiniz? Sevmek binbir çile imdiğinden geçmeden elde edilmeyecektir. Önce perdeleri geçmek gerek her kudsî zaferde. Savaşma ve kan revan olmak gerek önce. Sonra ermek gerek o şanlı ufka. Mutluluk iline kanatlanmak gelir sonra. Ah dostum sen ne divanece hareket ediyorsun. Bazen bir hamlede aşmak istiyorsun yokuşları. İçine ateş düşmeden pişmek istiyorsun. Özün kavrulmadan çöller aşılır mı? "Ya Leyla ya Leyla" o çöllerde bir Mecnun yanışıyla alev alev tutuşmadan bulunur mu? Ne ilim kâr eder böyle bir yanmaya ne irfan. Sadece bir kıvılcım gerek bu ateş için. Özü kavuran bir ateş ve sonra pişmek demi. "Yandım, oldum, piştim" gibi bir ufuktur bu fırında kavrulmak ve olmanın erdemine ermek ve dost meclisine, aşıklar sarayına, ermişler konağına girmek.

Gel arkadaş meyveyi yemek için kabuğunu soyalım önce. Hani madde tentenesini sıyırmadan manâ güneşini görmek mümkün değildir. Gerçi tentenenin gözeneklerinden sızan ışıklar onu bize az çok hissettirir ama tam görmek ya o gözeye gözü dayamak ve o adeseye göz merceğini yaklaştırmakla veya perdeyi tam çekmekle mümkün. Yoksa görmeler sisli ve puslu olur haldaşım, yoldaşım. Yoksa görmekler sathî olur ve sınırlı olur. Ya bir gelinin duvağını açmadan onun yüzünü görmek istemek meyli nasıl bir irfansızlıktır. Peçeyi kaldırmadan ay çehre karşına çıkacak zannetmek divaneliği ne saçma bir gayrettir. Resul-ü Ekrem güzelini görmek için Ebu Cehil ve Ebu Leheb settini aşacaksın. Firavun zulmünü geçtikten sonra Musa güneşine kavuşacaksın. İbrahim olmak için hem bir baba karşısında yalvaracaksın ve tevazuyla iki büklüm olacaksın, hem de elinde metafizik balta ile gönül ve dünya putlarını kırıp parçalayacaksın ve böylece ateşe atıldığın anda orası sana berd ü selâm olacak. Yoksa mümkün değildir gerçeğe ermek, yoksa mümkün değildir asla vasıl olmak öze ermek, asıl lezzete ulaşmak ve gerçek sevgiliye kavuşmak.

Vücut kabuğunu soymadan ruh özüne eremezsin dostum. Madde kabuğunu soymadan manâya eremezsin. Dihye suretini geçmeden Cibril'i göremezsin. Haydar-ı Kerrar'ı geçmeden asıl Muhammedî nefesi ve duâ-i Nebevinin sırrına eremezsin. Her perde bir öz önüne gerilmiştir.

Bazen öz ile kabuk birbirine karıştırılabilir. Kabuk da sanatlı olduğu için bazen mazruf onu şefkat kanatları altına alır ve onu da özünde eritebilir. Bu sebepten her zarf atılmaz. Her kabuk hiçliğe savrulmaz. Belki öz için bir koku, bir renk ve şifreli bir mesaj vermek hususunda ondan faydalanılabilir. Fakat bu faydalanmak sadece vasıta ve vesile olmak cihetiyledir. Yoksa ona takılıp kalma örümcek ağının ardındaki Muhammedî nuru ve Sıddıkî ışığı görmemek demektir ki ancak cehalet timsalleri bunu böyle görür ve boşluğa ürür. Fakat Abdurrahman tabiatlılar elbette o örümcek ağının ardındaki gül çehreleri hemen tanıyacaktır. Zira yakınlık ateşi feraseti artırır, feraset basiret perdesini

çekiverir nazardan ve her şey iyi niyetli kişiye oluverir ayan ve beyan.

Öyleyse dostum gel meyveyi kabuğuyla yiyip atma. Öz nedir, kabuk nedir tefrik et. Zehirlenme imkânın bile vardır böyle bir düstura riayet etmezsen. Madde ile manâ aynı değildir ki panteistler gibi yutuveresin ve manâ mideni eracifle doldurasın. Madde ile manâ aynı kefenin malı değildir ki tartıveresin ve gönül heybene dolduruveresin düşüncesizce. Madde ile manâ en basit ifadesiyle bir öz ve bir kabuk farkıyla birbirinden ayrılır. Şarkılar ardındaki güfteyi gör dostum ve yanan aşık kalbini. Yazılar ardındaki yazarın gönül alevlerini seyret bir. Resimler gerisindeki ressamın dehasını bir tefrik et amiyane düşüncelerden ve hayallerden. O zaman belki herşeyi bir tek şeye bağlaman mümkün olacaktır. O zaman belki yıldızlara baktığında cennet tülleri olarak göreceksin ve ölümü o visal odasında bir şeb-i arus bileceksin. O zaman aşk ve aşık, sevgi ve sevgili, dost ve yaran, yol ve yoldaş hep aynı tezgahın malı olduğunu anlayacak kesrette biri, tevhitte çoğu, çekirdekte ağacı, sümbülde tohumu, spermde insanı, insanda kâinatı görme ufkuna kavuşacaksın. Fakat sakın ha sakın, bu işin elifbası öz ile kabuğu birbirinden ayırt etmekle başlar. Harfleri bilmeden okumaya kalkmak, emeklemesini bilmeden ayağa kalkmak demektir. Sakın sen arkadaş bu divaneliği irtikap etme ve öz sevdasıyla kabuğa gitme.

Yoksa hicranın artar, özün kan revan olur. Can damarın kurur. Solar bütün renkler gönül çehrendeki. Akar bütün yaşların göz pınarındaki. Fakat çöllerde dolaşmak fayda vermez o demde. Zira su bulmak fırsatı geçmiştir. Artık tiryak arayan baldıran zehrini içmiştir. Bal zannetmiştir onu fakat dıran perdesini ve kabuğunu görememiştir veya ikisini de aynı şey zannedip yutuvermiştir bir anda.

Gel artık şöyle bir aş kendini, önce nefsini şöyle bir çarmıha ger. Önce benliğini bir yere ser. Geç o hailleri ve perdeleri ve gönül güzelini gör, onun kapısına yüzün gözün sür. Can içre canana ulaş önce. Gör ki o anda boşuna gezmişim yok tabiatta. İçimdeki kadar iniş ve çıkış adesesinden bakışla kâinattaki perdeler

de eriyip gidecek ve yokluğa karışacaktır. Artık kâinat muşamba dekor olarak görünecek maddesiyle gözünde fani kıvılcımlar çakarken, dekorun ardındaki oyun ve sihirli uyanış figürleri ebedî ve kalıcı olarak ruhuna mührünü vuracaktır.

KOMPLO

Mü'min mü'mine komplo hazırlar mı. Hayır. Asla. Zira "mü'min mü'minin kardeşidir." Mü'minler bir vücuttaki uzuvlar gibidir. Birine gelen zarar diğerine de isabet etmiş demektir. Pekalâ birbirine yardım etmesi gerekmez mi aynı vücutta uzuv olma mevkiinde olan kişilerin. Elbette gerekir. Yardımlaşmaları, birbirine yardım etmeleri de o bünyenin sağlıklı olmasına vesile olacaktır. Birbirine düşmüş organlar ve uzuvlar nasıl bir bünyeyi yok etmeye sebep olurlarsa bu iç savaşın neticesinde bir kanser veya veba mikrobuna yenik düşüp ölümün kollarına düşerlerse mü'minler arasındaki tesanüt eksikliği ve birbirinin ayağını kaydırma meyli, makam sevdası ve mal tutkusu onları ölümün kollarına bırakıverir.

İşte bir göz nasıl diğer göze karşı çıkmıyorsa kardeşçe bir noktaya ortaklaşa bakıyorlar ve sinyalleri beraberce beynin görme ile ilgili sinirlerine gönderiyorlarsa, bir el bir işi yapmaya başladığında diğer el hemen onun yardımına koşuyor ve asla kendini bir kenara çekmiyorsa Müslümanlar da birbirine aynı tavır ve hareketleri göstermeliler ve aynı fiiliyatta bulunmalılar.

Kardeşlik duygusundan yoksun toplulukların batması muhakkaktır zira. Birbirinin makamında gözü olan kişilerin ciddi bir iş yapacaklarından söz edilemez. Eğer bir kitle ki isterse velilerden müteşekkil olsun birbirine düşerse o kitle bir gün tefessüh etmeye başlar ve yokluğun girdabına yuvarlanır. Bir yerde fesadın tohumunu eken kişilere fasık denilir. Eğer bu kişiler bir topluluk içinde çoğalırlarsa arş-ı âlâyı titretecek kadar dehşetli bir yara açılır o toplumda. Eğer bir an önce bu komplo furyasının, birbirine oyun oynamanın, dedikodu ve gıybetin, haset ve kıskançlık kervanının önüne geçilmezse onların önüne geçen iblis bu kitleyi nice uçurumların dibine göndermekte gayet maha-

retli davranacaktır. Kin ve nefret kadar toplumları yokluğa sürükleyen ikinci bir mikrop yoktur. O mikrobun girdiği her yurt, her yuva kısa zamanda düşmanın kahir perçesine düşecek ve parelenecektir. İdealist bir toplum asla yokluğa gidecek ve sönüp zevale meyledecek değerlerle uğraşmaz. İbrahimvarî "ben batanları sevmem" der. Musa misali dünyevî arzu ve istekleri kızıl denizi geçer gibi geçer. Orada boğulanlar fenaya aşık firavun meşrepler olur ancak. Komplo ve entrikaların insanları sürüklediği yol ve yön bir yokluk girdabıdır dedik. Dostuna vehim ve vesvese verecek bir tavrın bile hoş görülmediği kitleler içinde onları kin ve öfkeye sevkedecek hal ve hareketler birer zakkum tohumu mesabesinde denî hareketler zinciridir.

Bu tohumlar ki düştüğü yerde cehennem kıvılcımları oluşturan ve gayya fokurtuları meydana getiren, kararan çehreler ve gece parçalarından örülmüş simalar oluşturmaya durur.

Asla kardeşlik şiarında yoktur arkadan vurmak. İstişare diye bir metod vardır İslâm'da. İstenmeyen bir kişinin bir yerden alınması gerekiyorsa bu onun da haberi olduğu bir toplantıda kararlaştırılır ve sonuca bağlanır. Böyle iki üç kişi bir araya gelerek fiskoslar ile bir mü'mini makamından alması hem kendini savunamamış kişi hakkında bir cinayettir. Hem de onun gönül dünyası namına bir hıyanettir. "İki cihan bedbahtı bir gönül yıkan kişi" Yunus'un dilinde. Mü'min ilk önce kardeşinin gönlünü ve onun yüreğini düşünmeli bir harekete başlarken. Dozer gibi ezmeler ve "ne olursa olsun ama benim yüreğim serin olsun" demeler ve kalpleri gönülleri parelemeler, berelemeler, yaralamalar asla mü'minlik şiarıyla bağdaşamaz.

Eğer insan bunları bilmeden yapmışsa derhal arkadaşından özür dileyerek sonradan ortaya çıkacak olan fesat tohumunu anında yok etmeli. Zira kendi sebep olmuştur bir yangının kavını tutuşturmaya. Toplumlar içre, hele bir yere gelmiş ve bir misyonu eda etmiş toplumlar içinde böylesine bazı yanlışlıklar görülmeye başlar. Hatta sık sık ortaya çıkabilir bazı zamanlar bu türden hareketler. Mü'mine düşen vazife bu zamanlarda yangına körükle gitmemek. Zira yanacak olan kendi yuvasıdır. Tutuşacak

olan kendi kurduğu yapıdır. Kendi ördüğü binanın çatısıdır veya bacasıdır. Mümkün olduğu kadar uhuvvet adesesiyle işin realitesine bakmalı ve bu hatadan en az zayiat vererek kurtulmanın yolları araştırılmaya gayret edilmelidir.

İşte bu anlayış bizi gerçek kurtuluşa ve ideal toplum olma yoluna ve kurtarıcı nesil olmanın çizgisine, yahut ipi göğüsleme noktasına ulaştırabilir. Yoksa hep sözlerimiz lafla peynir gemisi yürütmek gibi bir donkişotluktan öte bir değer taşımaz.

Her komplo bir cinayettir, ister küçük olsun ister büyük. Fakat realite plânında her arkadan vurma bir hıyanettir ve düzelmeyecek yaralar açabilir insan yüreğinde.

Akıllı insan ve akıllı mü'min ve Müslüman elbette bu yarayı ne açana imkân verecek ne de açmaya kendini sürükleyecek. Hem nefsi çerçevesinde böyle bir olayın vuku bulmasını engelleyecek hem de faili başkası olma yönüyle böyle bir tutumu protesto edecek ve cemaatinin yara alacağı bir gediği mümkün olduğu kadar tamire çalışacak belki de bu hususta kendini vazifeli bilecek ve yükümlü sayacak.

Hızırı misal insanlar vardır toplum içre. Nerde bir gönlü kırık şahıs görse hemen onun imdadına koşar üveykler gibi. Nerde bir mağdur görse kalbi kırık hemen onun yüreğindeki bereyi, sürdüğü merhem ile iyileştiriverir. Dost olur mağdura, enis olur mazluma. Bu ise Allah'ın ahlâkıyla ahlâklanmanın bir başka şekilde tecellisidir. Hızır gibi imdada koşanlar insanlara maddî ve manevî yardımlarda bulunanlar elbette yoldaki dilencilere para vermekten ulvî bir vazifeye baş koymuş kişilerdir. Onların her hareketi bir cennet tohumu, her sözü bir iksir, her davranışı bir matbah-ı nazar olma ve hak sevgisi ışığı taşır. Kasvetli gecelerde bir komploya maruz kalmış bir mü'minin saçlarını okşayan ve onun aldığı yarayı tedavi etmek için uğraşan ve bunu da menfaatsiz sırf lillah için yapan kişilerden daha ceyyit, daha nezih, daha kudsî daha yüce bir insan var mıdır şu cihan içre? İşte bu fatihleri bekliyor insanlık. Yara açan değil yara açmaktan cehennemden kaçar gibi kaçan, bereleyen değil tazeleyen ve onaran, kasvete boğan değil mağdurun ufkunda gün gibi doğan, öldüren

değil bir tabip edasıyla hasta ruhları dirilten insanlara ihtiyacımız var.

İnsan. Kâinat kitabının enmuzeci. Yaradılış gayesi. Meyve, çekirdek varlık. Kalbi "Sığmam dedi Hak arz u semaya, kenzen bilindi dil madeninden"sözünün muhatabı. Aklı mahlukatın en üstün seviyeli cevheri. Vicdanı gerçeğe yol gösteren pusula, ruhu hak ve hakikata rota çizen bir gösterge.

Ebed illeri onunla gerçek değerini bulmuştur. Kâinatta kesret içindeki varlık sayılarının karekökü insandır. Küçüktür ama büyükler onun içinde matvidir. Bir çekirdek gibidir ama ağaçlar onda gizlidir. Yaradılış ağacı onun nurundan fışkırdığı gibi haşr-i ekberde onun kalbinden nice kâinatlar filizlenecektir.

Okuyan varlıktır o. Önce kendini okuması gerekli olan. Her gördüğü şey aklına bir cümle çeker geçer onun. Her varlık bir kelime veya bir harftir onun nazarında. Okuması gerektir her olayı. Düşünmesi gerektir gözü önünden geçen bütün hâdiseleri.

Onun için ilk emir "oku" diye gelmiştir Haktan. Aslında bu emir "vazifeni unutma ve özünde mukni olan Rabbanî kanuna muhalefet etme" manâsında bir ikaz da taşır. Zira insan kendini okumadıktan sonra bazı sırları göremez. Bu sırlar onun basiretini açacak olan çok mühim can alıcı şifrelerdir. Bu sebepten kendinden kaçan insanlar çok kez kördür, sağırdır, hissiz ve duygusuzdur.

İnsan çilenin odak noktasıdır. Bütün ızdıraplar ona dökülür çağlayanlar gibi. En hassas varlık olduğu için her hâdise döner dolaşır onda manâsını bulur. Eğer manâsını bulamazsa azap verir, ızdırap verir, çileye banar özü, yaşlarla doldurur gözü.

İnsan aktif varlıktır. Düşündüğü kadar düşündüğünü tatbik etmeye de ihtiyacı vardır onun. Zira düşündüğünü hareket ve aksiyon sahasına dökmeyen bir insan, kalbi kan pompalayan fakat diğer damarları iş görmeyen tıkalı ve dumura uğramış vücut-

lar gibidir. Bu cismin ruh ile ne zamâna kadar dostluğu devam edebilir ki. Ölüm firakı mutlaka onun kapısını çalacaktır. Zira durağan varlıklar aksiyon kalburuyla elenip yokluğa savrulurlar bir gün. Onun için dememişler mi "insan düşündüğü gibi yaşamıyorsa, bir gün yaşadığı gibi düşünecektir."

Karekök varlık, bir gün haşr-i ekberde gerçek kimliğiyle ortaya çıkacaktır. Sonsuz Kudret o özden bir kâinat teraşşuh ettirecektir. Kök dışına çıkacaktır insan. Dünya kökünden sonsuz sayılar cümbüşünde gerçek buuduyla okunacaktır. Kabir kökünde karekökün de kökü alınacaktır ama bir gün yaşadığı hayatın hesabını vermek için kabirden mahşere şıçrayacaktır. Sağlaması yapılacaktır yaşanan hayatın. Eksik, fazla mükafat veya mücazat ile neticelenecektir.

Dünya vadisine inmiş bir gariptir insan. Birçok dağ vardır önünde. Nefis dağı, ene dağı, iblis dağı, ego tepesi. Bunları aşması gerektir o. Bunları aşınca kendini aşmış olacaktır. Izdırap bu dağları, tepeleri aştıran metafizik güçtür ona. Çile bir Ferhat kazmasıdır dağları delmek için insana. Gözyaşı bir kezzap gibi eritir engelleri ve sonsuzluğa menfezler açar, geçitler verir. Yorgunluğa gelmez bu yol. Ne zaman tembellik yorganını çekti tepesine o an sellerin kıyıya süpürdüğü saman çöplerine döner o. Artık misyonunu unutmuştur. Okumasını bilmemektedir. Binbir handikabı aşacağı, nice vadiler açacağı bu yolda kalakalmıştır artık. Dehlizler onun yuvası, labirentler haşerata dönmüş sürüngenlere benzeyen ruhunun kaoslu aşiyanı olmuştur.

SORGULAMA

Kendimizden başlamalıyız sorgulamaya. Yaka, paça olmalıyız nefsimizle, benliğimizle, egomuzla. “Ben kimim, bu dünyada işim ne, vazifem ne, nereye gideceğim?” gibi sorularla ruhu sarsma, vicdanı teyakkuza çekme, kalbi hüşyar kılma her insanın en birinci vazifesidir.

Öz anteni paslanmış kişiler kaçar sorgulamadan, sorgulanmaktan. Kalp ve gönül cihazları bozulmuş ve işlediği suçlarla his ve duyguları küflenmiş, paslanmış, vicdanı oksitlenmiş kişiler kaçar muhakeme edilmekten veya etmekten.

Öz evini gaflet döşeğinde mahmur mahmur uyuklarken talan ettiren kişiler şuuraltındaki suçluluk duygusuyla pek giremezler muhasebenin ırgalayan iklimine. İnsan fıtraten işlediği bir suç için savunma mekanizmasını harekete geçirir. Fakat hiçbir bahanesi olmayanlar ve suçunu örtbas edecek delilleri bulunmayanlar kaçmakta bulurlar çareyi.

Kin ve öfke baltasıyla girmiş gönül evine. Her tarafı yıkmış, viran eylemiş. Elbette sorgulaması olacak. Öyle değil mi?

İman, ihlas potansiyelini eritip yok etmiş, halsiz mecalsiz kalmış ruhu, kalbi, vicdanı muhakeme edilmeyecek mi? Elbette edilecek.

Zira her suç, her hata mutlak küçük veya büyük bir ceza ile caydırıcılık çizgisine çekilmeli. Fakat bunun yanında mükafat sistemi de daima işlevini sürdürmelidir.

Gönül evini iblis hırsızına soyduran, vicdan sarayını nefis sabotajcısına dinamitleten bir kişinin kendi kendini sorgulaması ve muhasebeye çekmesi en fıtrî bir fiildir.

Mahşer-i ekberde sorguya çekilmeden evvel kendini muhasebenin eritici ve ayıklayıcı ikliminde imbikten geçiren insan gerçek insan olma ufkuna kanatlanmış demektir. Cennete sü-

zülme, saf duru ve temiz bir gönülle sonsuzluğa yönelme ancak bu süzgeçten geçmekle mümkündür. Bu ameliyenin en birinci şartı da sorgulamadır. Nefsini sıgaya çekmek, benliği suçlu sandalyesine oturtmaktır.

Bu hususta başkalarını da sorgulama çizgisine çekmek cesaretli kişilerin altından kalkabileceği bir hamuledir. İnsanlığın kurtuluşunu dert edinme ve bunun için yanıp tutuşma, kâh kendini kâh başkalarını sorumlu tutup bu hamuleyi taşımaya çalışma gerçek erlerin, polat ruhlu kahramanların üstesinden gelebileceği bir vazifedir.

GENÇLİK RÜZGÂRI

İnsanı aldatan meltem. Zülüfleri okşayan nesim. Fakat gizli gizli saçlara beyaz karlar hazırlayan bir okşayış bu. Bakışlara bir tatlı baygınlık veren devre. İhtiyarlık ve ölüm baygınlığını yine aynı özde filizlendirir zaman. Tatlı, neşveli gülüşler, neşeli kahkahalar dökülür dudaklardan.

Gençlik rüzgârı nice fırtınalara, nice boran, nice tayfunlara gebedir. Asla onun aldatan çehresine kanmamalı insan. Gün doğarken Haşim'in ifadesiyle kana bulanmış bir süvari gibi zirvelerin ardından gelen güneş yine bir savaş çığlığı ve bir kavga hengamesinden sıyrılıp ufukta batıyor. Gün doğumu ile gün batımı arasındaki benzerlik gençlik ve ihtiyarlığın derin çizgilerinde mevcuttur.

Gençlikte ruh cisme tam yansıdığı için tam bir zindelik ve görkem vardır insanda. İhtiyarlıkta cisimden ziyade kendi içine bükülen ve kırılan ışıklar artık o körpelikten, ter ü tazelikten eser bırakmaz. Fakat bazı kişilerde içe bükülen bu ışık demetleri tekrar bir kırılma indisiyle çehreye aksedebilir. Güneşten aya, aydan billur sulara yansıyan şualar gibi.

Bir rüzgâr gibi esen ve bir su gibi akan şu fani ömrün her kıvrımı, her şekli ve rengi akıbet-i ömürden dem vurur. Hani kesrette vahdeti, her şeyde tek şeyi görme ufku vardır ya! İnsan belirli tecrübelerden sonra bu ufka kanatlanır. An çerçevesini başına bir boyunduruk gibi geçiren ne sağa, ne sola bakamayan insan zamanın prangasına vurulmuş bir mahkumdur. O, fıtratı itibariyle çığlık atarak teşrif eder dünya meydanına. Ayağını arza basar basmaz bir feryat koparır ama dünyadan el etek çekerken dudağından yükselecek nağme aynı tonda veya ondan daha çetin olacaktır.

Geçici olanda baki olanın izlerini görmekle silinir korkular. Veya fani bir rüzgârda nesim-i cennet rayihasını duymakla gider stresler insan ruhundan yokluğa. Saçlara beyaz karlar yağdıracak bir gençlik rüzgârı her ne kadar ihtiyarlık tayfunlarını özünde gizlese de baki bir ömür, solmayan, pörsümeyen bir çehre, kırılıp dökülmeyecek bir cisim bu hicran yüklü acıları teskin edebilir ve insanı meyusiyetten neşeye, stresten huzura çekebilir.

ASIK ÇEHRELER

İnsanın ruhundaki güzellik veya çirkinlik yüzüne akseder derler. Asla karanlık düşünceler ile kaosa dönmüş bir ruhun akisleri ışıklı ve aydınlık olmaz çehrelerde. Güzel his ve duygular ile yoğrulmuş ve pırıl pırıl bir güzelliği haiz olan ruhların da insan yüzündeki çizgileri karanlık ve zift renginde değildir.

Asık çehreli insanlardan hiç hoşlanmam kendimi bildim bileli. Kırgın ve üzgün olduğu halde güleç çehreleriyle topluma ışık saçan kişiler bence toplumun manevî yapısını onaran yüce ruhlu kişilerdir. En yaslı anlarında ve en üzgün zamanlarında etrafındaki insanları üzmekten çekinen hassas karakterli kişiler ne kadar toplumcuysa; en neşeli dakikalarında bile etrafına zift ve katran serpen çehrelerin sahipleri de bir o kadar toplum düşmanıdırlar.

Asık çehreler bana kara bulutlarla kaplı bir gökyüzünü hatırlatıyor. Işığını kaybetmiş, güneşini yitirmiş bir gökyüzünü. En komik olaylar bile onların yüz çizgilerini tebessüm kavislerine değiştiremez. En güzel olaylar veya en kutlu muştular bile onların abus çehrelerine gülücüklerin nurlu noktalarını konduramaz.

Gönül madeni küflü paslı kişilerin yüzlerine altın ve elmas rengi akseder mi? Bir kahkaha onların içlerini ürpertir. Bir sevda ve sevgi kelimesi onların özlerine kama gibi saplanır. Bir hoşgörülü hareket ve sevgi dolu davranış onların kalplerine azap oku gibi batar. Neden mi? Zira sevgiyi unutmuşlardır. Neden mi? Çünkü hoşgörü ve toleransın iksirini hiçbir zaman yudumlamamışlardır. Neden mi? Zira aşkın ve sevdanın boyutlarına ruhlarını kanatlandırma imkânını ömür boyu bulamamışlardır.

Böylelerini ciddi zannetmeyin sizler. Bir deneyin hele ve çağırın nefsi arzuları gıdıklayan bir şölene onları. Bakın oburluklarına ve yılışıklık iklimindeki çakırkeyf hallerine.

Bir mal ve mülk hususunda menfaatine dokunan bir konuyu açın onlara sonra seyredin gözlerinde dönen ihtiras karelerini ve

asık çehrelerinin donuk kıskançlık çizgileriyle ve haset izleriyle örülmesini.

Böyleleri toplum içinde sırf menfaat endeksli yaşarlar. Pragmatik bir yapısı vardır ruhlarının. Fakat insanlarla diyaloglarında bir türlü normal ilişkiler kuramadıkları için de kendilerine sunî ve yapmacık ciddiyeti bir maske olarak kullanırlar. Halbuki insanlar ile alâka kurmanın ve onlar ile ülfet oluşturmanın ne kadar güzide bir şey olduğunu bilemezler. Eğer bilselerdi kolay ve kaçılan bir perde olan asık çehrelerinin ardından çıkacak ve ne olursa olsun güler yüzlü olmanın yollarını arayacaklardı.

Asık çehreleri kimler sever şu toplum içre. Tabii ki aynı cinsten olan kişiler hoşlanırlar bu tarz hareketlerle çevresini karartan şahıslardan.

Bana sorarsanız uzak durun derim böyle nahoş kişilerden. İçinize bir kaos tohumu düşürmek istemiyorsanız uzak durun derim. Fakat bu onların dertlerine deva bulmaktan kaçınmak ile tevil edilmemeli. Ben kronikleşmiş vakalardan bahsediyorum. Artık bütün müdahaleler uygulandığı halde hâlâ asık çehreli bir kişi olarak ömür geçirmek isteyen zavallılardan bahsediyorum.

Yoksa M. Akif'in

"Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim,
Adam aldırma da geç diyemem aldırırım,
Çiğnerim çiğnenirim, Hakkı tutar kaldırırım."

dediği gibi üzgün bir kişi gördüğümüzde, çehresine özündeki ıztırap aksetmiş bir şahıs gördüğümüzde onun özündeki acıyı dindirmek bizlerin en birinci vazifesi olmalıdır.

Asık çehrelerin yüzündeki örtüyü kaldırmak değildir asıl vazifemiz. Bu umumî kaçış ve gizleniş köşesini gül-gülistan bir iklime değiştirmektir. Yoksa tenkit kolaydır da onulmaz gibi görünen dertlere deva bulmak bir hazık hekim mahareti gerektirir.

Nasılsın sözünün altında yatan bir gerçek vardır bizim toplumumuzda. Yani için nasıl. Özün nasıl? Huzurlu musun, yoksa hüzünlü mü? Belki alışılmış bir soru ile başlayan bu hal ve hatır sorma senaryosu artık sıradan bir söz halini almıştır. Belki soran ne sorduğunu ve cevap veren de neye cevap verdiğini bilmez bir durumdadır.

Sahte dostların yapmacık soruları ve onun karşısında derdine deva bulamayacağı için özünde durmadan hafakanlar yaşayan kişilerin de bu soruya geçiştirme bir cevap verişi toplumumuzda sahteliği ön plana çıkaran bir keyfiyet sergilemektedir.

Hani hep asık çehrelileri ırgalayacağımıza biraz da toplumu bu duruma getirenleri sarsmak gerekmez mi? Bu onulmaz yarayı kimler açmış yüreğimize. Çehreleri böylesine karanlık parçalar ile bir azap mozayiği halinde işleyen hangi iblistir. Öze hançerlerin en kahirini saplayan ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi sırıtan hangi Firavun zihniyettir? Milleti karanlıklar ülkesine sürüp ve adım adım uçurumlara çekip sonra da ateşlere yandıran ve perişan ve derbeder eden hangi Nemrut mancınığıdır?

Öfke ile başlayan yazımıza şefkat ikliminde bir ilaç arayarak devam edelim. “Her derdin bir devası vardır” sözünün nurlu ve ışıklı ikliminde bir iksir, bir tiryak bulma azmiyle bu hastalarımızın üzerine eğilelim. Ruhlarını ameliyat masasına yatırıp kalplerini bir bypass ameliyat ile hayata kazandırmaya çalışalım. Bütün tıkanıklıkları bertaraf edip onların maddî ve manevî vücut fonksiyonlarını tekrar harekete geçirip kurtuluş iklimine yönlendirelim.

Yoksa vazifemizi yerine getirmiş olmayız asla. Sözümüz sazımız, nağmemiz yalan rüzgârından öte bir tesir husule getirmez yüreklerde. Yine burkuntu, yine üzüntü ve yine hayata kahretme, kadere isyan ve ümide, aşka, sevgiye küskünlük belirir ufkumuzda.

Bize yaralı Eyyûb gibi yüce ruhlar gerek. Yıllar yılı çektiği ızdırabın sitemini asla başkalarına açmayan ve özündeki çilenin sırrını kimseye belli etmeyen Eyyûb misali kişiler.

Fakat bir yaralı gördüğünde Lokman Hekim gibi ne yapıp yapıp onun yarasını tedavi edecek engin yürekli insanları da hasretle beklediğimizi söylemeden geçemeyeceğim.

Arkadaş ne çehreni as ne de asık çehrelilere kin ve öfkeyle bak. Belki güleç bir çehre ile her türlü kronikleşmiş ızdırabın ve çilenin veya acının üstüne yürü. Bazen tatlı bir tebessüm birkaç dakikalık bile olsa nice buz dağlarını eritiverir. Nice kar ve kışı cennetâsâ bir bahara çeviriverir. Bunu unutma ve kendini bir Hızır güneşi, bir tebessüm ateşi gibi bu aysberglerle örülmüş kasvetli yüreklere sal ve hiç korkmadan onların ruhlarına ve gönül illerine dal. Sonra kurtulması imkân dahilinde olan mağdurları boğulmaktan kurtar.

Ümitsizlik denizinde boğulmaya yüz tutmuş olan hayat zedeleri veya nefis zedeleri huzur ve mutluluk sahiline çıkar.

BURNU KAF DAĞINDA

Gururlu insanlar için söylenen bir sözdür bu. Egosunun esiri olmuş ve bir ene abidesi kesilmiş kişiler için. Ne söylesen hiç eğemezsin onların boyunlarını. “Küçük dağları ben yarattım” der gibi bir tavır ve hareket sergilerler çevrelerinde.

“Burnu Kafdağında” tabiri en uygun sözdür onlar için. Gururlandıkları şey ise bir incir çekirdiğini doldurmaz. Hani kibre değse yine ne gam diyeceksiniz ama eften püften bir şey için bu kobralaşmış enelere, sırtlanlaşmış egolara cidden şaşırmamak elden gelmez.

Bir parça zekâları varsa deme gitsin Einstein kesilirler. Bir şiir yazsalar Necip Fazıl ve Mehmet Akif oldum zannedip kurumlu kurumlu dolaşırlar halk arasında. Bazen bir rüya ile derviş oldukları vehmine kapılırlar ve kendilerini miraç şehsuvarı zannederler.

Hey gidi Donkişotluk. Hey gidi ütopya kahramanlığı. Hey gidi cehaletin en derin kuyusunda kendini Yusuf bilme sarhoşluğu.

Ene çıbanı, ego yarası çehresini bir cüzzamlıya çevirmişken hâlâ kendini mehpeyker zannetme divaneliği.

Hangi gerçekler kırar bu burunları. Yahut hangi olaylar sürter onları yere. Deprem mi, tufan mı, hastalık mı, ölüm mü? Hangi kement eğdirir onları Hakk’ın huzurunda iki büklüm bir şekilde. Spermden en güzel insan olma zirvesine ermiş ve geçtiği her handikap için Hakk’a binlerce şükür etmesi gereken zavallıya bak, sen nasıl da tafra sata sata yürüyor insanlar arasında. Ezici ve hakir gören bakışlar ile nasıl da yürüyor yeryüzünde çalım sata sata.

Hangi yakıcı ok saplansa yüreğine de kendini görse toprak seviyesinde. Hangi kahhar mızrağı âteşîn bir tayf çizerek gelse ve batsa sinesine de onu tevazu ufkuna kanatlandırsa.

En büyük belalardan biridir gurur insan için. Tedavisi yok denecek kadar az bulunur bu hastalığın. Onun için kanser mikrobu taşıyan hastalar kadar korkmalı yüreğinde bu kibir virüsünü taşıyan kişiler. Felç olma korkusuyla yaşamalılar bir ömür boyu bu mikrobun istila ettiği dimağlar veya yürekler.

Hani "Güzelliğine güvenme bir sivilce yeter. Malına güvenme bir kıvılcım yeter" diye bir söz vardır halk arasında. Ne güzel bir sözdür o. Ne büyük tecrübelerden süzülüp de sinmiş yüreklere bu güzel darb-ı mesel.

Gururun azgın seline kapılmış insan! Bir dal parçası bul ve kurtulmaya bak o kahir akıntıdan. Zira onun dolacağı veya boşalacağı derya değil cehennemdir. Bir yokluk diyarıdır burnu Kafdağında olanların ufalanacakları ülke. Hâdiselerin çarkları ve şeriat-ı fıtriyye dolabının dişlileri arasında kalmış ve parelenmiş bu kalplerin dökülecekleri vadi bir kaos zindanıdır.

Öyleyse dikkat et dostum. Kendine gel ve haline bir çeki düzen ver. Seni sen olmaktan uzaklaştıran veya özüne bir yokluk kıvılcımı salan gurur ve kibir iline düşme. İblise köle olmak seviyesine itme kendi kendini. Zira her gurur işareti taşıyan bir söz veya davranış bir gün acıklı bir çığlıkla azap diyarına düşüş simgesidir.

Fakat burada tohumu ekilen bu zakkumlar ötelerde filiz verecek ve meyveye duracağından asla insanoğlunun gözünde büyük bir handikap gibi görünmez. Yeri ve zamanı gelince başlar ondan çığlık çığlığa kaçışlar ve aman dilemeler ve korku dolu bakışlar.

Eğer şu diyarın bir misal âlemi olduğunu kabulleniyorsan her şeyin ötelerde aslına inkılâp edeceğini de kabullenmelisin. Nasıl rüyada görülen her şey yaşadığımız hayatın bir simgesidir, ondan bir akis, şifreli bir izdüşümdür. Aynen onun gibi dünya uykusunda rüya gören insanın yaşadığı hayatta taşıdığı en küçük

bir iyilik veya en küçük bir kötülük hasleti öbür âlemde gerçeğine inkılâp edecektir.

Öyleyse dikkatli ol arkadaş. Öyleyse hazer et, dikkatle bas, batmaktan kork. Bir dane, bir lokma, bir bakma bir öpme ile batma. Zerre miskal bir ene kabarcığı içinde boğulma. "Yeryüzünde böbürlene böbürlene yürüyenlerin vay haline" sözüne muhatap olma ve bir eracif kitlesi gibi, bir odun misali cehenneme dolma.

GÖNÜL ADAMI

Gönül adamı ızdırab insanıdır. His dünyası çağlayanlar gibidir. Duygu yüklü bulutlar kol gezer onun sinesinde. Aşkını sevda selleri dile getirir yüreğinden gözlerine yürüyen. Ümidi bahar şarkıları ile yek-ahenktir.

Acısız bir hayat gönül adamının kârı değildir. O kendini çilenin tam orta yerine salar tıpkı bir mecnun gibi. Ses ve soluğunda daima Leyla senfonisi ve seranatı duyulur. Daima Mevla aşkı ve hicranı bir beste şeklinde yayılır dört bir yöne.

Gönül adamı hiçbir kişiye kırılmaz ve gücenmez. Hak dostlarıyla her dem beraber olma iştiyakı ile iki büklümdür. Onlardan ayrı kalmak isteği onun için küfürdür. Zira her ayrılık bir bakıma biganelik tohumu taşır. Gönül adamı kalbinin balansını her an kontrol etmeli ve içini dışı kadar iyi bilmeli ve daima temizleme ameliyesi ile günahları için ah edip gözyaşı dökmelidir. "Izdırab gönül adamının en birinci vasfıdır" dedik ama bu hak yolda çekilen çileler için söylenmiş bir sözdür. Her nefesi aşk-ı Rahman için yükselen ve şefeteyn arasından Kab-ı Kavseyn ufkuna buğu buğu uçuşan bir insani gönül adamı olmaya namzettir. Gönül adamı Muhammed (sav) aşkıyla dopdoludur. O'nsuz gönül adamlığı olmaz. Zira velayet ufkunun tek kutbu ve aşılmaz rehberi O'dur. O'nun gölgesinde yol alan bir veli tam rayına oturmuş ve tam yörüngesini bulmuş bir Hakk yolcusudur. Her şey bir felekte döndüğü gibi insana da böyle bir çizgi ve böyle bir aşk ve sevda yolu gereklidir. Başka yollar karışık ve kaos yüklüdür. Başka iller yad ve yabancıdır insan olan insana. Eğer bir kişi gönül adamı olmak istiyorsa bir kez her şeyden geçmesini bilmelidir. Hak'tan başka bir şeye gönül veren gönül adamlığından istifa etmiş veya ettirilmiştir. Zira bu yolun çilesi ancak bu ruh gücü ve manâ potansiyeli ile aşılabilir. İnsan gönül adamı olmanın bu

yüce pusulasını anlayamazsa asla bu yolun basamağına kadem basamaz. Belki kendini bu yolda ilerleyen bir yolcu gibi görür ama yollar başkadır, yönler başkadır, iller başkadır, güller başkadır. O ise yad ve yabancıdır ve iki büklümdür zavallılık beldelerinde, derbederlik çöllerinde. Ağlayışı bir zelilin iç burkan hali, gözyaşı döküşü bir zavallının çaresiz durumunu yansıtır. Gönül adamı Hak kapısına baş koymalıdır. "Bu baş bu yola feda" deyip o eşiği asla terketmemelidir. Eğer onun başına basanlar olursa "ne güzel" deyip daha sıkı sarılmalıdır o eşiğe. Çünkü o kapıdan başka kapı yoktur. O vadiden başka il, o yönden başka cihet, o şehrahtan başka yol yoktur ki bırakıp gidilsin ve kendi kendine yazık edilsin. Gönül adamı zikir ve fikir ile yol alır dünya çölünde. Kalbinde aşk-ı hicran, dilinde Deyyan ve Sübhan ile yol alır ümit beldelerinde.

Bu yol ümitsizlik yolu değildir. Bu sahra yeis ve sıkıntı, stres çölü değildir. Gönül adamının iç dünyası dışındaki yolun gülleri ve bülbülleriyle hem âhenktir. Aynı özellik vardır sesinde sözünde, bağında, bağbanında bu yolun. Aynı sevgi dolu sözcükler eser meltemler gibi yol boyu. Aynı ümit ve azim kehkeşanları kol gezer menzile dek, hedefe ulaşıncaya kadar.

Ümit ile çarpan yüreği bir başkadır gönül adamının. Şeytanın aldatmasından berî, İblisin çağrısına karşı bigâne, nefsinin isteklerine karşı duyarsız ve sağırdır. Fakat Hakk'a karşı duyarlı ve sağlam bir kalbi vardır. Onun özlemiyle iki büklüm bir yüreği vardır. En küçük bir kıpırtıyı bile duyar gönül ülkesindeki. Solgunluk onun iç dünyasına uğramayan hazan rengi, ölgünlük kalbini hiçbir zaman ziyaret etmeyen zehirli bir nefestir

O kalbinin med ve ceziriyle her an yücelere tırmanır, bir an aşağıya iner, bir an olur yukarılara çıkar. Salıncakta salınan bir masum yavru gibi her iniş çıkışında "Ya Hay" çığlıkları atar ve sevinçten gönül gözü ışıldar, kalbinin çehresi pembeleşir, ruhu güler, vicdanı tebessüme gelir. Solmayan güller gibi içindeki bu gülücükler onun öteler için tomurcuklandırdığı arşiye ve ferşiye çiçekleridir.

Gönül adamı olmak için feraset, tahammül, sabır da gereklidir Hakk yolcusuna. Tevekkül, ümit, tevessül, züht ve takva onun vazgeçemeyeceği bir çizgidir. Asla gönül adamı havf ve reca ortasında yol almadan vazgeçmemelidir. Kalbini o yöne mıhlamayan ve hedef tahtasına bir ok gibi sevda mızrağını saplamayan ve o tepelere tırmanmayı ne olursa olsun göze alamayan bir kişinin bir gün ayağı kayıp gerisin tırmanışa geçmesi, gelmesi yere düşmesi kaçınılmazdır. Belki de daha aşağılara, kimbilir.

Her an sarsılan ve her an silkinen, her an ağlayıp inleyen bir insan gönül adamı olmaya namzettir. Günah derdiyle sarsılan, ibadet edememe korkusuyla ve ayrılıktan dolayı ağlayıp inleyen, hizmet edememe acısıyla kıvranan bir yolcu o yola girmiş ve aheste aheste yol alıyor demektir.

Her varlıktan ona, sevgililer sevgilisine yol bulamayan gerçek aşık değildir. Her varlık onu haykırır ve ondan vuslat mesajları getirirken kara sevdaya yakalanmış dünya yolcuları gibi kör ve sağır davranmak bu yolun yolcusunun karakterine zıttır. Ağaç bir huri gibidir onun nazarında; Hak'tan esip gelen vuslat meltemlerini dalında yaprağında hemheme şeklinde besteleyen. Kuşlar kanat çırpışlarıyla "bir gün yolculuk var" diyen ayrı mesaj üveykleridir.

Bulutlar, aylar güneşler kâh o zatın didarından birer nur demeti kâh onun şefkat ve merhametinden kadeh kadeh iksir sunan sakilerdir.

Atom bir mikro dildir onu haykıran ve onun gücünü bütün cihana duyuran. Melekler, bir kaptan-ı mukaddestir Allah'ın adını kâinat ummanında neşreden ve pupa yelken dört bir yöne duyuran gezegen ve yıldız gemilerinde, kadırgalarında.

Her şeyi O'nun ismini haykıran bir dil, her varlığı O'nu anlatan bir lisan, her eşyayı O'nun ismini okuyan bir zakir olarak görmezsek gözümüz dönmüş demektir ki bu kuduzca bakış bize ab-ı hayatı zehir gösterebilir.

Müslüman olmaktır gönül adamı olmak. İç dünyasını fetheden bir mü'min vasfıdır o. Yoksa ütopik bir kurgu, hayalî bir hâl, hülyalarla bezenmiş fakat gerçeği olmayan bir nokta bir hedef,

bir yol, bir il, bir iklim değildir. Gönül adamı olmak dört dörtlük Müslüman olmanın biricik yoludur. Hani "bu da fazla diyenlere" düşüşün ateşi, kayboluşun acısı, irtifa kaybetmenin burukluğu daha fecidir diyecek ve önce kendimizi ve sonra başkalarını gönül adamı olmaya davet ederek bahsimizi kapatacağız.

Ne olursa olsun, hangi makamda, hangi seviyede, hangi kabiliyette ve hangi endişede, hangi sevinçte olursak olalım mutlak surette Nebi aşkını ruhumuzda filizlendirmeliyiz.

Eğer Nebi aşkı yoksa, Hakk'a sevda eksiktir veya hiç yoktur. Eğer nebi sevgisi eksikse, doğru yolun çizgisinden saptık, sapıyoruz demektir. Eğer Peygambere kendi nefsimizden daha kavi bir bağ ile bağlı değilsek içimizdeki imân fırtınaya tutulmuş bir mum gibi sönmeye mahkûmdur. Bir kaos içine düşmüşüz demektir. Karanlığı bir kara sevda zannedenlere hayıflar.

Eğer O'nu başımızın sertacı bilmiyorsak bilgimiz eksik demektir. Eğer O'nu sırat-ı müstakim yolunun rehberi ve güneşi, rotası ve pusulası olarak görmüyorsak gözlerimize ya miyop ya hipermetrop hastalığı sirayet etmiş demektir.

Eğer ümidimiz O'nun şefaat ikliminde yoğrulmuş ve şekillendirilmiş değilse, şarkılarımız O'nun güftelerinden derlenmemişse, gönül aydınlığımız O'nun nurlu ve ışıklı dünyasından nebean eden ışık kevserleriyle örülmemişse biz bilmeden bir karanlık âlemde yaşıyoruz demektir.

"Ben ömrüm oldukça Kur'ân'ın bendesiyim

Ben Hz. Muhammed (sav)'in ayağının izinin tozuyum" diyen Mevlâna gibi bizler de her adımda, her nefeste, her yükselişte ve her inişte onunla irtibatımızı kontrol edip daima O'nun sevgi gölgesinde hareket etmeyi kendimize bir vecibe telakki etmiyorsak işimiz bitti demektir. Ruhumuza yakılan şem'a Nebiler Nebî-si (sav)'nin aydınlığından taşınan kıvılcım ile tutuşmalı. Özümüze akan ab-ı hayat O'nun diyarının kevseri ve zemzeminden derlenmeli. Kaynak insan, öz insan, has varlık, tam kul ve yüce iklimlerin üveyki, Hakk'ın has bendesi bizim illere kadem basma-

mışsa asla bu yokuşları aşamayız. Sıratı geçmek bir hayal olur, kabrin karanlığını aşmak bir kurgudan öte gidemez.

Hiçbir mal, hiçbir zenginlik, hiçbir makam, hiçbir kabiliyet, hiçbir dost, hiçbir yar ve yaran O'nun yerini tutamaz. Zira O, varlığın mayası, kâinatın yaradılış gayesi ufuk insandır.

Feleklerin kemerbeste-i tevâzu ile karşısında serfüru ettikleri, meleklerin O'nu görmek için yollara döküldükleri Hakk'ın en münteha kulu ve en ulvî matbah-ı nazarı elbette kalbimize misafir değilse o kalp boştur hem de bomboş, hâlî ve ıssız.

Rüyalar O'ndan ayrı ise rüya değil bir yalancı hülyadır. Hayaller, düşünceler O'ndan uzaksa susuz çöllerde su aramak hamlesinden öte bir değer teşkil etmezler.

Gönlümüzün yıldızları ancak o güneşten ışık alırsa parlar ve ışık sunar çevreye. Aklımızın gezegenleri ve kamerleri o şemsten aydınlık kaparsa çevreye saçarlar hakikat tayflarını.

Gaye O'na ermektir, O'nu bilmektir. O'ndaki sırları keşfedebilmektir. O'nsuz bu yollardan ötelere kanatlanmanın mümkün olmadığını bilen kişilerin ilmi zirveye ermiş, başları Arş-ı âlâ'ya değmiştir. O'nsuz bu âlemden eli boş giden kişiler ötelerin en sefil ve fakir kişileri olacaklarını anladıkları anda idrakları hakiki insan olma ufkuna kanatlanmış demektir.

Nebi aşkının kol gezmediği bir gönül virândır. Peygamber sevgisinin meltemler gibi esmediği bir vicdan köhnemiş bir binayı hatırlatır. En küçük bir darbe ile yıkılan böyle dayanıksız özler bir müddet sonra köz ile birleşir ve bir ateşin içinde odun gibi yanmaya yarar, başka bir şeye değil.

Kalp Nebi sevgisini kanat olarak omuzlarına takmaz ise, ruh şefaat arzusunun ateşini bir kor gibi içinde taşımazsa, vicdan O'na susuzluk içinde yanıp yanıp kıvranmazsa nerede perdeleri delecek ışık, nerede ötelere kanatlandıracak burak, nerede insanı özünden Hakk'a vasıl edecek vasıta ve Refref.

Yunus gibi o miraç kapısına baş koyalım. Mevlana gibi feleklerle beraber çarh urup sevda sevda dönelim O'nun izinde.

Bayezid-i Bistami gibi O'nun için can u tenden geçelim, Fatih gibi bir sözüne cihanlar fethedelim. Yavuz gibi O'nsuz bir ne-

fes almayı dahi kendimize haram bilelim, Selim gibi bir rüyasına bir Selimiye dikelim.

Ağlayalım inleyelim O'nu anlamak için. Surî sevgiden, sunî aşktan kaçalım. Hakiki aşka, hakiki sevdaya dalalım kevser göllerine dalan yeşil başlı ördekler gibi. Yunup yıkanalım özümüzü tertemiz kılalım O'nun ikliminde.

Yüzyıllar sonra gelmiş garipler olarak O'nun sefinesinde kendimize bir yer bulamazsak başka hangi sandal, başka hangi sal parçaları bize bu sonsuz okyanusu aşırtır ve bu korkunç handikapları geçirtir.

İşin şakası yok. İşin basite alınacak bir tarafı hiç yok. O'nun sevdası ile aşılacak yokuşlar. O'nun gösterdiği ışıklı pusula ile varılacak hedefe. O'nun nurlu beyanı ile anlaşılacak Hakk'ın kitabı. O'nun sünneti ile bilinecek kaosun içyüzü ve hakikatın özü, sonsuz buudları ve ölümsüz diyarın kıymeti ve hakiki ağırlığı.

Öyleyse ey yolcu! İdealindeki tek gaye O'na varmak ve O'nunla asıl gayeye yürümek olsun. Asıl içindeki kor ve ateş O'nun sevdasıyla felekleri aşmak ve miracî bir seyir çizgisinde Hakk'a ulaşmak olsun. O'nun eteğine sarılmayan yolcular yolda kalmaya mahkûmdur. O'nun has bendesi olmayı kabullenemeyen 'ene firavunları' bir Kızıldeniz'de boğulmaya mahkûmdurlar.

Sen bu yolda her çileye katlan, sen O'nun meşalesini kalbinde tutuşturmak için bütün ızdırapları göğüsle. Sen O'nunla yol almak ve hedefler hedefine ulaşmak için her türlü zorluğa yahşi çek. Sen O'nda fena bul ki Hak da seni Habibi uğrunda can feda çizgisine ulaştığın için şefaat çizgisine çeksin ve kurtuluş ab-ı hayatını yakut kadehlerle ötelerde sana tattırsın ve şevk ve neş'eden kalbine, ruhuna nara attırsın ve secde-i ebed, müddet ikliminde seni de temizlenmiş kullar ile beraber Cennetlere ulaştırsın. Amin..

GÜNLERİN KADRİ

Günlerin kadrini bilemiyoruz. Su gibi akıp geçiyor zaman. Yel gibi uçup gidiyor. Pırıl pırıl bir gün. Turkuaz gökte ipek bulutlar. Tatlı bir hava ve ışıl ışıl bir güneş. Ağaçlar yeni yeni tomurcuklanıyor. Ah ne güzel bir gün. Ne efsunkar bir dünya. Ne iç açıcı bir âlem.

Keşke ondaki mânâları kalbime damla damla içirebilseydim. Mavi gökte uçan turnaların sözlerini sazlarını, mırıltılarını tefsir edebilseydim. Kırlangıçların kavisler çizerek uçuşlarındaki mânâyı anlayıp kalbime duyurabilseydim ve derin bir lezzet alabilseydim yaşamaktan.

Erik ağaçları beyaz çiçeklerini açtı. Tıpkı bir gelin gibi süslendi. Acaba bizlere bir şeyler mi demek istiyor? Toprak kabardı, mevsim bahar, kelebekler tek tük uçuşmaya başladı kırlarda acaba bir manâyı mı nakşetmeye çalışıyorlar ruhumuza?

Dağlar yeşil gömleğini giydi, sular şırıl şırıl akmakta... Bir manâsı mı var bu renk armonisi ve güzellik senfonisinin.

Ah bir anlayabilsem veya içebilsem onların özünden sızan bengisuları, tiryakları, ma-i tesnimleri.

Gökdelenler dikmek faydasız dostlar. İçimizde bunca çukurlar varken göklere yükselmek faydasız. Boş arazilere binalar dikmek veya küçük şehirler ve kentler kurmak boşuna. Özümüzü mamur etmedikçe, kalbimizi onarmadıkça bunlarla teselli bulamayız.

Uçaklar hava boşluğuna girince kurtulmayı dener usta pilotlar. Çoğu da başarır bu tehlikeyi atlatmayı. Ya ruhumuzun düştüğü boşluklar. Tabiattaki renklerden, seslerden, şekillerden bir şey anlamamanın verdiği boşluk veya özümüzde oluşturduğu vakum. Usta pilotlar içine doğru yol alırken veya gönül göğünde süzülürken düşeceği girdaplardan veya hortumlardan ruh uçağı-

nı kurtarabilendir. Vicdan füzesini arşa göndermektir hüner olan. Aya gitmek belki bir başarıdır ama zirveye ermek değildir.

Her gün ayrı bir güzellikte tebessüm ediyor bizlere. Sanki önümüze gelen ve bizlere takdim edilen bir güzide sofra gibi. Ona kör bakıyoruz gibi geliyor bana. Ondaki güzellikleri göremiyoruz gibi geliyor bana. Üsarelerini bir hayat suyu gibi içemiyoruz. Meyvelerini ruha şifa olsun diye yiyemiyoruz. Bu halimizle otlayanlardan farkımız ne? Geviş getirenlerden bir ayrılığımız var mı bu bönlüğümüzle.

Hayır hayır bu böyle gidemez ebedlere dek. Bir gün bize "dur" denir. "Yeter çiğneyip yuttuklarınız gelin bakalım bu nimetlerin hesabını verin" denir.

Süslenmiş bir gelin gibi bizlere sunulan her gün bizlerden fikir ve ruh planında tefekkür ve şükür mihri istiyor. Yoksa nikah olmaz ve doğacaklar nesebi gayr-i sahihtir.

Asla cehdimizden bir an dahi geri kalmamalıyız. Günlerin kadrini bilmek için bakışlarımızı daima manevî cihetlere çevirmeliyiz. Bundan asla bıkmamalıyız. Gözler manâ kovalamalı. Dudaklar zikir ile meşgul olmalı. Ruh yücelere kanat çırpmalı. Beden kendine ait çalışma duâsıyla bu senfoniye eşlik etmeli. Bir mü'minin her günü bu merkezde cereyan etmeli. Yoksa yılgın gönüller, yenilgiyi baştan kabul eden sineler, hemen ye'se düşen dayanıksız yürekler başarının semtine bile uğrayamazlar ki bırakın ondan üst üste muvafakiyetler beklemeyi.

Günler, kadrini bileceklere sinelerini açan, peçesini sıyırıp, cevherini sunup, güzelliğini temaşa ettirip sonra ufukta gurub eden esma-i İlâhi yüklü kervanlara benzer. Her gün ayrı bir güzellik ve sevgi kervanıdır. Her sabah sebavet ritimli serenatlarla geçen ayrı bir kervan. Öğle gençlik türküleri söyleyen ve nazlı nazlı geçip giden ayrı bir kafile. İkindi olgunluk yaşının izlerini taşıyan ve vahye müheyya, ilhama açık, hayatı daha berrak kirsiz ve küfsüz gösteren ayrı bir yıldız kervanıdır. Akşam ölüm soluklayan fakat manâda kazananlara muştu ve müjdeler taşıyan ayrı bir ümit veya korku kervanı. Yatsı kabri hatırlatan ve onun tehlike çanlarını çalan veya mest eden ilâhîlerini kulağa nağme nağ-

me duyuran bir teheccüt yüklü kafiledir. Diğer günün sabahı da diriliş ve ba'sü ba'del mevt soluklayan, haşr-i ekber sabahını hatırlatan İsrafil'in suruyla besteli ve güfteli bir diriliş kervanıdır.

Aslında bütün kervanlar asıl yolculuğumuzun ve bizim revân olduğumuz hayat yolunun birer izdüşümü, birer öğretici kollarından ibarettir. Bizlere kendi hayatımız ve madde ötesi hayatımız hakkında bilgiler sunan muştu veya elem yüklü kervanların aksidir, yansımasıdır bunlar.

Günlerin kadrini bilmek isteyen arkadaş bu kervana katıl. Her kervana Yusuf'unu arayan Yakub gibi muştulu sabahları sor. Her varlıktan o sevgiliye giden yolları tarif etmesini iste. Her yaratıktan ona bir yol bulmak için yan yakıl ve onların duâ yüklü, huzur yüklü, nur ve ışık yüklü kafilesine dahil ol.

Kah Kur'ân iklimine yürü; orada nesim-i nevbahar, ab-ı hayat yudumla. Kah Ashab-ı Bedir menziline koş o zikir içinde kadeh kadeh nur iç. Kâh cevşen vadisine koş kevser sularını bağrına döke döke iç ve serinle. Kâh Risale-i Nur vahasına koş ve yirminci asrın bütün yaralarının dermanını ve ilacını tanı ve ruhunda tatbik et.

Zira bu günlerin kadrini anlamak bir engelli koşu. Yorulmak yok bu koşuda. Bitme tükenme bilmeyen bir azim. Ardı arkası kesilmeyen bir hamle. Hiç tükenmez bir kudsî inat, cehd ve gayret gereklidir bu yolun yolcularına, günlerin kadrini bilme sevdalılarına.

Yücelere kanatlanmayı ve bunun için de her günü bir uçak ve gemi bilip o illere, o sahilsiz ummanlara yelken açmayı baştan kabul edenler artık çileyi, ızdırabı, ağlayıp inlemeyi fakat asla isyan etmemeyi, geri dönmemeyi hedefe ulaşmaktan başka gayeye eyvallah etmemeyi de kabul etmelidirler.

Arkadaş sözü uzatmaya ne gerek var. İhlas ve samimiyet soluklayan ruhlarımızla o bezme girmek ve Rabbanî bir dantela örneğini, Hayat-ı Nebiyi ömrümüze nakış nakış örmek ve gönlümüze nur ve ışıkla dokumak günlerin kadrini bilmektir veya o yolda yürümektir. Gayrısı lâf-ı güzaf.

ÖZGÜN YAZI VE ÖZGÜN DÜŞÜNCE

Özgün yazı ruhun derinliklerinden gelen bir inilti, bir sevinç çığlığı, bir fikir dalgası, bir cennet meyvesi şeklinde sunulur topluma. Zira insan toplumun tekrar ettiği şeylerle özgün fikir hattını yakalayamaz. Herkesin bildiği şeylere yeni, yepyeni yorumlar getirmek ise insanı monoton fikirler çemberinden bir anda duyulmamış fikir ve yorum çizgisine çeker. Toplum hergün duyageldiği düşüncelerin bambaşka bir ufka çeken tılsımlı düşünceler olduğunu farkedince elinin altındaki değerlere daha bir başka sahip çıkar. Aslında yazar özgün olsun diye acaib fikirler öne sürerek toplumu şaşırtacağı yerde insanlığa nefes alamadığı ve anlayamadığı mevzularda metafizik menfezler açsa özgünlüğü daha çabuk elde edecektir. Yoksa her gün toplumu bir garip meseleyle, ne idiğü belirsiz konularla meşgul etmek veya kullanılan kelimelerdeki acaib takılarla insanların dikkatini çekmeye çalışmak asla özgünlük değildir.

Yahya Kemal Beyatlı özgünlük ve orijinaliteyi içten bir söyleyiş olarak tarif ediyor. Biz de buna katılıyoruz. Her hâdise, her olay insanın dimağında ayrı bir yoruma tabi tutulur. Sonra bu yorumdan ideal çerçevesinde dersler alınarak bu dersler dupduru bir söyleyişle tekrar çevreye sunulur. Yani olay yazara uğrayıp geri dönen bir yankı gibi tekrar halka ulaşır. Bu yankı yorum sesini özünde gizleyen bir yankı olmalıdır. Aynı sesi tekrar olarak düşünmemek gerekir. O kısır döngü denilen bir fasit daireye girmektir ki, fikirler, düşünceler, hâdiseler bir menşurdan geçirilmeden geriye döner, topluma akseder.

Aslında özgün düşünmede fikir çilesi vardır. Bir hafakan mağarasına girmek, bir ızdırab dehlizinde yalnızca yürümek vardır. Yani özgün düşünce cesaret ister. Başkalarının söylediklerini tekrarda bu risk yoktur. Zira başkasına dayanan düşünce-

lerde sorgulanma korkusu yoktur. Söylenen kendi fikrini ortaya atmadığı için gayet rahattır ve hiç bir endişe taşımaz.

Yalnız özgün olabilmenin bir diğer şartı da bir kültür birikimine sahip olmaktır. Okumayan kişiler özgün fikirler sunamazlar topluma. Onların söylediği başkalarının tekrarından başka bir şey değildir. Bazen bir kitapta yayınlanmış ve meşhur olmuş bir fikri on sene sonra bulan ve o kitaptan haberi olmayan bir yazar kendi kendine tafra satar durur. Bilmez ki "evreka"sı daha önce haykırılmış bir fikri öne sürmüştür. Yine bilmez ki buluş zannettiği ve yeni, orijinal olarak gördüğü fikir ve düşüncesi eskimiş, belki de küllenmiş bir düşüncedir. Kitap dünyasından habersiz olanlar sık sık bu gafa düşerler.

Özgün düşünce için şu misali verebiliriz: Biz bir şehre gitmek istiyoruz. Bu şehre gitmek için herkes bir yol gösteriyor. Fakat en rahat ve kolay gidilecek yol en güzel olanıdır. Çünkü hedeflenen şey fazla enerji harcamadan, az zamanda, yıpranmadan o şehre ulaşmaktır. İşte özgün fikir de böyledir. İnsan, huzura kavuşturacak gerçek fikri, en kestirme yol ve en az zamanda elde etmenin yollarını araştırır. Bu hususta vecize ve atasözleri az ve öz olmak yönüyle güzel misallerdir.

"Özgün fikir orijinal olduğu kadar kısa ve kestirme olmalıdır" dedik. Pitrigilli bunu "telgraf yazar gibi kısa ve özlü" şeklinde dile getirmiştir.

Özgün düşüncede en çok gündemde olan mevzular üzerinde durulmalıdır. Sıradan mevzular pek toplumu etkilemediği gibi okuma lütfunda dahi bulunulmaz. Herkesin ilgilendiği ve dert edindiği bir mevzuya açıklık kazandırmak kadar kudsî bir vazife yoktur bir yazar için. Dertleri dile getirip bunlara ilaç bulma ve merhem sürme sadedinde ele alınan ve hedefini bulan yazılardan daha özgün ne olabilir? Orijinal yazılar işte bu erişilmez ufukta dalgalanan bayrak misali makale ve denemelerdir.

Özgün yazı bir damıtma ameliyesine benzer. Arıtılmış bir su gibi sunulur fikirler topluma. Yabancı maddelerinden, zararlı tozlardan ayrıştırılmış olarak. Bu ise bir sabır işidir. Damla damla süzmek gerek her fikri zira. Onun zararlı olan yönlerini süzüp

yararlı olan yönlerini kısa zamanda iyi bir ameliyeden geçirerek sunmak oldukça zor ve yorucu bir aktivite gerektirir. Düşünce, ruh ve vicdan duruluğu gerektiren bu mevzu ilâhî bir güç gerektirir. Onun için bu özgünlüğü biz en çok peygamberlerde ve sonra ona bağlı olanlarda görüyoruz. Herkesin yanlış yola saptığı bir zamada ortaya çıkan bu kudsî kahramanlar birden bire beşerin mâküs talihini geriye çeviriyorlar ve insanlığın geleceğini idbardan ikbale dönüştürüyorlar. Bu öylesine muazzam bir aksiyondur ki orijinal olduğu kadar kudsî ve ilâhîdir. Hiçbir insan Allah'tan yardım görmeden bu ağır yükün altından kalkamaz.

Arkadaş özgün fikirler sunmak için çeşitli fikir cambazlığına girmeye hiç gerek yok. İyi bir kültür birikimi menşurundan geçen içten gelen bir söyleyişle kolayca erişilebilecek bu çizgiye yanlış adımlarla ulaşmaya kalkma. Tatlı bir ses, yüreğe işleyen bir nefes, bence nice dahilerin sözlerinden daha tesirlidir.

ÖZDEN GELEN SES

Bazen bir senfoni olur. Bazen bir çağrı. Bazen bir hıçkırık olur. Bazen bir feryat. Fakat özden gelen ses çok kez lahutidir. Manâ imbiğinden geçmiştir. His rengine, heyecan ahengine boyanmıştır.

Gerçeklere endeksli bir iç dünya. Ve onun kaynak gözlerinden fışkıran hayat suyu. Billur bir beste, iksir sunan bir notalar cümbüşü.

Hasta bir toplumun tek tesellisi munis ve şefkat dolu bir sestir. Ilık ve içli bir nefes. Bütün riyakarlık kirlerinden arınmış safi ve temiz bir dost sohbeti.

Birbirini rencide etmeyi bir mertebe telakki edenlerden kaçanların koştukları gönül, başı sohbetleri, ocakbaşı ılıklığında ve samimiyetinde.

Saf ve temiz bir duygunun yapmacıksız ve riyasız bir söz akışıyla ruhumuza dolmasını kim istemez. Bir muhabbet tayfının alaim-i sema gibi özümüze ağmasını ruhumuza sevgi ve muhabbet nakışları dokumasını kim arzu etmez. Kalpten kalbe kurulan muhabbet köprüleri. Gönülden gönüle gerilen hoşgörü ve af mahyaları.

Bugün gönül adresini unutmuş insanlara tek reçete olarak kalbini dinlemesini söyleyebiliriz. Gözlerini yumup kendinden geçen yogacı, sunî bir tarzda insanları birleştirmeye çalışan hümanist eğer bu tabii yolu, kalbinin sesini dinleyip o besteler (hakikat bestesi) ile başkalarının gönlüne girmeyi denese hem beşeri yorgunluktan kurtaracak hem de insanların ruhlarına girmeyi gerçekten başarabileceklerdir.

KÖRELTEN DÜNYA

Duygular daima ilgi ister. Tıpkı çiçekler gibi. Sulanmayan çiçeklerin soluşu gibi solar gider ilgi görmeyen, manen beslenmeyen hisler. Ruhun bahçesinde açmış imân nilüferi duâ suyu ister. Gönül meşcereliğinde filizlenip boy atmış ihlas fidanı aktivite ve ameli yaşayış, ab-ı hayatı arzu eder. Yoksa solup gider güneşin kavlaştıran ve gevreten yakıcı şualarında kuruyan dallar gibi. Solup gider kezzab dökülmüş yapraklar çiçekler gibi. Gözyaşı akıtmayan bir insanın kalbindeki katılık artar ve zamanla bu donmuşluk bütün duygularını sarıp çehresine kadar akseder. Onun için "mü'minin tebessümü sadakadır" denmiş bir hadis-i şerifte. Demek ki tebessüm mü'minlik şiarı. Abus çehre ise bunun dışında...

Tefekkür iç dünyadaki bütün letafetleri latif bir iklime çeken bir rayiha, bir cemre, bir iksir, bir okşayıcı şuadır. Onun billur ikliminde yeşeren duygular uzak illere kanatlanıp neslinin devamı için can atan tohumcuklar gibi şahlanır. Bir duâ, bir yakarış rüzgârıyla yükselir demir atacağı, otağ kuracağı beldeye. Sonra soluk alır ve meyveye durur cennet toprâğı, misal o zeminde.

İlgi eksenlidir her şey. İlgi merkezinden kopan her duygu, her letafet bir yokluk boşluğunda tar u mar olur.

Her an senin kalbine nazar eden Rabbin çağrısına kaç kez icabet ettin? Kaç kez kalp semalarında okunan ezana kulak verdin ve gönül mescidinde secdeye varmak için koştun seyirttin?

Kaç kez iblisin çeşitli tuzaklarını atlatıp veya tesirsiz bırakıp ulaştın gönül dünyasına? Adresini bulmuş bir köle gibi, efendisine dönmüş bir esir gibi o kapıya koştun ve bir daha kaçmamaya, bir daha bu iklimden firâr etmeye söz verdin.

Vesvese bağlarından elini ayağını, sülün boynunu kurtarıp bir sevinç çığlığıyla kaç kere düştün yollara tıpkı bir mecnun gi-

bi? “Leyla! Leyla!” terennümüyle ruhun çölünde bir tek vuslat çiçeği açması için kaç kum tepesini, kaç serab denizini, kaç yakıcı kor iklimi aştın ve en son arzuna ulaştın. Bir kadeh ab-ı hayat gibi hicranın sonunda içtin kuvuşmak iksirini, ayne’l-yakin sevgiliyi müşahade etmek zevkini. Hakka’l-yakin duyup temaşa etmek lezzetini.

“Ben batanları sevmem” deyip koşabildin mi ebed soluklu dünyalara. Hislerine beylik değer verip başka arzularını ona köle ettin mi? Letafetlerine ebedîleşmek tacını giydirip bütün nefsanî arzularını onun yolunda parke taşları gibi yıldız yıldız döşedin mi?

“Her şey senin için Rabbim” deyip onsuz her şeyin bir yokluk olacağını fısıldayarak kaç kez candan canandan geçtin ve boynunu İsmail itaati ile kurban olmak ufkunda Rıza kılıcının altına uzattın teslimiyetle, aşk ile sevda ile.

Her gün ayrı bir madde şehrayininde kaybolan insan, zevklerin tufanında eriyip yokluğa karışan varlık sendeleyip sarhoş olduğun sokaklarda bu nasıl olacak ki.

Izdırabsızlık beldelerinde aşkın söndüğü, sevdanın tükendiği, gözyaşının akmadığı, dinî solukların nesim-i nevbahar gibi esmediği beldelerde bu ilgi dirilişi, bu yöneliş baharı, bu ilel merkez koşusu nasıl gerçekleşecek?

Nisyana mübtela kalbim! Rabbinin lütuflarını unuttun. Fanileri bakiye tercih eden arzularım, emellerim, sildiniz hakkanî sedayı kalp sayfamdan. Sildiniz aktimi, verdiğim sözleri gönül fermanımdan.

Ben artık şu illerde yalnız garib mi kaldım. Bütün bağları kopardım mı yücelerden içime sarkan. Bütün halatlar, bütün ibrişimler koptu mu beni miraç iline ulaştıracak olan.

Yıldızlara basa basa çıkmayı arzu ettiğim beldelerden yad illere mi düştüm. Gök kapılarını çala çala ulaşacağım sidretül müntehadan, kab-ı kavseynden cüdâ mı kaldım.

Şimdi ben gül-ü Muhammedî’yi koklamaya kanatlanamaz mıyım? Bir daha o efsunkâr bağlarda bahçelerde dolaşamaz mıyım? Ümidin yelkenlisine binip ulaşamaz mıyım özümdeki ille-

re? Vuslat türküleri söyleyerek koşamaz mıyım sevda şehirlerine? Hicran sularında boğulmadan varamaz mıyım ebedî sevgilinin diyarına? Madde bataklığında solup gitmeden gidemez miyim gönül çağrısının yankılandığı menzile?

Bir kıvılcım dahi olsa içinde; elbette. Bir sayha kalsa özünde; elbette. Bir duâ, bir yakarış, bir inilti, bir yakıcı feryat kalsa ruhunda; elbette ey gönül. Elbette tevbe kapısı ölene dek açıktır insana. Elbette Rabbin seni pürsevinç karşılayacaktır rıza kapısında. Elbette her efendinin kölesini bulduğu anki mutluluğa benzer bir hoşlanma ile karşılanacaksın o kapıda. Tevbe kapısı insanın en son döneceği, belki binlerce taltif göreceği bir imbikten geçme kapısı, bir süzülme menzilidir.

Her yüzü kara, sözü kara, özü karanın varacağı son duraktır o. Fakat adresi yitirmemek şartıyla. Özün ilgiye muhtaç bir fidelik, bir sera, bir çiçeklik, bir bağ ve bostan olduğunu unutmamak şartıyla.

Hiç olmazsa günde birkaç defa ruhun ufkunda sedasıyla hak çağrısı yapan Cibril-i Emin'e kulak vermek şartıyla. Muhammedî(s.a.v) sese, Ahmedî nefese gönlünü açıp hiç olmazsa birkaç sefer diriliş arzuladığını lisan-ı hal ile beyan ufkuna kanatlandırmakla.

SEVGİDEN BAŞKA YOL YOK

Sevgi... Ümidimiz, aşkımız, lisanımız, kalbimiz, ruhumuz... Sevgiden başka yol yok. İnsan kalbi sevgi ile açan kin ve nefretle solan bir gül gibi... Sevmek insanın fıtratında bir tohum. Sevgi kalbin ruhudur. Onsuz gönül bir kadavra, bir iskeletten farksız. Zira boş bir tabutu hatırlatır o yürek, içinde ölü vücuttan dahi eser olmayan.. varlığın yerinde yeller eser sevgi olmayınca... Ruhun bütün gözenekleri tıkanır manâya. Bir karabasan çöker yüreğe. Bir sıklet, bir ağırlık iner kalbe, ruha... Nefes alamaz olur insan kalbi... İndifa edemeyen yanardağlar gibi patlayıverir bir yok zamanda, bir uygunsuz zeminde... Sevgisiz yürek ayrık otu gibi acı bir usare salgılar. Onun suyu dudaklara değer değmez tesirini gösteren bir zehir gibidir... Sevgisiz gönül her konuşmasında (etrafı metafizik bir mercekle incelesek) o nefes sunduğu iklimin sis ve dumanla örülmüş olduğunu keşfederiz... Bu sis ve duman asla geçici olanla karıştırılmamalıdır. Hani kış günleri tepelere ve vadilere kayan sis ile karıştırılmamalıdır... O gri örtü belki tabiatı sarar ve sarmalar ama yine ölüm kusmaz. Belki bir diriliş busesi, bir ba'sü ba'del mevt damlası bırakıp öyle kalkar çiçekler ve fidanlar üzerinden... Fakat bu is, bu amansız sis ölüm kusan ve kükürt üreten bir büyücü mağarası gibi karanlık ve zehirli nefes ile kaplıdır. İblisten bir ses ve solukla, nefis ve egodan bir çığlık ve feryat ile yüklüdür....

Onun için sevgisiz yürek bir cadılar otağı, bir şeytanlar karnavalıdır...

Sevmesini bilen insan tiryakisi olmuştur bu sevda iksirinin ilelebet. Onu yüreğinden eksik etmez hiçbir dem... Kaosa girmez kalp. Ümitsizliğe düşmez ruh... Acının prangası geçmez kalbin damarlarına... Sarsılmaz bir azim ve irade vardır seven insanda... Her şeyi sever, her şeye karşı muhabbet duyar o... Özünden

akıttığı maverai su ile besler bu sevgi çiçeklerini. Hiçbir dem onlarsız kalamaz... İçi sevgi bağı, sevda bostanı, ümit meşcereliği, aşk çemenidir onun.... Her an taze binbir çiçek açan bir çemen...

Kin ve öfke buudlu olan kalbin seması daima bulutludur.. Daima kara bulutlar dolaşır onun üzerinde... Hiç güneş yüzü görmez böyle gönüller... Her şeye kin ve nefret oklarını savururlar bu tarz kalp taşıyanlar... Bilmezler ki sevgi ışığı bir buse kondursa kalpte nice menekşeler, şebboylar boy atacak... Bilmez ki sevgi nuru bir damla aksetse gönül göğünden kalp zeminindeki sır ve ahva bahçesindeki metafizik tomurcuklar hemen açılmaya duracak renk ve şekilleri, rayihalarıyla beraber cihana yayılacak, belki de ta arşa vuracak akisleri bu renk şekil ve kokunun...

Sevgi bir ölümsüz bestedir... İçimize nota nota dökülen ve özümüzde iksir gözeleri kaynakları oluşturan... Bu bestenin güfteleri maveradandır. Hz. Muhammed soluklu bir bestedir bu... Hz Mesih nefesli bir türküdür... Bir çağlayan gibi akar insanlık âlemine, bir ırmak gibi uzun uzun seda veren bir avaz gibi akar gönüllere. Uzun, upuzun bir yol gibi... Sırat gibi, mahşer gibi, cennet veya cehennem gibi bir uzun vadiyi sanki insana hatırlatır her cümlesi... O beste ile insan insan olduğunu hatırlar... O uzun soluklar ile gideceği menzilleri hayal, meyal görür... O uzun ve gür nefesler ile yolundaki tuzakları, handikapları bilir ve tanır. Zira sevgi insana şu normlar âleminde en sakin düşünebilme en sağlıklı hayal kurma ve mantık yürütme yolunu açar... Sevgi ile gözü açılır insanın. Fakat çevrenin o kadar konkunç olmadığını, her şeyin manâ ve metafizik yörüngeli olduğunu keşfeder... Gözü açılır vede hiçbir cismin hiçbir çiçeğin, hiçbir dal budağın, hiçbir yıldızın boşuna bir hareket içinde olmadığını keşfeder... Zira şefkat damarları harekete geçmiştir seven gönlün... Artık o manâsız bakmaz tabiata. Bir kitap gibi satır satır okur ondaki yazıları... Bir karınca günlerce düşündürür onu. Bir örümcek saatlerce tefekkür ettirir ve imân bahçesinden ledünnî meyveler derlemeye davet eder onu... Bu gözün açılması kalp gözünün açılması ve basiretin açılması diye isimlendirilebilir...

Sevgi kanatlarıyla nice menziller açılır... Sevgi soluklarıyla nice çöller gülistana döner. Sevgi bulutlarıyla nice rahmet bir güzelin cezbine tutulmuş gibi iner kalbe ve ruha... Sevgi soluklarıyla nice güller tebessüm eder cennet bağından gönül bahçesine...

İşte ilk ve son yükseliş doruğu ve zirvesi miraç... İşte ona benzer arşiyeler ve ferşiyeler... Bu kanatların ne kavi olduğunun bir timsalidir. Sidreden öte geçiren kanatların aşk ve sevgi kanatları olduğunu kâb-ı kavseyne çeken cezbin sevgi ibrişimleriyle örülmüş olduğunu bilmem söylemeye gerek var mı?

Bizler çok kez bire bin veren başaklar gibi olduğunu biliyoruz sevgi tohumlarının. Onmaz yaraları iyileştiren bin merhem olduğunu biliyoruz... Bir meltem, meleklerin dudaklarından esen bir diriliş rüzgârı olduğunu pek iyi anlıyoruz. Ama bu gücü kullanmıyoruz. Onun asansöre benzer yükselten ipine bir türlü atılmıyoruz. Dünya çukurunda kalmayı bu iple yücelere yükselmeye tercih ediyoruz. Zevk ve eğlenceler içinde bocalamayı, nice kötü alışkanlıkların zincir ve prangasına vurulmayı, böylesine bir hür iklime tercih ediyoruz. Kölelik sanki bizim damarlarımıza işlemiş gibi, bir türlü sevginin efendileştiren ve kamet-i bâlâ yapan iksirini yudumlayıp ötelere geçip gitmek istemiyoruz. İlla ki kin ve öfke kaosunda, yılan, çiyan ve ahtapotlar arasında kalmak ve özümüzü kan revan ederek bir serseri gibi şu dünyadan kovulmak arzumuz var...

Keşke sevgisiz geçmiş bir ömrün sonunda kötü bir rüyadan uyanır gibi hayıflanacağımıza, nur ve ışık örgülü ve muştu üveyklerinin kanatlandığı bir dünyaya aşk ve sevda kanatlarıyla uçuversek, binlerce tuzağı ve engeli bir anda geçiversek... Keşke aşk şarabını yudumlamış ve kendinden geçmiş bir mecnun gibi "Leyla! Leyla!" der gibi "Mevla! Mevla!" diye şu dağistandan, şu haristandan o bağıstana uçuversek ve ebedî mutlu olsak, ebedî huzur duyup itminan-ı kalp ile Ezelî Mahbub'a kavuşsak... Keşke... Keşke... Keşke...

ATEŞTEN GERGEF

ARIYORUM, BULUYORUM. YALVARIYORUM

Kaleminden hak ve hakikat damlayan mürekkebi nur ve ışık olan yazar ve şairi arıyorum.

Her soluğu Rasul ü Erkemden nefes olacak meltem olacak bir şair ve yazar arıyorum..

Kur'anı dillendirecek makale, hikaye, romanında onun bahar soluğunu ve diriltici nefesini yayacak yazar ve şair arıyorum...

Yüreğinin sesini dinleyen, onun ritmini yazılarında ve şiirlerinde vurguluyan yazar ve şair arıyorum...

Özündeki sesi unutmamış ve o sese kulak verip onu satırlarda kristalize eden harf, hece ve kelime cümle kalıplarına döken ve o kalıpları kaldırdığında içinde dupduru hakikatten başka hiçbir is, hiçbir sis, hiçbir kir ve pas bulunmayan bir yazı ve şiirin yazarını ve şairini arıyorum..

Mürekkebi kuruyunca göz yaşlarını kalemine doldurup dupduru iklimlerin sesini ve soluğunu dillendiren yazar ve şair...

Nerede Kur'anın ayetlerini hikâyeye dökecek bahadırlar soruyorum?

Nerede surelerin kıssaların hakikatlerini özünde billurlaştırıp kalemine akıtacak ve oradan sayfalara nakşedecek er oğlu erler soruyorum?

Nerede fırçasına metafizik paletlerden renkler alıp onu tuvaline nakşedecek ve yine hak ve hakikatı çizgi çizgi, renk renk dillendirecek olan polat ruhlu ressamlar arıyorum...

Nerede o sedef kakmasından, ahşap işlemeciliğine kadar her çizgi ve desende Hz. Muhammed (s.a.v) soluğunu resmedecek olan sanatkarlar arıyorum...

Hattın çizgilerinde ihlas ve samiyet boyaları ve mürekkebi olan hattatı, elimde mum ve kandille arıyorum... Baktığımda

eserlerinde aşk ve sevda kanatlarıyla beni ötelere kanatlandıracak olan bir sevda yolcusu gerek bana... Ben çöl yolcusu. Susuz ülkelerin çocuğu seni bekliyorum ey polat levent, yiğit sanatkar ve üstün insan. Seni bekliyorum...

Aşkını sevdasını yüreğine gömen ve bir süre sonra oradan çıkarıp yıllanmış iksir gibi onu halka sunan ama bunu öylesine güzel ve estetik çizgileri taşıyan bir uslûp ve revnektarlıkla sunan ki onun hal ve âtvârında hep o metafizik meltemler esiyor, hep o uhrevi rüzgârlar uçuşuyor. İşte böyle bir sevda yolcusunu yıllardır aradım hâlâ da arıyorum. Bu sevda yolcusunun iksiri dökülsün dudaklarımıza...

Hani nerede kâlû belâda söz verenler.. "Elestü birabbiküm! Seni anlatacağız cihana." diyenler. "Kabul ettik ve seni bütün insanlığa çölde su, yeis vadisinde ümit, karalık içinde güneş, sefalet içinde dirlik ve düzen gibi sunacağız!" diye söz veren inanmışlar topluluğu nerede? Yıllardır bu yiğitleri aradım ben...

Hatip kürsüsüne çıkınca ne söyleyeceğini çok iyi bilen istikrarlı hatipleri, söz ustalarını aradım... Allah deyince yüreği duracak kadar muhasebe içinde olan, Rasullah deyince iki büklüm inleyen, Le ilahe illallah deyince kalbi durup kürsüden yıkılan veya o hâle gelen hatipleri aradım... Çünkü bunlar sanatkârların mayasıydı... Çünkü bunlar besleyecekti geleceğin söz sultanlarını, gönül sultanlarını, sanat dehalarını, fikir işçilerini. Yüreğim yanarak aradım durdum... Bir keresinde buldum ve rahle- i tedrisine oturdum. Belki de bütün bu sözlerim ondan yansıyan sözler ve ilhamlarla örülmüştür. Bütün bu yanışlarım onun kavlaşmış duygularımı yakıp kavuran kıvılcımından dökülmüştür...

Bana "Ne yazacağız?" deme dostum, Bana "Ne çizeceğim?" deme ey ressamım! Bana "Ne nakşedeceğim?" deme ey sedefçim, ebru ustam, hattatım. Sen Hz. Muhammedi dillendireceksin. Allah'ın esma ül hüsnasını dillendireceksin. Kur'anın ayetlerini, ses ve soluğunu dillendireceksin. Dua ufkunda Nebiler Nebisinin her karede el açıp yalvarışını ve hayata içirdiği, damar damar ruhlara hediye ettiği nurlu ve ışıklı niyazlarını nakşedecek ve dillendireceksin... Kuru direk bile onu dillendiriyor. Bak

kelerler onu dillendiriyor. Ay parçalanıp onu dillendiriyor. Ve "o Kuran dağların üstüne inseydi dağlar haşyetten parçalanırdı" sözünü tasdik ediyor. Nebi parmağının gölgesi üstüne düşünce pareleniyor. (Ah yüreğim nerdesin?! Ceylanlar göz yaşlarıyla, arslanlar sarışın yelelerini onun yoluna yayıp, ağaçlar ona koşup, kuşlar onun bulunmadığı yerlerde çırpınıp, kendini sağ sola vurup onu dillendiriyor. Tabiat onu dillendiriyor. Tabiatı bozulmamışlar da onu dillendiriyor. Sağlam tabiatlılar da. Hz. Hamzalar, Hz. Ebu Bekirler, Hz. Ömerler, Allah'ın Arslanı Hz. Aliler, Allahın kılıcı Halit Bin Velit'ler onu dillendiriyor. Sen de eğer tabiatın bozulmamışsa (doğruyu tasdik etme gücü ve kuvveti, yalan söylememe yönün) o tabiatından süzdüğün mürekkebi, sesi, soluğu mûsıkîyi, rengi boyayı, notayı, rotayı cevheri nakşet sayfalara, nakşet dağa taşa, ağaca, kuşa, çimene, bahçeye, çiçeğe, buluta, nakşet...

Ah ne zaman gelecek havai fişeklerden yükselen renklerde Hz. Muhammed'in (s.a.v) isimlerinin yükseleceği günler. Maytaplar onun ismini ve soluğunu yakacak, tütsü ustaları onun kokusunu taklit edecek, örnek alacak günlükler icat edecekler. Gemiciler onun bandırasını gönderine çekecekler. Her şey de o ve onun yaydığı hak ve hakikat ışığının ele alınacağı, dillendirileceği günler ne zaman gelecek.. Bir gece rüyamda bütün cihanın dağına, taşına, ovasına, obasına Kur'an'ın yazıldığını görmüştüm. Öyle güzel renkler ve desenler, yazılar ve kelimelerle bu yazılar yazılıyordu ki hayranlıktan bakakaldım. İşte senin tek vazifen budur. Sen Kur'an'ı dillendireceksin, onun nakışlarını işleyeceksin her zerreye, her küreye, her kareye. Sen hak ve hakikatın elmas muhtevasını göstereceksin insanlara. Tek vazifen budur. Tek vazifesini nasıl unutur insan. Ve nasıl 'ne yazacağım, ne çizeceğim?' der...

Heyhat..

Bir tek şey var unutmayacağımız. Her şeyi nisyan ile unutsak bir şey var aklımızdan çıkarmayacağımız. Allah ve onun dostları, onun isim ve sıfatları ve onun kitabı ve onun kitabını bizlere an-

latan sevda yıldızları, ümit güneşleri. Bunların hepsi bir tek şeydir ve asla unutulmamalıdır…

Kalemler, fırçalar çekiçler, tuvaller, ahşaplar, sedefler, hatlar, hattalar, yazarlar, şairler, ressamlar artık davranın ve ayağa kalktın.. Ey hikayeciler kalkın, ey romancılar davranın, ey makale ustaları şöyle bir doğrulun, ey ruh mimarları 'Artık yeter!' deyin ve uğursuz gidişata bir 'Dur!' deyin… Nesilleri çeşitli kementlerle boğan, roman kemendiyle, resim kınnabıyla, makale halatıyla sanat, deyip giyotin altına yatırarak, zanaat deyip kurşuna dizerek yok etmeye çalışan müflisler, sefiller ordusuna, karanlık sevdalısı, yarasa ve baykuş meşreplere karşı elinizde kalem, elinizde fırça ve elinizde çekiç doğrulun bir. Dur, deyin bu güruha ve onların bütün iblisçe planlarını alt üst edin…

Gençliği yokluğa çekmeye çalışanların bütün projelerini alt üst edin, bütün tuzaklarını bozup dağıtın ve yokluğa savurun…

Kalk ey sevda yıldızım, sabah oldu. Ey kalemi yüreğine yaslı duran ümit güneşim, fırçasından katran yerine hak ve hakikatin yedi rengi nebean edenler, çekicinden Muhammedî (s.a.v) ses ve soluğun Davudi ritmi tın tın yükselenler artık kalkın ve yazın çizin, boyayın, nakşedin, renklendirin…

Ey anne sana söylüyorum; yemeğine ne olur Hz. Muhammed'in 's.a.v) kokusunu koy… Ne olur pastanın üstüne Kuran'dan bir nakış bir iz düşür. Ey Muallim sen de çocukların, gençlerin kalbine onun sesini soluğu üfle, hak ve hakikatın ama daima hak ve hakikatın rengini, boyasını, sesini soluğunu işle…

Ben işte bu sanatkarı arıyorum. Şehir şehir, köy köy soruyorum…

Nerdesin Antepli kahraman, Maraşlı şiir ustası, Bitlisli yazar Uşak'lı hattat, Amasyalı dülger, İzmitli Denizci, İspartalı gül sanatkarı… Nerdesin..

Son olarak yalvarıyorum!

Artık bu hicran dinsin. Aradığımız sanatkar evde, köyde, kasabada, şehirde uyansın artık. "Yiğidim görün artık, görün ki çok bunaldık!" sesine kulak versin. Kaddi iki büklüm olan serdarımızı daha fazla ağlatıp inletmesin.

Onun ağlaması Bediüzzaman'ın da ağlamasıdır. Resul ü Ekremin'de ağlamasıdır. Sahabelerin de ağlayıp inlemesidir... Kutsileri üzmeyin ne olur. Yalvarırım Yağmur, Sızıntı, Yeni Ümit, Zaman Gazetesi gibi yayınlara ruhunuzdan ibrişimler çekerek dokuduğunuz, kalbinizdeki ebedi nakışlardan örnekler aldığınız yazıları, şiirlerini, hatta resimleri dahası bu uğurda emek sarfettiğiniz göz yaşınızla yoğurup şekillendirdiğiniz bütün eserleri gönderin...

Bu muhakkak yerini bulacak ve o sayfalarda insanlığa sunulacaktır.

Ey fotoğraf ustası. Rumeli hisarını çek Muhammed (s.a.v) yazısını karene al. Böylece bu güzide ismi İstanbul'un burcuna nakşetmiş olan Fatih'in ruhunu aziz et. Ulubatlı'nın ruhunu şad et.

Yine sen ey fotoğraf ustası yanık bir sine gördün mü onu yanağındaki şebnem yönünden çek. Ama o şebnemde Muhammed(s.a.v) ismi var, o katrede Kur'an ışığı varsa ne âlâ. İşte o zaman sen fotoğrafa alacağın kareni ve ben de gerçek fotoğrafçımı buldum.

Sen ey film çeken rejisör. Ne zaman gelecek Hollywood çapında ele alacağın sanatta, estetikte, sözde sazda, diyalogda, perpektifte, dekorda rekor kıran filmlerin. Ne zaman!... Nerede eshabın hayatını konu alan ama sanatkarca senarize edilmiş ve çekilmiş filmler. Nerede Hayat-ı Nebi'nin altın şafaklı hayatının sinema perdesinde misalleri, sesi, soluğu. Kur'an'ın ayetlerinin sinemaya aksetmiş örnekleri, timsalleri nerede? Dar Kapı'yı yazan İncil'den ilham almış, diyorlar. Nerde bizim Kur'an'dan ilham alınarak yazılmış romanlarımız ve perdeye aksetmiş, tiyatroya yansımış sanat eserlerimiz.

Her şey var şu alemde.. Yazmak için, çizmek için, çekmek için, renk renk boyamak için, kaneviçede nakış nakış dokumak ve örmek için, ebruda resimleştirmek, Hat'ta kıvrım kıvrım aşk ve sevda ışığı sunmak, zebercetlerle, zümrütlerle çeşitli zeminlerde renk renk desen desen hak ve hakikatı dillendirmek için her şey var. Yeter ki mürekkebiniz olsun kalbinizde, yeter ki bo-

yanız olsun yüreğinizde, yeter ki zümrütleriniz olsun kalbin zümrüt tepelerinde. Yeter ki elmas hakikat olsun özünüzde, sözünüzde...

Yani iman, ihlas, cesaret ve azim...

AŞK KERVANI

Aşk kervanı ulaştırır insanı huzura, mutluluğa... O kervanda bütün lezzet, saadet...

Kervanın başında güneş vardır. Ardında en yakın ay ve yıldızlar...

Ama kervan sabırlıdır. Aheste, dikkatli ilerler. Çünkü hedef sonsuzluktur.

Bu kervanın besini nur ve ışıktır. Güneş acıktı mı özüne Hak canibinden serpilen nur başaklarından gıda alır. Yıldızlar da onun serptiği ışık ve aydınlıktan...

Ay ise asla kendi kendine yol almaz. Onun gıdası güneşten dökülen sırlar ve sır içinde gizli aydınlıklardır...

Aşk kervanı asla kendisini tam kervana hazır hale getirmemişleri ardına almaz...

Zira kervanın ahengi bozulur.

İçten istek gerek... Yıldız olmaya, ay olmaya istek gerek...

Yani nurla beslenmek gerek aşk kervanına girmek için... Onunla sonsuzluğa yol almak için...

Hangi aşık vardır ki nuru görünce kaçan? Hangi sevda yolcusu vardır ki ay olmaya, güneşe ayna olmaya "Hayır!" çeken..

Karanlıkta kalmaya meyledenlerden aşık olur mu? Onlar gecenin bağrında erir, tükenirler...

Bazılarında bir iki minik ışık bulunsa da koskoca gece onları yutar ve karanlıklar ışığını eritir ve yokluğa döker...

Ey küçük, minik kandiller. Bakın yedi kandilli Süreyya bile aşk kervanına katıldı, Muhammedî (s.a.v) ışığa dilbeste oldu, onun izinde sonsuzluğa kanat açtı.

Size ne oluyor ki kendi ışığınızla, fani ferinizle bu karanlık deryasını aydınlatacağınızı zannediyorsunuz.

Öyleyse katılın o güneşe. Ona bende olun ve onun anne sütü misali ışığıyla beslenmeye bir yol bulun.

Ey fanide titreyen sevda mumları!

Size ne oluyor ki aylar bile o sevda benizli güneşin izine düştü ve sonsuzluğa yol bulup gidiyor.

Siz ise kendi gücünüzle bu zindanlıkta eriyip gidiyorsunuz. Ama asla çevrenize bir tek damla yararınız olmuyor. Oluyor gibi görünse de o olmaklar bir olmamaya değişiyor sonunda. Yani bereketi eksik olduğu için tesiri de yokluğa gidiyor. Öyleyse sizler de gök yüzünün mumları gibi o ümit yıldızının peşine düşün. İki cihana kanat açmış o sevda güneşinin ardına takılın ve yol vurup gidin ötelere...

Ey yolcu! Bu kervana katılmaya bak. Akıl fenerinin, benlik mumunun ışığı ve nuru sana yetmez.

O güneş kainat kitabını okuyor, ondan ışıklar dokuyarak ötelere gidiyor.

Elinde Kur'an, dilinde Yezdan ve gönlünde rıza arzusu ve isteği...

Onun ardına düş...

Onun peşinden yürü. Çölleri geç... Karanlıkları yokluğa sürü...

Aydınlığa er...

Ama bu ışık kervanından ayrılma. Ne olursa olsun ayrılma!

Kıyamet kopsa ayrılma.

Ölüm her tarafı sarsa ve seni bin parçaya yarsa ayrılma..!

Gerçek aşık böyle yapar zira. Gerçek aşık gerçek bahadırdır. Gerçek aşık yenilmez, sarsılmaz bir polattır, yiğittir.

Panik yapmaz ve kendini bir hiç uğruna karanlıklara atmaz.

Güneş hakikatı bırakıp da ruhunu ota çöpe satmaz...

HİÇİZ

Ben bir hiçim. Hiçliği seviyorum. Zira hiçbir şey benim değil. Her şey emanet ben de. Benliğimde bende bir emanet. Peki bütün emanetler ile ben nasıl kibre düşerim. Nasıl gururlanırım.

İnsan fıtratı böyle işte... Hele bir miktar güç elde etsin. Onu yanlış olarak kendinin zannetme zehabına kapılıyor.

Halbuki bir emanetçidir kendisi. Göz kulak, dil dudak hepsi bir emanettir onda. O ise emaneti ihanet yolunda harcamaya kalkıyor. Diyor ki bunlar benim. Bu düşünce ile bir miktar idare ediyor. Böbürleniyor, gururlanıyor. Ama bir gün göz kulak dil dudak her şeyi elinden alınınca şaşırıyor. O dimdik yürümeler, eğilmeyen baş ve bükülmeyen bel uzanıyor şöylece yere ve toprağa girmeye mecbur oluyor. Niçin daha önce düşünmedi. toprak gibi mahfiyyeti. Niçin daha evvel tevazuyu akıl ademedi.

Hiçiz dostum. Bizler birer hiçiz. Elimizde hiçbir güç ve kuvvet yok. Servetimiz bize emanet, makamız bize emanet. Kabiliyetimiz bize emanet, yeteneğimiz san'atımız, zenaatımız, malımız, şöhretimiz, hepsi birer emanettir. "Acaba nasıl kullanacak!" imtihanına giriyoruz bu emanetlerle. İyi yolda kullanırsak ne ala!

Bunları bizim zannedip de kibre girersek hem gülünç duruma düşüyoruz. Hem de rezil ve kepaze oluyoruz.

Kimse kimseye bir şey olduğunu yutturamaz. Herkes ölümlü dünyada, elindekiyle bir emanetçidir.

Ölüp giden, malını, şöhretini, bütün servetini bırakıp gidenler buna ne güzel örnek.

Kur'an ise bunu bütün dünyadaki etnoğratif misallerle göz önüne seriyor. Ne şehirler, ne siteler, ne kentler ve gökdelenler, görkemli bağlar bahçeler solup gitmiş. Bunların hepsi fani ve insanlara verilmiş bir emanet. Onların kralları, o güzelliklerin sahipleri bir zamanlar nasıl çalım satarak yürüdüler o yollarda,

bağlarda, bahçelerde, koylarda, sahillerde. Kim bilir?. Ama şimdi hiç biri yok. Hepsi mezar ve mezarlar da kaybolmuş gitmiş...

Yerinde yeller esiyor o zirvelerin, fildişi abidelerin... Hepsi yerle bir...

Ey kardeş!

Biz birer hiçiz. Her şey olan, eksiği gediği olmayan bütün lekelerden müberra olandır. Yani Allah. O Gani'dir, O Cemil'dir, O Latiftir, O Hannan'dir, O Celil'dir. Bizdekiler ondan birer yansıma, birer akistir. Baki olan O'dur. Bizdekiler o zenginliklerin fani gölgeleridir. Bu böyle olmasıydı alemde ne düzen kalırdı, ne dirlik. Naehillerde beka olur mu? İstikrarsız kullarda baki cevherler ve meskenler ve bağlar bahçeler bulunur mu? Hayır onlara böyle bir güç verilse her şeyi kana bularlar. Nitekim dünya bağını, bahçesini hoyratça kesip biçenler, küfe, sise boğanlar ve güzel cihanı kana bulayanlar bunun en güzel örneği. Allah'ım naehile güç verme...

Onlara yetki verme... Vermemen de büyük rahmet zaten... Yoksa Firavun olur. Nemrut olur. Cehil girdabında boğulur, Lehep çukuruna düşerler.

Allah'ım bizleri sana kul eyle. Kulluk şuurunu bütün dünyada artır. Bütün herkes bu ufuktan beslensin. Bu nur ve ışıkla kendine gelsin ve sersemlikten kurtulsun. Zira hiç ender hiç olduğunu ikrar eden ve buna inanan kullardır ki gerçek insandır, gerçek varlık olma yolunda adım atmıştır. Diğerleri sahtedir.

Bize bunu iyice duyur. Zerre oluşumuzu, sana muhtaç oluşumuzu, hiç oluşumuzu ve her şeyimizin senin isimlerinin ve sıfatlarının gölgesi oluşunu duyur ve bizi bu aşk, sevda, ümit ve iman ile doyur...

BENİ MEST EDEN UFUK

Bir ömür sürdüm şu dünyada. İtminan bulamadı ruhum. Asla teselli bulamadı. Faniler aldı çekti kendine kalbimi. Yaraladılar berelediler…

Nice güzeller beni kendine çekti. Yaklaştıkça câdu çehrelerini gördüm. Beni kazanlarında kaynatmak için çağırdıklarının farkına vardım.

Bir başka yöne baktım ve koştum bir denizdi bu. Dedim belki bu su bana derman olabilir. Susuzdum, onun suyundan içtim doyasıya. Ama heyhat tuzluydu su. Yaktı içimi bir volkan gibi. Delirecek kadar yandım tutuştum. Bin kez ölüp ölüp dirilmiştim.

Dedim başka bir ufuk bana, acaba hangi ufuk dost olabilir kalbime.

Bir dağa yöneldim o an. Dağ mehipti beni koyunda saklayabilir bir ana gibi sarabilirdi. Baktım dağ içinde, üstünde zirvesinde eteğinde bir sürü vahşi… Bana dişlerini gösterdiler ve yaklaşırsan lokma yaparız der gibi baktılar yüreğime. Yüreğim yaralı ve vurgun yemiş hasta gibi sendeledi.

Mefluç ruhum indi o dağdan aşağı. Bir baktı ki bir geçit var az ilerde. Belki bu geçit beni o bahar ufkuna taşır, dedi. Koştu o geçide ama heyhat bir dev oturmuştu o geçide ve geçilmez, der gibi bakıyordu. İştahı kabarmış ağzından sular akıyordu. Eline düşsem bir lokmada iltikam edecekti.

Artık teselli kalmadı, dedim. Ve eğildim içime baktım. Yüreğim korku ile bir güvercin gibi titriyordu. Onu aldım elime. Baktım kanatları yaralı, gövdesi bereli, kafasında çizikler var. Heyhat, dedim. Bunu kim tedavi eder ve sonsuz ufuklar aştırır. Bunu kim alır da asıl vatanına güvercinler ülkesine ulaştırır. Kurda kuşa yem etmeden nice menziller aştırır. Ben, dedi bir ses… “Kim o?” dedim. Ben, dedi gökten bir ses. Ben senin yaradanın,

Kerim olan şefkati engin Rabbin. Seni tedavi edebilir hak ve hakikat ufkuna kanatlandırırm. Ben dedim ey yaradanım. Halim bu. Mefluç hastalar gibiyim. Nereme baksam yara bere. Nereme baksam kan-revan. Olsun, dedi o ses. Ben Tabib-i Ekber'im. Asla seni bu yaralarınla bırakmam. Onları en iyi ilaçlar ile tedavi eder, onları onarırım... Yeter ki sen bana gönül ver. Baktım gönlüm bir başka yöne kaymış... Bana gönül ver, sesinin manasını o an anladım. Bense kendimi hep doğru bilirdim. Hak ve hakikat yolunun bendesi sanırdım. Halbuki kalbim kaymış gitmiş. Ruhum bir tarafa aram etmiş, vicdanım yarı yolda kesilmiş kalmış, yorgun, halsiz ve mecalsiz...

Kendimi toparladım, düzelttim. O sırada bir el içimi düzene soktu. Beni dağınıklıktan kurtarıyor ve duygularımı hislerimi hizaya getiriyordu. Açtım, susuzdum. Önce ağzıma Kevser-misâl sular döküldü. Yudum yudum içtim. Bunlar tensim suyuna benziyordu. Kur'an'da anlatılan cenneteki Tesnim Çeşmesi'nin ab-ı lezizi ...

Bir süre sonra susuzluğum gitti. Ardından ağzıma taneler dökülmeye başladı. Leziz tanelerdi bunlar. Hurmaya benzer tadı ve misk gibi kokusu vardı... Onları lezzetle çiğnedim, yuttum. İçime ferahlık veren bu daneler beni tam tanıma kadar itminana kavuşturdu. Sanki hücrelerime kadar doyduğumu hissettim..

Sonra o ses bana:

"Benden ümit kesme. Benden ümit kesmediğin müddetçe senin yanıda olurum ve sana yardım ederim. Ama ümidi kesersen bitap düşersin. Zaten başka da şu alemde yardımcı bulamazsın. Zira sen benim kulumsun. Seni benden daha iyi bilen olamaz. Zira seni ben yarattım. Hücre hücre, duygu duygu, lif lif, benim malımsın. Senin hangi gıda ile hangi mayi ile doyup kanacağını ancak ben bilirim."

Anladım bunca sene nasıl perişan olmuşum ağyar peşinde. Anladım niçin bu kadar yorulmuşum fanilerin otağında. Anladım bu dünyanın insanı yiyip bitiren bir meydan olduğunu. Eğer akıllı davranmaz ise kişi burada bitip tükenir de kimse imdadına koşmaz. Anladım ki bir insan nasıl yüksek bir pencereden ken-

dini atarsa yere düşüp ölür. Nasıl boşluğa kendini bırakırsa parelenir... Bir makinenin dişlileri arasına kafasını sokarsa kellesini yitirir ve mevta olur. İşte böyle tehlikelerle dolu bir yerdi dünya. Kurallara uymayan ve kalbini dünyanın fani lezzetlerinden korumayan ve iman ufuklarına kanatlanmayan asla buradan sağ salim çıkamaz ve asla kurtuluşa eremez. Zira bu idi kural. Yollara döşenmiş kaide ve hüküm. Hakk'ın emirlerine uyan kurtuluyor uymayan heder oluyor.

Bu acımasızlık insanın kendi kendine yaptığı zulmün bir yansımasıydı. Zira insan kendi eliyle kendini ateşe atıyordu dünyaya perestiş etmekle. Nefis ve ego putuna tapan, faniler giyotiniyle idam oluyordu. Şehevî hislerinin esiri olan ümidini, inancını bir gün yitiriyor ve her çibâd âbâd, deyip dehrin kahir kuyularına kendini atıyordu.

Ama rahmet imdadına yetişirse o başka.

Onun imdada yetişmesi ise göz yaşı ile oluyor ve başını secdeye mıhlamak ile vukû buluyordu. Yoksa hoyrat ellerde, yaban illerde dolaşmakla ve kendini ne idüğü belirsiz varlıkların kucağına atmakla hiç değil.

Ey aşk ve sevda yolcusu.

Bak bunca senelik tecrübemi sundum sana. Dönüp dolaşacağın ve geleceğin yeri gösterdim. Dinmeyen acıların, onulmaz yaraların, bitmeyen sızıların burada tabibini bulacak. Buraya gelmek her insan için mukadder. Ama ya gelmeden yarı yolda ötelere gidersen. Onun için davran ve çabuk ol. Bu tecrübe ışığında Hakk'a onun sımsıcak iklimine kendi at. Ve nur deryasında kara hislerden, karanlık düşüncelerden yeis sis dumanından kurtul ve tertemiz, nurlu ışıklı bir kul ol.

Hakk'ın bendesi ve sevgilisi...

BİR İSMİN KANATLARINDA

Bir isim alsa beni kanatlarına. Yücelere çekse. Sihirli nakışlarında bulsam ruhumun sızısına merhem... Bir isim alsa beni teleklerine ve uçursa gökler ötesine. Zaman ve makan dürülse önümde. Ellerimi açsam o ismin atmosferinde ve inlesem, dua dua yalvarsam... Göz yaşlarım aksa ırmak gibi. Yanaklarımdan göğsüme doğru yürüse bu damlalar, bu ırmak... Ve kalbime sızsa, emse duygularım o billur katreleri...

Bir isim alsa beni kanatlarına alaaddin'in sihirli lambasında olduğu gibi... Bir uçan halıya biner gibi binsem ve gitsem kaf dağına, hayal bile edemeyeceğim masal ülkelerinden daha renkli ve efsunlu diyarlara...

Bir isim beni alsa kanatlarına...

Ben onun beyaz renginde maverai duygularımla baş başa kalsam. O beyazlıktan melekler çıksa, ruhaniler yükselse ve beni sarsalar ölümün sırrını bilmiş olanlar, birlikte beni de alsalar götürseler Huzur-u Rahmân'a...

Ben bir ismin kanadında huzur yudumlamaya çok muhtacım. Bu öyle geniş büyük ve ihatası mümkün olmayan kanat ki? Bir ucu ezelde, bir ucu ebedde olsun...

Cereyanı akan nehirler gibi canlı ve revnektar, mûsikîsi kuş seslerinden derlenmiş bir bahar, rengi fildişi renginden daha ak ve tertemiz bir kanat...

Kuddüs olabilir mi bu kanat?

Beni içimi yumaya ve yıkamaya davet etsin. Ve billurdan bir iklimde dokusun engin ve sınır tanımaz duygularıma cennet hullelerini...

Rahman olabilir mi bu isim?

Bir böcekten, bir sinekten ta yıldızlara kadar onun el ayası sıcaklığındaki iklimine girsin herşey. Bir kabzayı tasarrufun em-

niyetli ve selam rengi ve kokusu taşıyan, ümit huzuru ve esenliği taşıyan Rahman....

Vehhap olabilir mi bu kanat?

Benim bu dünya çölünde susuz olduğumu hissetsin ve üzerime eğilsin ve bir kavisle kavrasın yüreğimi ve uçursun en yücelere çeksin... Ben fakirlikte zenginliği, aczde kuvveti, kederde sevinci, dermansızlıkta, yaralı halime dermanı ve kurtuluş çaresini ilacımı bulabileyim...

Bir ismin kanadını arıyorum yıllar yılı.

Bana beni hatırlatan bir isim. Bende en zirve duygulara ve temel yapı taşına dokunup onu altına çevirecek simya derinliği ve tılsımı olan bir isim...

Onun kanadına yürüyüp, ılıklığıyla kalbimi bürüyüp kainat ovasından Sidre dağlarına ve kab-ı kavseyn yaylalarına çıkmayı ne kadar isterdim...

Bu miraç bize nasip olabilir mi bilmem. Ama bu hasta yürek, bu yaralı kalb, bu elemli öz tabib-i ekberini arıyor ve o tılsımlı sulara ve tesnim pınarlarına, sevda güllerine, aşk menekşelerine, ümit reyhanlarına çok muhtaç...

Katran rengi yeisten, girdap çekişi olan kederden, sefil arzuların kınnaplarından, halatlarından kurtulup zirvelere çıkmaktan başka çare var mı?

Bir ismin kanadına binip sonsuz yolculuğa çıkmaktan başka bir çıkış yolu ve bir çare, bir kurtuluş çizgisi ve ümit kapısı var mı?

Hayır yok...

Bu isim alır bizi alsa. Bu çamurlar içinden çekse çekse o isim çeker. Melek kandından daha şefkatli bir eğilişle eğilip yere doğru ağar, ağaran şafaklara ve süt beyaz iklimlere, ümit beyderine, aşk harmanına, altın şafaklı firdevs bahçelerine çeker bizi.

Ama ancak bu isim çeker. Ancak onun efsunu yükseltir, onun kadir örgülü nefesi, sesi.

Kanat şakırtısı alır bizi öteler buudlu koylara, sahillere, okyanuslara, huzur şehirlerine, saadet beldelerine, emin tepelere, has lezzetlerin çağladığı zirvelere…

O isim…

BİR RÜYA

Bu gün bir rüya gördüm. Tabii ki üzüldüm. En çok sevdiğim kuşlarla ilgili bir rüya bu. Ben hayvanlar içinde en çok kuşları, bitkiler içinde çiçekleri severim.

Bu yüzden en çok sevdiğim yaratık olarak bir dipnot düştüm.

Biz iki kişiyiz rüyada.

Bir kuş var ikinci şahsın elinde.

Kuş ıslak ve mecalsiz. Onu alıyor kurutuyor, bakıyor, besliyor.. Bir süre sonra kuş canlanıyor. Hatta o kadar ki salıverdiğinde ışık hızıyla hareket ediyor ve oradan uzaklaşıyor. Ben bu bakım ve görüm üzerine adamın maharetine hayran kalıyorum.

Bir süre sonra benim elime de bir güzel kuş geçiyor. Bunun nasıl elime geldiğini bilmiyorum. Rüya bu ya. Ben de onu alıyorum ve su vermek için odaya giriyorum. Kuş bir süre sonra benim elimde ölüyor. Ben şaşkınım. Kuşun bayıldığını düşünüyorum. Ona su serpiyorum. Ama nafile. Ağzına su akıtıyorum yine sonuçsuz. Kuşun sadece şiştiğini, eğilip büküldüğünü, kuru ve ölü olmanın değişik şekillerini görüyorum o kadar.

Böyle bir rüyadan sonra gel de sen moral bul. Kuşu diriltemedim. Öldü zavallı.

Acaba bu ben miyim diye bir vehim takıldı aklıma. Benim yüreğim mi diye.

Aman Allah'ım böyle bir şey eğer beni resmettiyse korkunç bir şey.

"Ölme kalbim" diye yazdığım şiiri hatırlarım. Kalp ölümü korkunçtur. İnşallah öyle değildir. Bu kuş beni tasvir etmiyordur. Bir vehim, bir vesvesenin rüyaya yansımış şeklidir.

Böyle düşünüyorum ve teselli buluyorum. Yoksa teselli imkanı olur mu?

Göz göre göre susuz kalan ve ölen bir kuş.

Gönül kuşu olmamalı, kurumak istemem, hele yürek ölümüne uğramak asla.

Tabii bu bana ciddi bir korku veriyor. Benim bu günden tezi yok yeniden okuduğum evrada, namazlarıma, hal ve gidişime dikkat etmem gerek, tekrar onları gözden geçirmeliyim.

Belki bu reddeye kadar gelen susuzluğun ve hatta böyle ölümün de çaresi vardır.

Çünkü Allah ölüden diriyi çıkarır. Onun gücü her şeye yeter.. Ümitsizliğe düşmemek gerek. Daima ümit etmeli ve ayakta durmalı, asla panik yapıp her şeyi berbat etmemeli.

İşte bu günün rüyası ben de bu duyguları uyandırdı...

BÜYÜK GÜN

Kainatın akışı o yöne, o büyük güne. "Her şey akar" diyor Necip Fazıl. Her şey. İnsanın damarlarında kan, dünyanın damarlarında nehirler? Hava, su, fikir, iman her şey ama her şey. Bir yöne akıyor bütün varlıklar. Bir meçhul yöne doğru gidiyor. Derli-toplu, dağınık. Neşideli, neşidesiz. Sessiz veya delişmen?... Ama akıyor, yol alıyor... Zerreler, yıldızlar, samanyolları ve insan. Akıp gidiyor... İyilikler, kötülükler, zulüm veya sevgi sırtında yüklü bir şekilde koşa koşa gidiyor o büyük güne... Sevda yıldızları akıyor. Ümit ulakları akıyor... Peygamberler, veliler önden gidiyor bu akışta... Yolu açıyorlar... Engelleri yok ediyorlar... Ardında sahabiler, havariler ve aşıklar?... Kervanlar yol alıyor... Develer kutlu yükleri ve hamuleleri yüklenmiş olarak.. Yolcular sessiz sedasız yol alıyorlar. Bir yerden Yusuf Suresi geliyor yanık sesli bir çobandan. Bir yerden Fetih Suresi çağlıyor bir esirin dudaklarında? Bir yönden Yasin Suresi nağme nağme yükseliyor acılı bir kulun bağrından kopar gibi... O güne gidiyor her şey... O meydana boşalmak için, hızlı hızlı akıyor bitevi... Gönül evi o meydana dökülmek için, Sermedi sevgiliye kavuşmak icin gürül gürül ses veriyor? Her şey o büyük günde, o meydanda toplanmak için seri bir seyir içinde... O gün... Yevmettüblesserair. Sırların ortaya çıkacağı, akın karadan ayrılacağı o güne bu çar naçar gidiş... O güne bu yolculuklar... "İster istemez geldik"diyen göklerle ve yerlerle birlikte... Yıldız kervanlarıyla beraber? Miraç üveyikleriyle birlikte... O güne bütün yolculuklar. Kalbin ferahlaması bunda. Mazlumun enîni ancak o günün tesellisiyle gülümsemeye döner... Zalimin hayhuyunu boğazına bir tasma şeklinde geçirecek, eline ayağına bir pranga olarak dolayacak o güne gönüllerde, ruhlarda vicdanlarda bir meyil var. O gün olmazsa kainat olmaz... Yıldızlar, aylar kem bakışların şikayetini suna-

maz.. Güller, çiçekler kendilerini başıbozuklukla tahkir edenlerden hesap soramaz. Topyekün, bütün alem o güne akıyor sanki… Hesap, kitap, nakış oya, zerre, yıldız, insan, hayvan bu açılımı içinde duya duya gidiyor o otağa. Büyük günün harmanına, beyredine. Toplanma yerine… İyiler kevser gibi çağıldıyarak akıyorlar o yöne? Cennet şarkıları dudaklarında?. Tebarekeler, Ali İmran'lar şakıyarak… Kötüler içleri burkulmuş, kalbleri irkilmiş bir şekilde yürüyorlar isteksiz, arzusuz, mânâdan, aşktan, sevdadan, imandan susuz bir şekilde o güne… İnleye inleye, cehennem homurtusunu dinleye dinleye… Bizi o güne iyilerle birlikte erdir Allah'ım… Rıza sofrana oturma hakkını kazarmış kullarınla birlikte… Rasuller Rasulü, sevgili Habibin ile birlikte… Halil'in ile birlikte. Kelimullah ile birlikte. Îsi-i Meryem'le birlikte… O güne… Ananın evladını düşünmeyeceği, babanın oğluna dönüp bakmayacağı o güne bizleri cennet üveyleri şeklinde kanat açtır… Geçerken çevremize ümit nuru, aşk kıvılcımı, sevda incileri saçtır?

DOYALIM

İnsan ancak Kur'an endeksli bir hayata gerçek hayat diyebilir.. Gayrisi bir bitmişlik, bir tükenmişliktir. İnsanın mayasında vahye açık çok yön vardır. O yönler doyurulmazsa bu boşluk insanı çepeçevre kuşatır. Ve insan koskoca bir sıfır olur gider...

Peki bu boşluk nasıl dolar. Sadece Kur'anın ismini bilmekle dolar mı. Ya da göstermelik bir iki sözle. Ya da içe tam işlemeyen bir iki zikirle...

Hayır asla!

İnsan Kur'anla dolup boşalmadıkça içindeki gizli boşlukları ve kovukları labalep o iksir ile dolduramaz. Bu şuna benzer.

Bir testi var bomboş. Yağmur yağıyor. O testiyi dolması için dışarıya koyuyoruz.

Elbette yağmur uzun süre yağarsa ve damlalar testinin küçük yuvarlak ağzına tam isabet ederse uzun bir süre sonra testi tam dolacaktır. Yoksa boşuna bekleyeceğiz.

Ama o testiyi bir nehr, bir ırmağa daldırıp çıkarsak bir süre suyun içinde kalsa ağzına kadar dolup taşacaktır...

İşte böyle bir testidir gönül. Boşluklarımızı çok kez içimizde hissediyoruz. Ama o boşlukların onun iklimine tam girmediğimizden kaynaklandığını bilmiyoruz.

İman bu dolmaktır. İhlas taşmaktır. Rıza ufku testinin deryada erimesi ve suyunun sonsuzluğa karışması ve sınırsızlığa ermesidir.

Eğer hayatın içinde olup bu uhrevî iklimin tam içinde değilsek boşluğumuz gün geçtikçe büyüyecek. Ya da o boşluğa müzahferat dolacak ve gönlümüz bir çöplük haline gelecektir...

Peki bunun için ne yapmak gerek?

Bunu için özden dua etmek ve yakarışa geçmek gerek. Dua ağacı içimizde büyümeli büyümeli ve bütün damarlarınızı hücre-

lerimizi, otomlarımızı şaha kaldırmalı. Bir temizlik, bir yunup yıkanma ve kendini yeniden didik didik etmek için ciddi bir oto-kontrol, yani özüne eğilme gerektir.

Eğer böyle yaparsak kısa sürede yeniden kökümüzle, özümüzle ciddi irtibata geçebileceğiz. Aksi taktirde öz başka vadide, biz başka vadide, gönül bir yerde, stress serde, öfke yürekte bitkin düşeriz ve biteriz...

Evet insanın vahye açık yönü daima Kur'an tilavetini bekler. O tilavet başladığı zaman öz yüreğin kapakçıkları açılır ve içeri nur ve ışık dolar... Eğer tilavet içli ise içe sızma daha derin ve daha köklü olur... Eğer biraz yüzeyselse derinlere inmeyen suyun fidanlara pek yararlı olmaması gibi satıhta kalır... Bu da israftır, kayıptır...

Bizim okumalarımız göz yaşı ile boyanmış olmalı... Adeta biz kelimeleri içimizde göz yaşı ile yoğurmalıyız. Kur'an'a has uslûp ile, Cibril odaklı, Rasuller Rasulü mihraklı okuma böyle olur. Yoksa kelimeler bizden ayrı bir vadide, dudaklarımız (onlara hasret ama özleriyle değil kılıflarıyla temas halinde) bir vadide bir terennümdür ağızdan çıkan söz, kelam.

Vahye ait boşluklarımızı ancak Kur'an çağlayanına ruhumuzu açmakla doldurabiliriz... O boşluklar insanı içten içe kemiren kanser yuvaları gibi bir gün ruhu ölüme götürür..

Bu sebepten o yuvaları, o kovukları, o gedikleri biz iksir ile, tiryak ile bezemeli ve o noktalarda şeytan barınaklarını silmeli, oralarda iblisin mikropları, nefsin haşaratlarının yuva yapmasına kuluçkaya yatmalarına fırsat vermemeliyiz...

Bir ses, bir nefes ki sonsuza ayarlı ve ondan esiyor ve oradan üflenmiş gibi içimize konuk oluyor. Onun tesiri en büyük ilaçlardan daha üstündür. Sonsuzluğun ruha otağ kurması gibi bir okuyuştur bu. Okuduğumuz Hak kelamı olduğu için ona dokunan dudaklarımız, gözlerimiz, duygularımız hemen dolmaya ve deliklerinden içeriye çağıl çağıl bengisuları iletemeye başlar. İşte biz gerçek insan olma ufkuna doğru kanatlanıyoruzdur o an.

İçimiz doymaya başlamıştır. Yıllar yılı beklediğimizin boşa bir bekleyiş olduğunu, başka kapılarda arayışlarımızın birer zaman kaybı olduğunu anlamışızdır.

Zira vahye açık olan insan oradan gelecek solukları alamazsa asla doymaz. Büyük bir boşluğu hep öyle tın tın kalır. Ve yuvalananların yuvalanmasını, içini bir kaos harmanına dönüşünü de acılı gözlerle, sitresli bakışlarla, elemli duyuşlarla seyreder. Ama elden bir şey gelmez artık...

Demek biz gönlümüz o ab-ı kevsere uzatmalıyız ve için için dolmaya ve doymaya bakmalıyız.

Aksi taktirde kimse derdimize derman olamaz.

Hani bir kişi eczanenin yanında oturuyor olsun. Ama hastalıktan, baş ağrısından kıvransın da bir kez olsun o eczaneye baş vurup derdine çare aramasın. Bu vurdum duymazlık ve tembellik sonunda biter gider de kimse farkına bile varamaz...

Hele bazı kişiler vardır ki toplum onları gözlerinde büyütmüştür. Eczanenin içinde büyümüş ve orda delikanlı olmuş ve yetişmiştir. Lakin ilaçlarla pek alakası yoktur. Var gibi görünüyordur ama yoktur. İşte bu kişi başkalarının da yardım edemediği bir kişidir. Çünkü büyük bir yanılgı olarak kendisi doktor gibi göründüğü, ihtiyacı yoktur diye düşünüldüğünü için bir gün biter gider de herkes şok geçirir.

Evet dostlar. Bizler her ne durumda olursak olalım. Kur'ana muhtacız. Her an onun soluklarına ihtiyacımız var...

Hele Rasuller Rasulu'nun böylesine yirmi üç sene gibi uzun bir sürede an be an o ayetlere muhatap olması bu ihtiyacın ne denli büyük olduğunun bir delilidir.

Öyleyse aşk ve sevda kanatlarımızı rahleye uzatalım. Elimize o kutsi kitabı alalım rahlemize koyalım. Gözlerimizle, kulaklarımızla, duygularımızla, hislerimizle onun çağlayanına uzanalım veya o iklime dalalım, uzun süre hatta bir ömür boyu orada kalalım.

Dolalım ve doyalım....

EN DOĞRU SÖZLÜ

Bütün doğrular senin yanında eğri kalır Ey En Doğru Sözlü.

Sana Muhbir- i Sadık diyorlar. Ne kadar doğru. En sadık haber veren sensin ötelerden, bilinmeyenden, meçhullerden...

Senin sesin doğruluk nağmesi, nefesin doğruluk bestesi ve bakışların doğruluk ışığı ve şulesi, yüzün doğruluk güneşi, endamın doğruluk selvisi...

Sen öğrettin bizlere doğruluğu. Yalanın kötü bir şey olduğunu belki de en kötü şey olduğunu. Sen öğrettin...

Ağaç dalları sana bakıp doğru yolda yürür giderler... Güneş çizgisinde dosdoğru yol alır. Ay doğruluk çizgisinden çıkmaz ve kaderin çizdiği pusula istikametinde istikamet bulur.

Yıldızlar doğruluğun akisleriyle yeryüzüne yansımalar gönderir. Dosdoğru göklere ser çekmenin meyvesini insanların eteklerine boşaltır, ışık meyvelerini...

Doğruluk seninle şeref kazanmıştır desek sezadır... Zira bu izafi bir mevhum olmaktan müşahhas misâl şeklinde abideleşmiştir seni dünyaya teşrifin ile...

Ey doğruluğu ile şöhret şiar olan Sultan... Ey Rasûller Rasûlu, Ey ebed bülbülü, Ezel koylarından en güzel kokuları ve haberleri getiren manevi meltem...

Senin ile ruhumuzda aşk ve sevda çiçekleri açar bizim. Doğruluk ufkundan minik başlarını uzatıp renk alırlar... Koku devşirirler...

Senin ile aşk semasına yürür bakışlarımız, sonra bir sürü ışık demetiyle geri döner mensup olduğu kalbe gelir, gıda sunarlar...

Sevda kanatlarını sen taktın bizim omuzlarımıza. Doğruluk atelyesinde yonttuğun, eğirdiğin, işlediğin, tavına getirip darbelerle şekillendirdiğin, aşk kanatlarını...

Onlar altın ufuklar gibi iki yanımızda bizi gül şafaklara taşır.

Ey ümit sultanı doğruluk harmanından bizlere taşıdığın başaklarla doyduk biz. Hâlâ da onlarla besleniyoruz. Onların tükenmesi de mümkün değil.

Bir çöl yolunda, bir gölgede, bir ağaç altında istirahat etmenle bu kadar lütuflar getirdin bize. Ya ebedi alemde senin gölgene giren nasıl lütuflar ile bezenir heyhat.

Bize bu lütfu Allah nasip etsin.

Senin sancağın altında ötelerde gölgelenelim ve ümit- resan olalım... Aşk ve sevda ile dolalım.

Ey doğruluk sultanı, muhbiri sadık.

Alâim-i sema kanatlarınla bizleri sar... Bizi boynu bükük sergerdan bırakma... Sen bizdensin. Yani kulsun. Kulluğun zorluğunu bilirsin. Bizleri bu zor olan yolda Allah'ın lütfu ve keremiyle yalnız bırakma, kemter koma.

Bütün ümidimiz sende Ey Sultanımız. Senin şefaatin olmazsa yandık gittik.

Allah bizlere bu güzelliği nasip etsin. Bizleri o ufukta dişad eylesin ve saadet hulleleriyle bezesin.

Bütün isimlerinin en güzel misali ve en güzel aynası, sad'ı kül va'dil emin isminin ise herkesten daha uçta, herkesten daha dorukta ve en camii aynasısın sen.

Seni tanıyan ok kendini yılankavi kıvrımlar ile eğiri büğrü görür ve dosdoğru bir ok denmekten utanır. Seni gören bir düz çizgi en virajlı yollardan daha fazla eğrilikler taşıdığının farkına varır.

Onun için senin doğruluk gölgene girelim biz de. Burada doğruyuz zannetip de ötelerde eğriliklerimizi görüp kahrolmayalım.

Doğruluk rahle- i tedrisinde bizleri de eğit Sultanım. Bize de doğruluk tacı giydirilsin ötelerde.

Bunun yolunu ve yordamını öğret bizlere.

Allah'ın lütuf ırmağından içen ve doğruluk sümbüllerine ve güllerine duran gönül bahçelerimiz senin kokunu ve seni ışığını taşısın ötelerde.

Bu Muhammed(s.a.v) kokuyor desinler, bu Muhammed(s.a.v) tütüyor desinler, bu Muhammed (s.a.v) rengi taşıyor desinler, bu Muhammed(s.a.v) ışığı ile bezenmiş desinler ve bizi sana versinler. Tutmasın elimizden zebaniler. Savurmasın cehenneme cehennem bekçileri. Muhammedi(s.a.v) çizgilerimiz, kokumuz, rengimiz, doğruluk renklerimiz ve desenlerimiz bizi sana çeksin.

Allah'ın bir lütfu olarak sana çeksin ve ötelerde kurtulan kullardan olalım...

Ey Büyük Nebi, ey İki Cihan Serveri!

Senin gölgende bir nilüfer olmayı ne kadar isterdim.

Gönül gölümün içinde açan bir nilüfer.

Her sabah açardım. Her akşam gözlerimi yumar gölün derinliklerinde senin suyun ile beslenir ve senin rahmet iksirinle doyup, doyan köklerime döner gıda alır, sabah yeniden o metafizik ışıkla ve güleç çehremle açar etrafıma seni anlatırdım.

Bir Muhammedi(s.a.v) negiz, bir Muhammedi(s.a.v) nilüfer olmak.

Acaba çok mu hayalperestim bilemiyorum.

Ama yine derdimi dile getirmeye çalışıyorum. Göz yaşlarımı sana sunuyorum.

Sen Abdullahsın. Kulsun ve kulların derdini başkalarından daha iyi bilirsin.

Bizim arz-ı halimizi Allah'a sun ne olur. Bizler içinde berât kağıtları imzalat ne olur. Bizim de miraç dilekçemizi onaylat Ya Rasullah.

Yoksa halimiz perişan.. düşüşümüz yaman olacak.

Bu düşüş ebedi bir düşüş ve ebedi bir perişaniyet olacak.

Bize yardım et.

Şefaat kanatlarını üstümüze ört.

Allah'ın Settar isminin gölgesinde bizlere "Bunlar da Ey Rabbim benden!" deyiver. "Günahlarını bağışla" diye niyaz et!..

Bizi de kurtar ey Nebi. Hakk'ın lütfu ile bizlere şefaat gülünden, inayet sümbülünden, saadet şebboyundan, aşk ve sevda zambağından, kurtuluş nergisinden koku ve renk bahşet.

Allah'ın izniyle böyle olsun bu.

Zira en doğru sözlü rahmet peygamberine yakışan da bu.

NİYAZ

Ey içimde beni tutan güç... Beni gezdiren tozduran, yedirip içiren kuvvet... Sen bırakırsan ben yerle bir olurum... Üstümde fani bir gömlek... Ve içimden üflenen bir metafizik rüzgârla dalgalanıyorum..

Ya da Mevlana diliyle rüzgârda dalganan bir bayrak üstündeki arslan resmi ve figürü gibiyiz bizler...

Ey Sultanlar Sultanı bizi emirle yaşatıyorsun, emirle toprak ediyorsun. Yine emirle dirilteceksin. Zira senin isimlerin ve sıfatların bunu gerektiriyor...

Baki olan fani olan varlıklarla iktifa etmez. O, baki, müştak seyirciler ister.

Ey Baki sanatkar, ezeli ve ebedi Sultan! Senin mülkünde bizler fani birer seyirciyiz... Ama sen lütfedip de bizlere ötelerde de bu bağışta bulunursan ebedi olarak senin isim ve sıfatlarını zikretme şerefini elde etmiş olacağız... Bize bunu nasip et...

Bizi kulluğun derin şuuruna erdir..

Ey Sultanlar Sultanı ve sanatkarlar Piri ve Padişahı.

Senin sanatın, senin üslubun, Senin tarzın, Senin nakışların, Senin sözlerin, Senin boyaların ve Senin ışıkların hep kalıcıdır ve en güzel revnaklık ve en güzel cila ve parlaklıkları taşır.

Göz alıcı güzellikler senindir. Sen bir kün, dersin semalar ve yerler nizama girer. Sen bir ol, desin esirden aylar yıldızlar filizlenir ve kainat bir yıldız ormanına, bir şehrayine, mum ve kandil şehrine döner.

Sen bir ol, dersen göz ve gönüllere nice güzellikler sunulur...
Sen bir ol, dersen denizler olur, göller olur, karalar olur.

Sen bir ol, de ateş güle döner... Bir zaman ateş olan dünya buna en güzel örnektir. Sen bir ol, desen nefesler Mesih soluğu, çehreler Muhammedi (s.a.v) cemale döner...

Sen bir ol dersen çöllerde gül bahçeleri, bağlarda bülbüller ebedi şarkılarını, ebedi bestelerini şakır durur.

Ortağın yoktur senin.

Ol sözüne mukabil ikinci bir ol, yoktur. Yankısı bile yoktur bu sesin...

Bu ses niddi, zıddı, şeriki olmayan bir Zat'dan, yani senden südur eder...

Rabbim bizlere bir daha ol, de.. Kaybettiğimiz özümüzü tekrar buldur. Bir daha var ol, de. Ölü ruhlarımız dirilişe ersin.

Bir daha emir ver İsrafil üflesin suru... Nice mevt gölgesinde pinekleyenler gün ışığının diriltici okşayıcı iklimi ve dirilişin mest edici rüzgârıyla tanışsın sevişsin...

Bir kere daha ol de ne olur Sultanım... Kalbimizi tekrar bahara kur.. Tekrar güzelliklere yürüsün kalplerimiz.. Sevgi kanatlarını tak omuzlarımıza... Uçsun gövdelerimiz yepyeni baharlara, sınırsız cennet ufuklarına, rıza beldelerine...

Bir daha ol, de Ey sultanım, bir daha üfle kalbimize diriliş nef'asını. Bir daha dirilin, de ve bizleri bas ü ba'del mevt ufkunda ayağa kaldır, ümit ufkunda aşk ile meyveye durdur, sevda yamaçlarında şevk ile çiçeklendir, iman ve inanç ufuklarında Cibril'le dost eyle, Kur'an ile barıştır, namaz ile dil-şad et, oruç ile aziz kıl, hac ile erdir, zekat ile sevda beldelerine, aşk meskenlerine ve ümit sahillerine yürüt...

Ey Sultanım seni bir daha ol demene o kadar muhtacız ki, o kadar olur...

Bu arzumuz ne zaman son bulur.

Hiçbir zaman...

Her an ol, sesine ve kün, nefesine muhtaç olan kullarını bu intizar içinde ölüme terk etme. Dirilt Allah'ım, var et Allahı'm, sonsuz huzura yürüt Allah'ım,...

ÖZLÜ SÖZ

Güzel bir söz içimize tatlı bir şevk akıtır. Bu şevk bir ümid tohumu eker içimize. Sonra yeşerir bu tohum. Ardından çiçeklenir. Ve meyveye durur...

Güzel söz güzel fikirdir bence. Güzel bir düşüncedir. Bir teşviktir. Yaşamaya teşvik. Ümide teşviktir. Bir ısıdır. Yürekten gelen. Kalbimize sevgi harareti ve aşk ılıklığı sunan...

Güzel söz bir tebessümdür. Hani bizi sarıveren dostane bir tebessüm... Bir anda içimizi irem bağına döndürür. Ve bütün iblis kandillerini söndürür. Zehirli ışıkları ve zehirli ikilimi yok eder...

Güzel söz, tatlı bir kelam, içimize selam gibi gelir ve can verir. Dost dokunuşu sunar içimize. Saçlarımızı okşar ve bizi nura ve ışığa çeker...

Ne zaman güzel bir söz duysam kulağımdan bir kevserin özüme aktığını hissederim. Kalbimde bir yeşermenin başladığını ve filizlerin tebessüm ettiğini duyarım...

Güzel söz var olmanın sırrını fısıldar bana... Beni var olduğum için sevince garkeder.

Yaşamakdan bıktıran acı sözlerin tesirinin tam zıddı bir nur ve ışık, bir şevk ve heyecan katar özüme...

Kederleri siler, üzüntüyü def eder, bütün negatif tohumların, çekirdeklerin döllenmeye hazırlanmış, yavrulamaya durmuş bütün haşaratın kökünü kurutur...

Güzel söz bir merhem gibidir... Bütün yaralarımızı iyileştirecek onda güç vardır. Ama kimin dudaklarından kalbin hangi noktasından ve nasıl geldiği önemlidir onun. Laf olsun diye söylenmiş bir güzel söz asılında dışı süs içi pis bir iblis kelâmıdır. Bu asla bizi mutlu etmez... Özü olmayan bir kuru ve tamtakır laf!

Güzel sözün ufku kalbe açılır. Ordan geldiği için yine o ufka kanatlanır.

Yani kalbten kalbe akar. Bir ırmak gibi, bir nehir gibi, bir çay ve dere gibi... Kalbin öz kaynağıdan doğar, Nil suyu gibi cenneten asıl damlasını özüne çeker ve uhreviyet mayasını da zerrelerine nakşeder ve çoğala çoğala diğer kalblere yürür...

Bitmeyen bir diriliş enerjisi vardır güzel sözde... Sebebi kalpten gelmesi ve Allah'ın bereketiyle birleşmesi ve ihtiyacı olanlara ulaşması...

Güzel söze bir söz, diyerek geçenler yanılırlar.

O Cibril soluğu gibi nice muştulara, nice bağlara bostanlara, nice İsa, nice Mesih soluklarına gebe bir nefestir, bir kelimeler armonisi ve cümleler kombinezonudur...

Bir söz değil bir alemdir, bir cümle değil bir hayattır...

Demek ki güzel sözü asla kuru bir kelime kalabalığı görmek mümkün değildir. Kelimeler birer perdedardır ve ardındaki nuru sunarlar, gerilerindeki mânâyı akıtırlar muhatabın kalbine gönlüne. Güzel söz aslında uzaktaki bir kişiye iletilir iletilmez onun uzaklığı kaybolur. Ruh sözün içinde, kelimelerin gizinde, cümlelerin çekirdeğinde, tohumunda kendini o ruha, muhatabın kalbine misafir eder. Muhatap bu misafiri bilir. Kelimelerle kendine gelen ve içine sızan dostu tanır ve ona kalbinin diğer kapılarını ve bilinmeyen yönlerini ve odalarını da açar. Bu minvalde sözün samimiyeti nisbetinde kişi karşısındaki kişinin özüne misafir olur. Sözün derinliği nisebetinde de onun derinliğine iner ve kalbinî bütün odalarını ve köşelerini bilir ve tanır. Ona vereceği miktarda mânâyı sunar...

Demek ki güzel sözde bir de karşıdaki insanın kapasitesi nisbetinde sunum vardır. Dolma bilmeyen bir kalp, doyma bilmeyen bir ruh güzel söz ustalarının maharetli konukluğu hengamında heybelerini, bereketli semerelerini o kalbin açılan odalarının içlerine boşaltmaları ile doyarlar ve dolarlar...

"Tatmin oldum!" sözünün altında bu doygunluk ve dolgunluk vardır...

Sözün enginliği nisbetinde, ya da sözün geldiği yerin enginliği ölçüsünde muhatabın yüreğinde doyum olur. Sınırsız tad alınır. Ya da genişleme olur. Sınırlar zorlanır ve söz o kalbi daha ufuklu ve daha vüsatli bir iklime çeker…

Söz ile öz kafiyelenişi aslında bir tesadüf değildir… Sözün öz ile o kadar derin ve o kadar yakından alakası vardır ki söze öz, öze söz desek belki de mubalağa etmemiş oluruz…

Ama söz ve muhatap arasındaki bazı kuvvelerin ve bazı perdelerin, ya da letafetlerin de hakkını vermek adına birden sözü öz ile aynı kefeye koymak kadirşinas hak ehli tarafından uygun bulunmayabilir. Söz öz ise. Kelimelerin hakkı yenebilir. Zarf mazruf meselesindeki bazı unsurları bir kenara itmiş sayılabiliriz. Ahenk ritim, tarz, üslup göz ardı edilebilir. Kalbin kapısı diyoruz, penceresi diyoruz… Kulağın hakkı diyoruz. Bunları tamamen ortadan kaldırmamız gerektir. O zaman söze öz demekten ziyade 'söz ile öz bir olmalı, esek daha doğru bir kelam etmiş oluruz. Ve herkes tarafından tasdik gören bir vecize olur bu…

Öyle ise sözü özden, ama özün derinliklerinden söylemeliyiz ki o güzel bir söz olsun. Özlü olsun. İnsanın kalbi gibi, vicdanı gibi özlü olsun.

Ta ki bu süzülmüş kelam, içinde kin kiri, öfke ve nefret tohumu taşımayan bu sihirli beyan kalbin en münteha noktasına kadar ulaşmış olsun..

Böyle bir sözün diriliş soluğu olduğu ve nice çölleri bile çemenzara çevireceği her türlü izahtan varestedir…

İKİ TABİAT

Bir tabiat var dışımızda. Bize çok benzeyen. Bizim gibi. Ya da biz onun özetiyiz. Dilinde tekbirler. Dilinde tehliller.

Mesela güneş ışık diliyle Kur'an okur. Ağaç çiçek diliyle. Bulut yağmur diliyle Rahman der, Rahim der...

Ay yakamozlarıyla ilahiler söyler. Ama hep o özdür bu ritimdeki. Hep o gözdür bestelerin pencerelerinden çevreyi seyreden çehrelerdeki...

Dışımızdaki tabiat aşk ile çizgiler çizer, helezonlar çizer, seyyahatlar hep sevda eksenlidir, gezginlerin dilinde hep o ezeli beste terennüm-sâzdır.

"Leilahe illallah" der dışımızdaki eşya. Sonra "Muhammedün Resulullah" der.

Perde çekilir. Her şey bu senfoni içinde mesttir. Bir ceylan yürür dağda. Mekke'ye doğru bir gelişi vardır. İnce oyluklarıyla iner dağdan aşağı. Dilinde Resulullah'ın adı. Bir arslan da altın yelesiyle kum tepelerini geçer ve Resulullah'ın çadırına girer ve o kutsi cümleyi söyler. Ente Resulullah...

Bir keler minik ağzıyla o şarkıyı terennüm eder bir bedevinin elinde. Dilinde o tatlı kelimei şahadet cümlesi.

Bir ağaç yürür çöl kumlarında. Toprağı, tozu savurarak ona doğru... Bağrını döve döve, geç kalmanın korkusuyla... Dilinde dal dal, çiçek çiçek tekbir ve tehlil...

Bir bulut gölge eder, Mekke ufuklarında dolanır ve gelir kum denizinde irşat için yol alan çileli Nebiyi bulur ve çöl sıcağı yakmasın diye gölge eder ona.

Ay bir elma gibi yarılır şak olur onu görünce. Sevince garkolur bütün kainat. Ay da der: Ente Resul ente Resulullah.

Güneş izin ister onun gül cemalini görmek için Rabb-i Rahim'den ve bir daha bir daha doğar. Gerekirse bir saat geç ba-

tar… Onu daha fazla görmek için… Şimdilerde ise onun ravzasını ışıtmak ve onu seyretmek için doğmaktadır. O Ravza silinse bir daha doğmayacak, bırakın sade güneşi belki de kainat neshe uğrayacaktır. Kuru direk de aynı inleyiş içindedir. Ve Müfarakat-ı Ahmediye'den ağlayıp feryat etmektedir. Biri onu görse ve bulsa, en küçük bir parçasını, bir zerresini. O inleyiş sesini duyacaktır muhakkak. O yakıcı beste devam etemektedir eminim.

Bütün tabiat 'Leilahe illallah' diyor, onu seslendiriyor. Ardından kafiyesini koyuyor bu şiirin, şirin şiirin. Kutsi sözün. 'Muhamedürresulullah' diye ekliyor.

Ve söz tam yerine oturuyor, kelimeler kaynağını buluyor, öze sirayet ediyor…

Ya bizim tabiatımız… Ne zaman tam mânâsıyla gür bir seda ile samimi bir ede ile bu sözü söyleyecek.. Bu kutsi kelamı terennüm edecek…

Ruh arslanı ne zaman kükreyip 'Ente resul' diyecek…

Yürek ceylanı ne gün öz topraklarına inecek ve onu tastik edecek..

Akıl ayı ne zaman iki şak olacak ve gönül iklimine yani onun iklimine serfürû edecek; Gönlü parçalanmış bir sevgili gibi.

Gel ey ölümsüz ışık, ışıktan işaret beni de nurlandır, diyecek. Cansız olanlar namına. Ölü olanlar adına bir çağrı, bir davet gamzesi çakacak o güzeller güzeline…

'Lailahe illallah Muhammeden resulullah' diyerek yere, yerdeki sultanına o kutsi senfoniye takıldığını, hal diliyle o besteye eşlik ettiğini vurgulayacak. Kuru direğe benzer kemiklerimiz ne zaman sızlayacak ve inleyecek. Ne zaman Senden ayrılık beni bitirdi ey Rasul, diyecek.. Sonra bir rebab teli gibi feryadını Mekke sokaklarına, ümit kentine, Medine ufuklarına, Yemen beldelerine, Basra yollarına, Bağdat illerine salacak..

Yani bütün dünyanın kayaları, kuru direk gibi inlerken, Davudî sesiyle Kur'an okurken sızlayan kemiklerimizden de aynı senfoniyi duyacağız…

Evet bu iki tabiat birbirinin kafiyesi, redifi gibidir. Bendeki tabiattaki ses, dıştaki tabiattaki ses ile bir ses de birleşmezlerse o

zaman insan acılı ve ölgündür. Ne zaman bu iki senfoni bir odakta toplandı ve 'Allah birdir' ondan başka İlah yoktur; dedi ve 'Muhhammedürresulullah' diye şehadet getirdi. İşte o gün diriliş başlamış ve özden fışkıran bahar suları bütün tabiatımızı, çevremizi cennet- asa bir bahara çevirmiş demektir...

KARAMSARLIK

Çevre ne kadar aydınlık olsa da karamsar insan için değişmez. Onun için her şey karadır, ümitsizdir…

Karamsarlık bir hastalık mıdır bilmem. Ama tanıdığım bütün karamsarlar da gördüğüm ortak özellik hep aynı: Ümit yokluğu…

Doğan güneşe bakarken bile en akıllıları bir zamanlar astronomi kitabında okumuş oldukları güneş lekelerini düşünürler. Acaba bu lekeler güneşi sarmasın mı, söndürüp karartmasın mı?

Bahar çiçekleriyle süslü bir ağaca baksalar onları ne çiçeklerin rengi, ne kokusu ne de özlerindeki geleceğe tebessüm eden meyve rüşeymleri ilgilendirmez.

Ağacın gövdesindeki kabuk, kabuktaki siyah noktalar falan filan…

Bir tavus kuşu onlara şöyle güzelim desenleriyle görünse onlar yine kendilerine uygun yere bakarlar. “Şu ayaklar, şu pütürlü parmaklar ah!” derler…

İşte böyle dostlar bu karamsarlık ne idüğü belirsiz bir illet gibidir.

Müptela olanları hep kara düşünceden kara düşünceye sürükler. Asla onlara tatlı, mutlu, ışıklı anlar yaşatmaz.

Bir yerinden buldurur bahaneyi… Bir noktadan başlatır üzüntüyü. Bir çekirdekten yeşertir zakkumu.

Bir pencereden gösterir gurubu, ya da yerdeki çamuru. Dinletir kırık bir dalın ağıtını, yerde sarı bir yaprağın yasını…

Baktırmaz umuda. Şafağa nazar ettirmez. Çiçeğe, böceğe, kuşa, yıldıza nazarı çevirtmez.

Kirpikler hep damla taşır, gözler hep sitem. ulaklar her an matem. Dudaklar yeis…

Karamsarlık bence en feci hastalıktır.

O şeytanın attığı zehirli bir ok, nefsin sapladığı ateşin bir mızraktır ruha…

Onun öldürücü yarasından kurtulmanın tek yolu ümit ilacı, sevgi ve aşk merhemidir…

Sevemez karamsar insan. Hoş göremez.

Ama sevmelidir. Hoş görmelidir.

Eğer aşk iksirini bulmazsa ebedi karanlığa düşebilir.

O halde ebedi aydınlığı bulması için gayret etmeli, bu elem ve acı tuzağından kurtulmalıdır.

Bol bol okumalı ve eskilerin ve yenilerin gülümseme ile ilgili sözlerini okumalı yada dinlemelidir.

Gülümsemenin öz kaynağını bulmak için bol bol tefekkür etmeli ve dünyanın bir acılar otağı olmadığını anlamalıdır.

Kara düşünceye çekecek bütün kitap, dergi, film, haber gibi şeylerden uzak tutmalıdır kendini.

Baş ucuna her zaman hatırlaması gereken düsturları asmalı ve onlara sık sık bakmalı ve bir an bile gaflete düşmemelidir.

Belki de ilk olarak baş ucuna asacağı ve her sabah bakacağı şu inci, mercan söz olmalıdır:

“Muhakkak zorlukla beraber kolaylık vardır. Ve sonra muhakkak zorlukla beraber kolaylık vardır”

BENİM KEVSERİM

Cennete'ki bir nehrin ismidir Kevser. Ama bu isim Türk diline o kadar sinmiş ki çoğu deyim ve tamlamalarda yer almış adeta ruhumuza yerleşmiş, özümüze mayalanmış.

"Kevser havzuna kadar sabredin." buyuran Rasul-ü Ekrem neyi anlatmak istiyordu bize. Cennetin özü olan bu ırmak içene bıkkınlık vermeyecek ama tatlı bir ferahlık ve huzur bahşedecek...

Bu ferahlık maddi ve manevi bir ferahlıktır. İnsan bir güzel şey içer ama içinde sıkıtısı vardır. Yani içilenin lezzeti yüreğe inmez. Fakat Kevser öyle değil. O maddi bir ırmak imajı verirken manevi yönü olan ayrı bir boyut taşır. Onun için Rasul ü Ekrem cennete kadar; sabredin, demiyor. 'Kevser Irmağının kenarına, ya da havzının başına kadar sebredin, diyor. Asıl huzur ve mutluluk orada diye bizlere en güzel teselliyi, en tatlı ümidi bahşediyor.

Bu bir yarıştır. Sonsuz bir yarış ve ipi göğüsleme noktası. Kevser ırmağının başı...

Emirlere uyan, Hakk'ın buyruğunu dinleyenler o ipi göğüsleyecek, uymayanlar yarı yolda dökülecek, dermanları tükenecek ve yolda kalacaklardır.

Bir belgeselde anne rahmine koşan spermlerin yarışını görmüştüm. Hayret ve hayranlığımı gizleyemedim. Bu ne ciddi hayat memat yarışıydı böyle.

Hangisi rahme ulaşırsa yarışı kazanacaktı. Oraya ulaşan ve içeri giren için en büyük bayramdı... Zira dünyaya gelme ve güzelliklerden faydalanma imkanına sahip olacaktı...

İşte insanoğlunun ahiret yarışı da böyle. Bir yer ki Rahim olan Allah'ın bütün lezzeteleri, ümitleri ve aşkları biriktirdiği

yerdir. Orda hiçbir korku, hiçbir endişe yoktur. Ölüm endişesi bile silinmiştir.

Ve oranın suyu kevserdir. Yani bol huzur, sınırsız lezzet, bitimsiz saadet.

İşte oraya koşumuz bizim. Oraya yolcuğumuz. Bu yolculuğun önüne kimse geçemeyecek. Bir kısmımız yollarda kalacak, dökülecek ama bir kısmımız da oraya ulaşacak. Altın kadehlerle o ab-ı kevserden içmek imkanına sahip olacak.

Allah bizi o saadete mahzar etsin.

Ey kalbim!

Özündeki kevseri buldunsa, ya da o ırmağa kavuştunsa bu kutsi yolculuğunu tamamlayacaksın, bunu unutma.

O Kevser iman kevseri. O ab-ı hayat ihlas suyu ve Rıza zemzemidir ki, bunları bulmadan bu gözelere ulaşmadan, asla ötelerdeki Rahim kevserine ulaşılmayacaktır. O kevserin kapıları kapalı olacak kişiye..

Ancak özündeki havuza eğilip o kaynaktan ömür boyu içenler ve orayı terk etmeyenler başından ayrılmayasıya ötelerdeki kevsere ereceklerdir.

Ordan uzaklaşanlar da mı var, demeyin. Elbette o ırmağın başına kadar gelip şoke olanlar da olacak. Çünkü kovulacak bazıları... Hevesleri kursağında kalacak. O havzın başından tardedilecek. Peygamberimiz buna üzülecek. Fakat Rabb-i Taala onu şöyle teselli edecek. Onlar bu Kevser ırmağına layık değiller. Zira sen gittikten sonra ne haltlar işlediler, ne potlar kırdılar, ne günahlara girdiler bir bilsen...

Ya Rab

Beni o ırmağa erenlerden eyle...

Ömrümü rızan dairesinde geçirmemi sağla... Bana sana hakiki kul olmayı nasip et...

Özümü aşk fırınında pişir, olgunlaştır... Ümit suyu ile sula. Sevda yamaçlarında yeşert, miraç burçlarında meyveye durdur. Ama beni bu havuzdan mahrum etme. Kalbimi o havzın suyu ile dilşad et... Mutlu ve bahtiyar kıl. Ta ben dünyadaki şükrümü orada da devam ettireyim. Burada verdiğin nimetlerin devamını

orada ver ki kulluğum ilelebet devam etsin. Buna ben pek muhtacım. Kapında bir dilenci olarak bunu intizar ediyorum... Beni Kevser ırmağından kovulanlardan eyleme. O fildişi sahile gelip oradan tardedilen sefillerden kılma.

Rahmetinle sarılmış, günahsızlık billurunda yunmuş yıkanmış, af ikliminde tütsülenmiş ve cemâli ay gibi parlak bir kul olarak huzuruna çıkmamı bana nasip et...

Benim kevserim senin ile vuslattır. Bunu benden esirgeme...

KÜLLİYAT İKLİMİNDE

Külliyat deyince akla ne gelir. Ses, şekil, belağat, ustalık, aşk, ümit, ahenk, lirizim, yakut renk ve altın yaldız....

Kelimelerin ritminde, efsûnunda, inişli çıkışlı melodisinde kaybolmak istiyorsanız külliyatın sayfalarını çevirin...

Işğın sesini duymak, ahengini yaşamak, nurun sevgi dolu okşayışlarını hissetmek istiyorsanız külliyatın iklimine girin...

Külliyatı okumak bir aşk işidir... Yorgun gönlünüz bir kelime veya bir cümle ağacının gölgesinde dinlenir... Bir makale havzında yunur yıkanır. Bir tembih, bir haşiye, bir işaret çiçeğini koklar ve mest olur. Bir ikaz ışığında rotasını bulan bir gemi gibi sonsuzluğa yelken açar, bir reşhada, bir katrede cihanlar bulur ve Kevser ırmaklarının şırıl şırıl aktığını duyar, hisseder, sezer, aynelyakin görür ve bilir...

Külliyat deyince sevda rüzgârı eser başınızda... Bir ılık meltem sizi çeker ona doğru... Kırmızı bir kap ve altın rengi bir desen ve yaldızlı bir şafağa benzer kitap isimleriyle karşılaşırsınız...

Gözleriniz ışıl ışıl parlar... Yüzünüze bir aydınlık donanır. Haleler içinizden çehrenize ve oradan dış dünyaya doğru kavis kavis helezonlar çizerek ilerler...

Bakarken irşat olur insan külliyata...

Onunla karşı karşıya bulunan ve elini ona dokunduran bir başka haz duyar ve mest olur...

Külliyat sevgi eksenli kitapları muhtevidir...

Ruhumuzdaki sesi onda duyarız... Yıllar yılı aradığımız ezeli bestenin tonlamalarını, tiz ve bas yankılarını onda işitiriz...

Bizi bir anafor misali alır çeker ve nurun ortasına yerleştirir. “Dur burada ve asla buradan ayrılma!” der… “Ekmeğin suyun ayağına gelecek ve burada durmaktan dolayı manen şâd olacaksın!” diyerek bizi en güzel adrese ulaştırır…

O nurlar ki içimizi ısıtır, ruhumuzu gaşy eder, öz mûsikîmizi seslendirir. Ruh sazımıza en güzel türküleri ilham eder ve gönül tanburumuzu en tatlı serenatlarla veya en güzide neşideler ile süsler…

Külliyat bir başka iklim, bir başka derinlik, bir başka hayat, bir başka kanaviçe örgüsü, bir başka nakış, bir başka kuğu beyazlığı, bir başka dal üsaresi, bir başka meyve tebessümüdür. Onun bahçeleri bağları vardır. Onun bostanları çayları ve ırmakları vardır… Onun içinde cennetler vardır. Ama ulaşması o kadar zor olmayan dünya hayatında ukbâyı selendiren renklendiren ve şekillendiren bir iklimde. Elini uzatsan sana bahşeder külyiat bu iklimi bu cihanı, bu cinânı…

Külliyat bir sevda ritmi taşır. Bir aşk ahengi taşır. Bir başka rüya ülkesidir. Bir değişik terennüm ve senfonidir…

Ona yaklaşan kişi şırıl şırıl su seslerini ve bülbül ötüşlerini ve kanarya neşidelerini ve kuğu şarkılarını duyar ve daha ona varmadan dolar onun ahengiyle, rengiyle ve melodisiyle…

Külliyat bir sevda rüzgârıdır, bir aşk kodrasıdır, bir ümit translantantiği ve iman kadırgasıdır… Bizi alır götürür hiç ummadığımız illere. Bizi sonsuz ummana çeker. Bir elimizde Kur’ân, bir elimizde onun pusulası. Birbirine tebessüm eden bu iki ahenk ve ritim bizim gönül iklimimize odaklıdır. Biz artık bir hülya adamı, bir reelde gaşyı yaşayan ve Leyla terennümüyle ötelere yürüyen Mecnun veya Şirinler şirini sultana ermek için aheste yürüyen bir Ferhat, ya da o tabloda aşk aleviyle içimizi kızıl renge boyamış bir romantik kerem tasviriyizdir…

Külliyatı eline alan kişi ürperti geçirir. Sanki onunla konuşan kelimeler vardır bu sayfalarda. Bir melek-i nâtık gibi hepsi de şehla bakışlarını okuyucuya dikmiş “Ne istiyorsun? Ne istersen verilecektir. Burası bir cinân bahçesi bir bir cennet beyderi veya aşk bostanıdır. Burada yok yok.” der.

Dolu dolu kadehler görür orda. Güzeller görür. Zülüfleri iman oyasıyla nakışlı, ahu bakışlı, kaşları ihlas yayından çekik, kirpikleri sevda okundan daha doğru ve uzunca...

Orada ceylan yürüyüşlü ümit hurileri ve üveyik uçuşlu aşk gılmanları vardır. Bu iklime giren kişi içindeki bütün dertlere deva bulur. Orada ölmek ister insan orada doğmak arzu eder... Külliyat bir eksendir. İnsanı peyk eder sonsuzluğa. Birer kanat gibi omuz başlarına takılır sözler ve onun kalbini uçurur Hakk ve hakikata doğru... Onun diriliş nefesinin değdiği, dokunduğu kalb ebediyen mes'uttur bahtiyardır. Bir kelimesi bir kadehten daha fazla iksir taşır. Bir harfi iman ve teslim iksiriyle dolu İrem tası gibi kişiyi mahmur eder ve Hakk'a doğru Mecnun- misâl baktırır...

Gözleri buğulu sevda yolcuları orada bulur her şeyi... Cennet elmaları orada yasak olmaktan çıkmıştır... Ve artık uhrevî bir lezzet ile manevî sofralara girmeye hak kazanmıştır...

Külliyat bir Cemşit sofrası gibidir... Orada mest eden şarkılardan yıllanmış şaraplar gibi füsûnlu düşüncelere ve fikirlere kadar her şey vardır... Yakîn küpünde iyice mayalanmış bu düşünceler bir damla içeni kendinden geçirir ve sevda türküleri ile ötelere yürütür...

Külliyat her nerede olursan ol bir hayırhah gibi insana kol kanat gerer... Onun ipek kanatları, nurdan nakışlı şahballarıbir sevda titreyişi ile ihvanlarının üstüne titrer ve onları en müthiş hadiselerden sağ salim çıkarır...

Bir bengisu kaynağı, bir tensim kurnası, bir Musa gözesi olan bu iklimde 'doymadan kalktım' diyen olmaz. Bir cümle bir harman kadar, bir harf bir bahçe kadar semere ve meyve verdiği için insan bir anlık ona nazar etmekle bile içten içe doyduğunu ve kandığını hisseder...

Külliyat bir leylak mevsimidir. Onun korkusuna rengine ve insanı saran bayıltıcı iklimine doyum olmaz. Makale, cümle ve kelimeler içinde dolaşan kişi o mest eden çiçek kokusunu ciğerlerine kadar çeker ve içinde bir başka dünya örgülenmeye başlar. Göz o bahçeden renk emdikçe özdeki o yeni kurulan dünyaya

tayflar göndermeye ve orada bir gök kuşağı şehri, yed-i beyzâ kenti kurulmaya başlar... Her nakışı lâhûrdan, her izi, her çizgisi nurdan bir şehir, bir kent, bir memlekettir bu...

Külliyatı elinden bırakmayan kişi kabir ve ötesinde de onun ikliminde onun renginde, onun lahûtî havasında yaşama ve yol alma imkanı bulacaktır. Onun anne şefkatiyle örgülü iklimi asla kişiyi zor anlarında yalnız bırakmayacak ona yoldaş ve arkadaş olacaktır...

Böylesine bir dost bulmak ne güzel. Böylesine bir arkadaş bulmak ne kadar esenlik ve huzur verici. Böylesine bir yoldaşa rastlamak ne kadar büyük bir fazl ve keremle lütuflanmaktır.

Öyleyse ey arkadaş “Sözler” de ve gir dünyasına gör ve hisset güzellikleri, emniyeti, huzuru, saadeti... “Lem’alar” de ve gir bahçesine duy ve tat çiçeklerinin kokusunu, meyvelerinin tadını “Şualar” de gir sarayına, gör ve anla nasıl huzur var ikliminde, atmosferinde ve bizi hayırla yad et. “Mektubat” de ve çal kapısını gir köşküne, gör ne renkler, ne kokular, ne armoniler, melodiler var orada. “Mesnevi” de bir ve gir o bağa, bostana. Ne güzide çiçek, meyve ve semereler devşirdiğini görecek ve şaşıracaksın. Bizim sözlerimizin de bu konuda ne kadar sönük kaldığını o zaman anlayacaksın...

Sözlerden gözlere serpilen nurlar gönüllere sızdığında, senin gözün Kastamonu Lahikası’nı aramazsa şaşarım... Ona bakacaksın ve onun solukları içinde kendinden geçecek ve ebedi bir çeşmeden kevser yudumlamış olacaksın. Lem’alardan bakarken uzaktan uzağa çileli çehresi ve hüzünlü haliyle bakışlarıyle seni gözleyen Barla Lahikası’nı görmemek mümkün mü. Elbette mümkün değil... Onun sevgi iklimi de hemen seni saracak. Bilmem kaç elif miktarı yükselen sesinde sadece “Lâilâhe illallah Muhammedürresûlullah” duyulacaktır... Ya İşaret ül İ’caz. Onun Kur’ândan mülhem ve onun nakışlarıyla dokulu öz ikliminde sen nasıl olur da semalara kanat açmazsın, arşiyeler çizmezsin. Elbette açacaksın ve mirâca doğru yükseleceksin...

Velhasıl külliyat ebedi bir seyahattır. Hayır hayır o ebedi bir soluk, bitmeyen bir huzur ve sonu gelmeyen sınırsız bir hayat-

tır. Belki cennet ül firdevstir… Cibril'den mülhem bir sestir… Muhammedi nefestir..

İşte birkaç misal:

"İman tevhidi, tevhid teslimi, teslim saadet-i dâreyni iktiza eder."

(Sözler sh: 315)

"İman insanı insan eder, belki de insanı sultan eder. Öyle ise insanın vazife-i asliyesi iman ve duadır. Küfür insanı gayet aciz bir canavar hayvan eder.

Sözler sh: 315

"Kimin için Allah var ona her şey var. Kimin için yoksa her şey ona yoktur hiçtir."

Sözler sh: 462

"Mevt tebdil-i mekandır, ıtlak-ı ruhtur, vazifeden terhistir; idam ve adem ve fenâ değildir."

Mektubat: sh:7

"Ey biçareler! Mezaristana göçtüğünüz vakit, "Eyvah malımız harap olup sayimiz harap olup, sayimiz hebâ oldu. Şu güzel ve geniş dünyadan gidip dar bir toprağa girdik" demeyiniz, feryad edep meyus olmayınız. Çünkü sizin her şeyiniz muhafaza ediliyor. Her ameliniz yazılmıştır. Her hizmetiniz kaydedilmiştir. Hizmetinizin mükafatını verecek ve her hayır elinde ve her hayrı yapabilecek bir Zât- ı Zülcelâl sizi celb edip yer altında muvakkaten durdurur, sonra huzuruna aldırır.

Ne mutlu sizlere ki, hizmetinizi ve vazifenizi bitirdiniz. Zahmetiniz bitti; rahata ve rahmete gidiyorsunuz. Hizmet; meşakkat bitti; ücret almaya gidiyorsunuz…"

Mektubat sh: 227

"Cehennem lüzumsuz değil çok işler var ki bütün kuvvetiyle 'yaşasın cehennem' der. Cennet dahi ucuz değildir; mühim fiyat ister."

Mektubat sh: 397

İnsan bu dünyaya yalnız güzel yaşamak için ve rahatla ve safâ ile ömür geçirmek için gelmemiştir. Belki azim bir sermaye elinde bulunan insan burada ticaret ile ebedi , daimi bir hayatın

saadetine çalışmak için gelmiştir. Onun eline verilen sermaye de ömürdür.

Lem'alar sh: 206

"Bütün eşya, bütün ahvaliyle vücuda gelmeden ve geldikten sonra ve gittikten sonra yazılıdır ve yazılıyor."

Sözler sh: 164

"Kadere iman eden gamlardan kurtulur."

Şualar sh: 260

"Allah'a abd ve asker olmak öyle lezzetli bir şereftir ki, tarif edilmez. Vazife ise, yalnız bir asker gibi, Allah namına işlemeli, başlamalı. Ve Allah hesabıyla vermeli ve almalı. Ve izni ve kanunu dairesinde hareket etmeli, sûkûnet bulmalı. Kusur etse, istiğfar etmeli.

"Sözler sh: 19

"Hayatınızın zevkini lezzetini ve zevkini isterseniz, hayatınızı iman ile hayatlandırınız ve feraizle ziynetlendiriniz ve günahlardan çekinmekle muhafaza ediniz"

Sözler sh: 146

ÖYLE BİR NAMAZ

Nasıl bir namaz kılmak gerek? Nasıl eğilip kalkmalı huzurda? Bel kırıp boyun bükmeli Hakk'ın huzurunda? İçten içe ağlayıp inleyen bir sine nasıl namaz kılar? Köpüklü denizler gibi, dalgaları sahile vuran okyanuslar gibi yürekler nasıl namaz kılar, nasıl başını secdeye koyar, nasıl rükuya gider?

Bir çöl rüzgârı gibi ses çıkıyorsa insanın dudaklarından bu namazda hangi yeşillikler biter, hangi meyveler oluşur, hangi yağmurlar yağar, hangi bulutlar dolaşır?

Bir kum denizi varsa içimizde dudaklardan dökülen ne olur? Bakışlarda dalgalanan ne olur? Gözlerden düşen ne olur? Elbette kum ve serap.

Bizim namazlarımız, ibadetlerimiz öyle olmalı ki yürek ritmi eğilip kalkışlarımızla yek âhenk olsun.

Göz yaşlarımız biz secdeye mıhlanırken gözlerimizden toprağa insin.

Her oturuş kalkışımız semadan buhurdanlar çeksin, tütsüler alsın, kandiller toplasın, bulutlar derlesin...

Nemli bakışlarımızda seraplar değil bahar çiğleri oluşsun.

Aldatmayan bakışlara çevirdikse gözlerimizi bizdeki nazarlarda tevhit oyalı, ehad boyalı olacak. Solmayan renge çevrilmiş kirpikler sevda iklimlerine gönderilen ulaklar gibi ordan bol bol muştu ışıkları ve bahar şebnemleriyle döner ve yanaklara onları serper...

Namazlarımız bir renk şehrayini gibi olmalı... Ama orada renkler asla solmamalı... Gelip geçici olmamalı... Halden hale geçerken bile yüzümüzdeki pembelik solmayan güllerin, pörsümeyen çiçeklerin Muhammedi iklimlerin boyasını taşımalı...

Namazlarımız en güzel mûsikîyi gizlemeli özünde. Bizim iniltimiz ne Mozart'ın senfosini, ne Bethoven'in bestelerini

aratmamalı... Dede Efendi şaşkına dönmeli dudaklarımızdan dökülen seda karşısında. Itrî yerinde mıhlanıp kalmalı ve şaşkınlıktan kurtulunca hemen kalemine sarılmalı ve notalarını yazmaya başlamalı duyduğu seslerden derlediği...

Bizim namazlarımız ölümsüzlük ikliminden nurlar taşımalı... Yanıp sönen aldatıcı şafakların rengini asla içine almamalı...

Fecr-i sadıkları mayalamalı özümüze... Ve kalbimiz o iklimler içinde meta(öte) bebeği gibi büyümeli, büyümeli ve sonsuzluktan beslenip, kendini ve cihanı fethetmeli...

Ama fani metâların tutkunu ve esiri olmamalı...

Bir namaz ki böyle bir yüreğin izdüşümüdür mîrâcî yolda bir yükseliş ve rahmânî iklimde bir yol alış ve kab-ı kavseyen ufkunda bir amûdî ilerleyiştir...

Bizim namazlarımız reyhanlar ile hemhal, en güzel kokular ile iç içe kılınmalı...

Elham'dan zamm-ı sureye açılan yolculukta biz bütün dünyevî kederlerimizden sıyrılmalıyız. Bütün maddi hırslarımızdan kurtulmalıyız... Bizi sarmalı melek otağının, gılman yurtlarının, huri bahçelerinin kokuları, renkleri...

Onların içinden geçen bu ses ve beste bizi hakiki varlık olan Allah'a çekmeli...

Evet namazda ruhumuz asla ileri geri harekette bulunmamalı... Daima ilerleyen bir savaşçı gibi gitmeli gitmeli ve en sonunda Yâr'ine kavuşmalı. Bir Ferhat gibi önündeki her türlü endişenin, korkunun dağlaşan engelini delip geçmeli, Mecnûn gibi bütün yalan ve yanlışların örgülediği sahraları adım adım aşmalı ve Şirine, Leyla'ya kavuşmalı.

Kerem yangını gibi bir alev olmadıkça bu erişilmesi zor Aslı'ya kim kavuşur söyler misiniz?

Namaz bir yol, bir geçit, bir cadde, bir patika... Yıldız yolculuğuna hazır olmayanlar o dar geçitten, elemli yoldan, engellerle dolu şehrahtan geçip, ötelere ulaşamaz...

Ya bir işveli duygusuna kapılır gider, ya bir gamzeli hissinin mağduru olur ve o ufuktan geri döner.

Ama mutlaka bir bahane, bir çengel, bir engel onu yolundan alıkoyar.

Hakiki namaz bahadırı böyle değildir.

O bir kıyam eder ki bütün alem onunla birlikte kıyam eder. Bir rükuya varır ki madde mânâ onunla birlikte rükûya gider. Bir secdeye varır ki bütün melek semek, yıldız, güneş, ay hepsi gün batımına seccadesini serip secdeye başını mıhlar...

Bu namaz ulvi bir yükseliş, engin bir duyuş, sınırsız bir varlık sırrına eriştir...

Dolup boşalan yürek tertemiz zümrüt tepelerin meltemleriyle yeşilliklerini, çimenlerini, şebnemlerini yarınlara hazırlar...

Yarınlar gideceği yerdir. İstikbal aşk ve sevda kanatlarıyla ulaşılacak menzilidir...

Ama bu menzile kalbin zümrüt tepelerinde kılınan namazla varılır. Ordan kalkışla o başı görünmez uhrevî tepelere erilir... Yoksa namaz kesilir. İnsan yarı yolda tükenir.

Tel kopar... Beste biter. Rayiha hadsimize gelmeden yarı yoldan başka bir rüzgârla Hak canibine geri döner..

Bize ulaşmaz hiçbir Rahmanî rüzgâr, ses, nefes, damla, meltem, ışık, renk, bize ulaşmaz...

Arkadaş öyle bir namaz kıl ki

Bütün kainat hayran kalsın.

Öyle bir ömür yaşa ki en son kılacağın namaz gibi kutsi ibrişimler ile, ışıklar ile, renkler sesler ve kokular ile örülmüş olsun. Bu namazın seni Hakk'a dost edecek. Ona hakiki kul yapacak... Başka namazlar mı, onlar hakkında sözü ben söylemeyeyim.

Onu söz sultanı Yüce Nebi söylesin:

"Yüzüne atılacak paçavra"

NURA DOĞRU

Her yükseliş bir bakıma güzeldir. Her yükseliş ve yücelere kanat çırpma…

Ama nura başka.

Nura yükseliş bir başka efsun taşır.

Kanatlarınız ışık nakışlı, nefesiniz gül kokuşlu olur Nur'a yükselirken…

Nur ayeti sarar sizi çepeçevre…

Onun iklimi ruhunuzu bürür.

Ve yürek o iklimden yücelere yürür.

Bir yerde hırs terk edilir.

Bir yerde nefis elin tersiyle itilir.

Bir yerde aceleciğin boynuna kement geçirilir ve yokluğa sürülür.

Git gide mücerred ruh varır Sultanlar Sultanının huzuruna.

Bu bir safileşme, bu bir imbikten geçiştir.

Bu bir aşk bâdesini Rahmânî elden içiştir.

Masiva'dan kurtuluş ve sonsuz huzura ve mutluluğa uçuştur…

Nura doğru yükseliş bir doğum sancısıyla başlar.

Bir hafakan, bir kriz, bir bunalım, bir sızı gizler.

Bu ilk kalkış sıkıntısı ve ayrılıkların sızısıdır.

Ama Ruh kanat açınca gözler hedefe kilitlenince ve insan metafizik transa geçince artık dünyevi sızılar duyulmaz, dehrî acılar hissedilmez olur.

Bir başka boyut ve buud zevk, acı, hüzün oklarını göndermeye başlar ruha.

O ufuktan gelen muştular mest eder insanı. O ummandan gelen sevinç dalgaları mutlu ve bahtiyar eder kalbi…

Nura yükseliş bir derinlik, bir satıhtan kurtuluş ve öze seyahattır.

Bu sebepten nur yolcuları asla hafakandan korkmamalı...

Ölüp ölüp dirilten iç acıları onları üzmemelidir.

Temizlenmek, arınmak basite alınamaz.

Yıllar yılı biriken kir ve tortulardan kurtulmak hafifsenemez...

Ey kalbim işte sana bir ufuk...

İşte sana aydınlık ve ışık örgülü sonsuz bir kainat...

Haydi bir üveyk gibi çık yuvadan...

Bir ok gibi vınla ve çık cisim yayından... Çık ebedî yolculuğa...

Kanatlan ebedi Yâr'a
Sonsuz sevgilinin bulunduğu diyâra..
Zaman ve mekan ötesine.
Cebrail'in sesine.
Muhammed ül Emin nefesine
Bu dünyanın ertesine.
Ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne de akla hutûr etmiş
Meleklerin reftâre dolaştığı
Cennet beldesine...

O SES O NEFES

Her zaman o sesin aşığı olmuşumdur. İçimde o ses bir kutsî nefes şeklinde uzun, upuzun melodisiyle akar durur.

Kalbim o zamanlar bir başka vurur. O ses rengine renk katar, ahengine ahenk...

Kalb kasvetim silinir. Kanatlarım çıkar iki omuz başımda. Tıpkı iki gül yaprağı musali...

İpek dalgalanmalar ile bir seyahat başlar mîrâcî yöne.

Kalbim o ses ile ılık bir rüzgâra binmiş bir tohum gibi kanatçıklarıyla yol alır, en bereketli, en mümbit iklimlere doğru...

Yıllar yılı nice gönüller o sese, o kutsî nefese hasret kaldı.

O sesten mahrum olanlarda kalp otağı terkedilmiş, çadırları yırtılmış, direkleri sökülmüş bir harabe...

Gözler ruhun aynasıdır ya... Onlar fersizleşmiş ve o beldeden mukassi haberler verir olmuş...

Tebessümler iğreti, ağlamalar sahte, yürüyüşler hutuvât uş şeytan payandalı...

O ses duyulmuyorsa başka sesler gelir o bahçeye...

Bülbülün olmadığı yerde kargalar, saksağanlar çoğalır. Onların ötüşleri ve sesleri kaplar bahçeleri, bağları...

Artık çekilmez bir haldir güllerin sabırlı ama sıkıntılı bakışlarından okunan.

Sümbüllerin mor salkımları renk atar.

Karanfiller o şafak kırmızısı rengini kaybeder, önce pembeleşir, sonra gül kurusu bir renk alır, daha sonra sararır ve toprağa düşer...

O sesin olmadığı yerlerde yıllar yılı duyulan sınır şarkıları bile yoktur. Nöbet yerinde pineklemektir askerin yaptığı... O sesi duyunca bütün cehennemlere meydan okur hal ve etvar...

Gözler ateşleri söndürecek ışıkla bakar…

Yürekler bütün ezelî ve ebedî düşmanlara karşı kılıç üretir, kın üretir.

Zamanı gelince o sesin ritminde çekilir silahlar.

Kalbe çevrilen kem bakışları deler, ruhu atılan ok ve mızrakları çeler…

Eler bütün düşmanlarını yokluğa… Dost kalır bu sevda eleğinin üstünde, hemdert kalır, haldaş kalır, yoldaş kalır…

O ses bürüyünce büyür yürekler…

O tebessümlü bakışlar ve nefesler kalbe sirayet edince erir bütün buzullar, aysbergler…

Benlik şişesi kırılır. İçindeki öz mâi uhuvvet havzına dökülür.

Ego prangası, ene zinciri kırılıp yokluğa savrulur bundan böyle..

Bir daha iz düşümü bile görülmez bu yürekte, bu kalbte…

Aşk ve meşk mevsimi geldi; diyen kelebekler, böcekler uçuşmaya başlar bahar bakışlı, yaz nakışlı kanatlarıyla…

Çiçekler ‘geldi beklenen, deyip rengarenk örtüleriyle, yazmalarıyla, yemenileriyle nazlı gelinler gibi süslenip dağ yollarına, bağ geçitlerine, bostan yamaçlarına çıkarlar… Ve bu gelişi, bu bayramı, bu şenliği kutlarlar…

O ses o nefes ebedi bir vuslatın habercisidir…

Zira kaynağı sonsuzluktur…

ÖLMEK İÇİN

Ruhumuz bizim her şeyimiz. Belki kendimiz, bütün varlığımız odur. Başka neyimiz var ki. Onu yitirirsek her şeyimiz gitmiş demektir. Görünüşe aldanma ey insan. Seni örten cesede, uzuvlara. Onlar ruhun emrinde bir neferdir.. Eğer ruh bir işe yaramazsa onları da at çöpe. Yaşayan cenaze, yürüyen ölülerden farkı yoktur hiç birinin.

Peki ruhun ölmemesi için ne gerekli.. Onun canlı kalması için nasıl bir potansiyel gerek öze...

Hürriyet... Aşk... Sevda... İman... İnanç... Ümit.. Ruhun ölümden kurtuluşu için gerekli besinlerdir bunlar. Yeis onun gırtlağına basıp cansız bırakan en birinci düşmandır. Aşksızlık vecdsizlik onu bitkin düşürür. Sevmeyen bir kalp sevmediği ile övünüyorsa heyhat... Onu bırakın kendi haline. Sizi aldatıyor, ya da tersinin tam dönmesini bekliyor demektir... İnsan sevemiyorsa bitmiştir. Kalbi çalışmıyor demektir. Ruhu ölümün kahir kollarına düşmüş ve son nefesini vermiş demektir. Ama yaban ellerde ölmüştür. Kurda kuşa yem olmuştur. Çünkü yeis öyle bir düşmandır ki öldürdüğü veya felç ettiği bir ruhu son noktalarına kadar bitirir ve iltikam eder. Hani tabiatta bir azami tasarruf prensibi vardır. Ölen bir varlık hemen teşçiyeciler tarafından ortadan kaldırılır. İşte böyledir ruhun ölümünde de durum.. Hemen böcekler, yarasalar, kartallar, atmacalar bütün ruh için birinci derecede görevli olanlar üşüşürler başına ve ruhu parça parça edip aralarında pay ederler... Ruhun ölümüne sebep olan vahşiler ise çok kez şeytanın avaneleridir. Onun ordusudur. Zira onlar zaten onu gözleyip duruyordu. Kalbin esfeli safiline düşmesiyle onların oyuncağı olur artık kalb ve gönül.. Onlar onu istediği gibi yeyip bitirirler ve mânâ namına hiçbir şey bırakmazlar kenarda köşede...

Öyle ise ey insan ölmemeye bak... Dünyada ruh ölümünü tadan ahirette dirilir mi sanırsın? Orada bu ölüm katmerli olacak ve bu bitip tükenme daha feci bir hal alacaktır... Orada ateşin yeyip bitirişi ve korların ve alevlerin tüketişi bir başka boyut ve buuddur.

Biz ölmeyeye daima diri kalmaya bakalım. Sevgi ile diri kalmaya. Ümit ile besili ve dinç olmaya ve güçlü kuvvetli bulunmaya gayret edelim. Yoksa ölüm kemendi boyna geçince ha taş, ha insan. Ha insan ha odun, ha çerçöp, ha bir vücut ne farkı var. Ey cevherini daima yuyup yıkayan mümin, onu lebriz eden müslüman vazifenin ne kadar büyük olduğu düşün ve sakın onu başka ellere yaban illere itme ve kaybetme. Onu solmasını ve pörsümesine asla müsaade etme. Ölmemek için durduğun yerde bile zıpla ve yerinde durmayı kendine haram kıl. Askerdeki gibi yerinde say yap. Ama asla atalete girme ve kendini uyuşukluğa, bezgin, ümitsiz bir şekilde oturmaya, tembelliğe salma.. Yoksa bunu faturasın ebedi dinginlik, atalet ve bitkinlik, ümitsizlik, elemle, ızdırapla ödersin.. Dikkat et, Aman dikkat...

PAS TUTUKLUĞU

"Kalpler de paslanır." diye bir hadis okumuştum bir zamanlar. Madenler gibi kalpler de paslanır. İnsan onarmadığı, ilgilenmediği, dönüp bakmadığı kalbini bir demir külçesi gibi bulur bir gün... Teneke gibi yamulduğunu, küf ve pas içinde kaybolduğunu görür... Bunun önüne geçmek ne ile olur... Hadisi Şerif bu ilacı da sunmuş... "Kalpler ancak Allah'ı zikir ile cilalanır ve pırıl pırıl bir hale gelir."

Allah korkusu, Allah sevgisi, aşkı onu nurlandırır ve çürümesini engeller...

Nasıl bir araba benzinsiz olmaz. Bir lamba gaz yağı olmadan ışık yaymaz, Kalbin de yağı, suyu, benzini, metafizik enerjidir. Yani zikir ve tefekkür buudlu bir iklimde onu tertemiz kılmak ve devamlı lebriz etmek ve gözü gibi insanın onun üzerine titremesidir...

Bir annenin evladı üzerine tül gibi titremesini hatırlatır kalbine önem veren insanın hali... En küçük bir hüzün, en küçük bir keder bile ona zarar verebilir. Hak için olmayan bütün ızdıraplar onu sise ve dumana boğar. Çünkü gayri fıtridir.. Fıtrilik odağının merkezine bu hal ve hareket bir nötron bombası gibi düşer...

Aslında insan kalbini her türlü maddi korkulardan, elemlerden ve acılardan kurtarmalı ve korumalıdır...

Şartların bozuk olduğu ortamlarda onu zikir ve tefekkür fanusuna almalı ve sönmesini veya leke almasını önlemelidir...

Ya da kar, tipi, boran gibi ona zarar verecek günah, isyan ve çirkinlik ortamlarında, kötülük rüzgârının estiği beldelerde onu sera içine çekmeli ve ona uygun şartları sunmalı ve zarar görmesini önlemeli ve engellemelidir...

Bir küçük kıvılcım nasıl dağ gibi bir binayı yakıp kül ediyorsa bazen hiç ummadığımız bir kem bakış, bir istihza ve bir mad-

di zevk, bir kendinden geçercesine kahkaha bile kalbi yokluğa çeken amil oluverir...

Kalbini korumasını bilmeyen kişiler hiçbir şeyini korumayı beceremezler...

Zira kalp insanın öz cevheri ve öz kaynağıdır...

Onun ölümü bütün bedenin ve ruhun da ölümüdür...

Yani hayatın özü bu et parçası ve onun içindeki ledünni varlık ve mahremlerden mahrem cevher ve değerli elmas, kıymetli madendir...

Ona el sürülmesi değil, onu en küçük bir zarardan bile korumalıyız ki sağ salim Hakk'ın huzuruna gidebilelim...

Allah'ın huzuruna alnı ak yüzü pâk gitmek isteyen insan için en zorlu iş bu yürek denen sevgi otağını şeytana satmamak veya onun avenelerine kaptırmamaktır...

Yoksa pas ve küfe bile bin rahmet okutacak mağlubiyetlerle o cevher düşman eline geçer ve biz artık onun bize ait olmadığını anlar bir ömür boyu dövünür dururuz. Ama bunun bir faydası olur mu? Elbette hayır...

Kalbimizi saf duygu ve düşüncelerle bezeyelim. Onu sevgi ve aşk gıdası ile besleyelim... Gözümüz gibi koruyalım ve onu odamızın lambasına gösterdiğimiz ilgi kadar lebriz edip temizleyelim ki ötelere bu kandille gidebilelim, sönmeyen bir nur ile kabre ve haşre yürüyebilelim, sırattan o nur ve ışıkla geçebilelim ve Rıza iklimine kanatlanalım...

Yoksa tutuğumuz ışık küflü bir ilikmenden, paslı bir lambadan geliyorsa, içten içe çürümüş delik deşik bir ucubeden yayılıyorsa, biraz sonra onun başına gelecek hafif bir olay, küçük bir hadise onun kırılıp dökülmesine veya gücünü kaybetmesine sebep olur ki biz de karanlıkta kalırız ve bu uzun yolculukta ışıksız ve aydınlıksız, nursuz, huzursuz, sıkıntılı bir seyahata çıkmış oluruz... Bu ise bitmektir, tükenmektir... Zavallılık girdabına yuvarlanmaktır...

Ey kalbini temizlemeyi kendine şiar edinmiş arkadaş!

Elinde tuttuğun o cevhere iyi bak... Onu iyi koru... Bir anneni evladını koruduğu gibi, insanın gözünü koruduğu gibi koru ve

kolla... Onu pas ve küfe mahkum etme... Yaban yağmurlarının, kar ve buzlarının onu çürütmesine engel ol...

Ona zikir suyu içir. Fikir ve tefekkür bengisuyu ile besle... Onu temiz tut... Billur iklimlerin, reyhan atmosferlerin gülü, sümbülü, bülbülü eyle...

Eğer paslanırsa işlemez olur artık. Çalışmaz hücreleri... Çarkı dönmez bu lahûtî fabrikanın. Kayışı hareket etmez. His ve duygu üretimi sıfıra iner. Yani bu bülbül susar ebedi... Tutuktur dili çünkü... Buna pas tutukluğu denir. Küf tutukluğu...

Bu tutukluk insanı tutuklu eder. Mahkum eder ötede... Mânâ dili tutulan insan bir zaman gelir karamsarlıktan ölüme doğru gider. Cilasız bir gönül bir zaman sonra ölümün, ebedî suskunluğun otağına demir atar... Artık ondan bir hayatiyet beklenemez. Bir senfoni, bir nağme, bir söz, bir saz, asla...

Sadece tutuk bir lisan ve duasız, niyazdan yoksun bir bakış, bir nazar ve fersiz bir hal, nursuz bir suret ve öz o kadar...

Seraba küf ve pastır çünkü o...
Baştan ayağa bitmiş bir varlıktır...

Onu yardım ancak Allah'ın inayetiyle olur. Onun rahmetiyle olur...

Bunu bekleyecek veya bunu intizar edecek zamanı kaldıysa tabi...

Yoksa heyhat...

İnsan bazen ciddi hüzün içine giriyor. Ruhunu alabora eden hisler ve duygular oluyor. Yılgınlık gösteriyor. Bunları Haktan zannedip mahzun oluyor. Halbuki Şeytan'ın işi ne ki cirit atıyor ortalıkta. Hele bir insanı ümitsizliğe çeksin onun için bu ciddi bir başarıdır.

Peki insan bu iç düşmanına karşı nasıl bir tahassun içine girmeli ve kendini korumalıdır.

Ruhunu ota çöpe satmaktan kurtulur, halas olur böylece.

Kalbin kontrol altına alınması gerek bu hususta. Bu kontrol insan kalbine giren çıkan her şeye uygulanacak. Yani paralo sorulacak her his ve düşünceye. İnsan Kur'an ve Sünnete uygun duygu ve düşüncelere geç, diyecek. Diğerlerini kapıdan içeri almayacak. Böylece ruh eracif ile dolmaktan, çöplük olmaktan kurtulacak...

Hak ve hakikat ışığı onun her köşe bucağını donatacak. İnsan iç dünya yönüyle güneş olmaya, ay olmaya, yıldızlar harmonisi olmaya layık hale gelecek.

Belki bir güneş devleti, ışık ülkesi, aydınlık nesli onun ruhundan doğacak yahut beslenecek...

İnsan ruhu her şeyi mayalamaya uygun bir manevi zemindir. Onda şeytani hisler kuluçkaya yattığı gibi meleki hisler de kuluçkaya yatar. Birinciden ne idüğü belirsiz gulyabaniler, zakkumlar, zehirler türerken, diğerinden melekçe duygular, doğruluk, aşk, sevda, iman bülbülleri, gülleri, tavusları, sülünleri, sümbülleri ortaya çıkar ve bu gönlü cennet-asâ bir bahara çevirir.

Peki böyle bir iklimi elde etmek zor mudur? Elbette zor değil. Ama bunun için sabır ve sebat gerekli. Bilmek de bu işin başı. Yani ilim temel teşkil ediyor bu konuda.

Bilmeyen sadece bu konuda değil, hemen hemen her meselede yarı yolda kalır.

Bu ledünni bilgi insanın özünü cennet iklimine çevirecektir.

Ama sabır ve sebat gerek bu konuda ve ümit ön plânda tutulmalıdır.

Ceht ve gayret pusulası insana yol göstermelidir.

Yoksa azmin kolları güçsüzleşir, gayretin ayakları felç olur. Ve insan ümitsizlik beldesinde intihara mecbur olur. Dikkat edin ümitsizlik bir intihardır.

Biz ise ruhu kurtarmaya geldik bu cihana. Onu fanilerin elinden tek çizik almadan kurtarmak bahadır gönüllerin, polat yüreklerin işi.

Onu maddenin kurduna kuşuna yem etmek ise liyakatsiz, sefil, Hakk'a vefa duygusundan uzak, şükürden ırak kulların şiarı.

Dost! Ruhun senden güzel bir iklime kanatlanmak diler. Kuluçkadan çıkan duygu ve düşünceler onun ordusu olarak bir uzun sefere çıkmak ve en son Rabbin rıza iklimine ulaşmak ister...

Dikkat et tek ve yekta menzil ve hedef Hakk'ın rıza iklimidir, başka değil...

RUHUMUZUN SESİ

Her zaman dinleriz onu. Çok kez ene çerçevesinde türküler söyler bize... Mırıltısı o minvaldedir. Sesi sözü ego endekslidir... Ama onu eğitenler başka türküler duyar bu iç cevherinden... Öz mûsikîsinden, yürek konservetuarından...

Onu eğitenler dedim ya... Onu eğitmek öyle kolay değildir... Her an tetkik ile olur bu eğitim... Her yara merhem sürmekle... Ego daima iğnesiyle kendi nakşını örmeye çalışır özümüze... Onun nakışları yara, berelerdir kalp için. Manevi yönümüzü delik deşik etmektir... Ama bunu bilenler bilir. Bilmeyenler elbette biganedir öz derbederliğinden...

Ben ne zaman kalbime yönelsem içimde bir engin feza, bir de dar bir labirent görürüm.. Bazen yanlışlıkla labirente doğru yol alırım... Ama bu çok kez uyanmam ile neticelenir... Sonra dönerim labirentten ve okyanusa doğru yol alırım. Fildişi sahillerde yürürüm ve seyrederim kalbimin ruhumun sınırsız manzaralarını...

Ama ego beni bazen kendi eksenine çeker... Kimi zaman okyanusta ümit yelkenlisiyle yol alırken bile beni alır ve bu dar koridora çeker. Ben bir şeytan üçgenine düştüğümü anlarım ama elden ne gelir... Eğer o anımda mânâ gücüm varsa bir silkinişte çıkarım oradan ve yürürüm yine o sevgi ve ümit okyanusuna...

Ama bazen şehvetin ve rehavetin medüza zülüfleri beni bağlar kendine... Ve dibe doğru çektikçe çeker...

Bir süre orada çırpınırım ve sonra yılanların dişlerinden aldığım zehirle şişer bütün manevi vücudum.. Oradan kurtulurum ama yaralarım azmıştır.. Hemen bir tabibe, bir hazık hekime koşmam gereklidir... Ben de öyle yaparım... Kur'an ikliminde kendimi iyileştirmeye çalışırım...

Yine sahildeyimdir, yine denize bakıyorumdur ama gördüğüm karelerin artık ne okyanusla ne de sahille bir alakası yoktur...

Zehirler beni bir süre felç eder.. Uyanmak isterim uyanamam.. Dimdik dururum huzurda.. Bir şey hissetmeksizin... Bir şeyler söylemem isterim. Ama dilim tutuktur. Gözüm kapalıdır perdelerle... O an sanki karanlıklar çevrelemiştir bani. Ne sahil ne ruh, ne onun manzarası, ne mûsikîsi kâr etmez bu sarılmışlığa, kapanmışlığa, bu zalam zalam geceye...

Bir süre ağlarım. Gözlerimden perde düşsün diye.. Kulaklarım zonklar ve içten dışa doğru bir açılım yapmaya ve geçici sağırlığı gidermeye çalışır, en sonunda bunu başarırım... Ve bu halde ebedi sağır olanları ve kör olanları düşünürüm. Onlar namına hayıflanırım, üzülürüm. Bu çekilecek bir donukluk ve ölmüşlük ve bitmişlik değildir... Çekilmez... Hele ebediyse aman Allah'ım ne büyük bir perişaniyettir...

Sonra Kur'an okurum bu donukluktan kurtulmak için. İçimdeki sesi denizin sesini duymak için. Yunusların şarkısı gelir kulağıma o an.. İçimden nice neşideler yükselir. Gece bülbülleri ve balinaların o gür sesleri ve uzaklara yayılan senfonisi...

Evet bu his ve duyguların şölenidir... Onlar da kapanmaya ve perdelenmeye dayanamazlar. Bu geçici iç kararması onları da dilgir eder. Kurtulunca hep beraber bir şenlik olur içimde...

Ben işte böyle yoklarım her gün içimi.. İçimdeki sesi duymak için yürürüm sahilden sahile... Bazen labirentler bana koy olur, liman olur... Ama bu limanın rüzgârı fırtına, meltemi sam yeli gibi ağır ve öldürücüdür... Oralarda duramam, durmak da istemem...

Şimdi işte yine cevşen fısıltısı ile içimdeki yenik yönü zafere çekmeye çalışıyorum. Bir gece rehavet içinde güldüm eğlendim... Ve ardından yıkık ve yorgun düştüm secdeye... Seccadem bana sanki diyordu:

"Ey ahmak yolcu ve sefil seyyah artık ömür saatlerin tükeniyor ve mevsimlerin birbiri ardından solup gidiyor. Ne baharın kaldı ne ne neharın, hâlâ işrettesin. Hâlâ çakırkeyf bir hayatın

peşindesin... Ağla ve içindeki sis ve dumanı def et. Ziftleri yu yıka. Haydi cevşen ikliminde bir gusül gerek sana..” Ben seccademin bu sözünü dinliyorum ve gözlerimden damlalar süzülüyor... Onlarla içimi bir güzel yuyup yıkıyorum... Bu dünya kirinden başka ne ile kurtulur insan. Hani gusûlle hangi boy abdestiyle temizlenir bu vicdani kir. Günah katranı, dünyevî lezzetlerin tozu toprağı..

Ha taprak dedim de aklıma geldi. Ben en güzel nesne olarak toprağı gördüm ve bildim... Onun tevazusu bunca senedir tecrübelerimin bir sonucu olarak beni ona yükseltti. Yükselti, diyorum ama gerçeği söylüyorum... Onun mûsîki bir başka...

Onun eğik bükük ve secdede ve rükudaki notaları bir başka güzellikte.. İşte gül yetiştirmenin ve gül mûsîkisi işitmenin bir yolu.. Bence en güzel okyanus toprağın sesinden, onun mûsîkisinden örülmüş olandır, diyorum.. Onun üzerine basan his ve duygu ayakları herhalde sonsuzluğun en zirve noktasına kadem basmış gibidir..

Kulluk ne güzel bir şeref...
Eğik bükük notalar ...

Ruhumun sesini dinlemek istediğimde ben işte bu zaviyeden dinlemeyi en son keşfettim...

Bu bana evvelce pek ibtidaî gelirdi.. Ama şimdi öyle değil..

Toprak olmak aslına dönmek ve asıl kaynağından ilham almak ve onda kendi bulmak ne güzel...

Tevazu yani. Alçakgönüllülük...

Onun ritmi ve ahengi hiçbir mûsîkide olmayan güzelliklerle örülüdür. Ondaki ses ve söz hiçbir sazdan, rebaptan ve Lirden yükselemez... Onun kavalı bir ney soylu kavaldır. Ve sesi de melek İsrafil’in sesinden mayalıdır...

İşte bahar vakti ondandır bunca şenlikler. Bir anda şevk ü târâpla yükselişler ve kanat kanat sonsuzluğa arşiyeler çizmeler ve damla damla göz yaşlarıyla, yağmur gibi ferşiyeler çizmeler...

Ondandır renklerin cümbüşü ve sevdaların alabildiğine sınırsız düşü... O dem bir başkadır ve asla sırrına erilmez bu güzelliklerin. Sadece tadılır ve mûsîkisi dinlenir o kadar...

Ben ruhumu dinledikçe bu iç varyantlarından, koridorlarından, sahillerinden ve toprağından suyundan nice güzellikler devşiririm işte... Her bir ses her bir musiki beni alır götürür özümden, sözümden ta ötelere... Beni alır ve en zirve noktalara taşır...

Ben o anda en dorukta helva olmayı bekleyen bir koruk gibi pişmeyi intizar ederim. Vardığım ve karar kıldığım yer ve zemin pek üstündür... Rıza endeksli bir iklime kanat açmış ve orada rıza ışığıyla ermek ihsanına ve lutfuna mahzar olmaklığım beni ne kadar mutlu eder anlatamam...

Rıza ufku ve onun kendimizden geçiren neşidesi, senfonisi ve sevda notaları, ümit besteleri....

Bu gün deli dolu sözler ettim biliyorum...

Oradan oraya atladım... O vadiden o vadiye koştum... Ne söylediğimi, heyecandan kurduğum cümlelerin ucunu bucağını ben de kaçırdım... Ama yine de içimdeki duyguları dillendirmenin başka bir yolu olduğunu da bilmiyorum...

Sevda yelkenlisine binip, içimde seyahat etmek için kaç seferdir bir fırsat bekliyordum... Bunu kelimelerle yapmaktan başka çarem yoktu... Bu sebepten onları topladım onlarla bir mûsîki dinlemeyi arzu ederek parağraflar, cümleler içinde gezdim dolaştım. Boş sözler ettim bazen, içimden geldiği gibi konuştum çok kez... Ama asıl olan ne bu, ne de o... Asıl olan bir ses duyabilmek... Bir gerçek ses ve söz duyabilmek. İçine kulak verince, ruhunu dinleyince bir şarkının kısa bir buklesini işitebilmek... Bu bile insanı kendinden geçirir. Rahman namına, Rahim namına sevindirir ve içini bir hoş eder. Bir lezzet verir, bir tad bırakır, bir huzur ve neşve bahşeder...

Evet bir ses, bir tek nefes...

SİNESİ FİRDEVSTİR

Bir rüya bazen bizi sancılarla kıvrandırıyor. Bizim penceremizden gördüğümüz bir hayal... Başımıza gelip gelmeyeceği belli bile değil. Bu kadar hassasız, bu kadar kendimize ait olana değer veriyoruz.

Bir ilham bazen kaleme sarılmamıza sebep oluyor.

Sayfalar dolusu yazı yazıyoruz...

Allah bilir bir melek görsek nasıl şaşkına döneriz. Ve nice insana anlatırız bu olayı.

Bir ruhaniyle konuşsak kendimizden geçeriz bütün dünyaya yayarız beki de bu sohbetimizi...

Bize ait çünkü.

Bizim gözlememiz ve bizim rengimizi taşıyor.

Peki Ya vahiy... Öteler payandalı bilgi ve ilim... Hakk'ın sesi ve soluğu..

Yücelerden indirilen Kur'an...

Bu söz bizim bir rüyamız kadar, bir ilhamız kadar da mı değil ki onu okuyunca sancılanmıyoruz... Onun ikliminde eriyip tükenmiyoruz. Cebrail'in Hz. Muhammed'e (s.a.v) getirdiği bu kutsi söz bizi aşk alevleriyle yakıp kavurmuyor. Köy köy kasaba kasaba dolaştırmıyor...

Bir seher yıldızı gibi bir gün Hira'da görünen Cebrail ışığını, omzunda taşıdığı deste deste ışığı nuru döktü Kutsi yüreğe. Oku, dedi ilk harmanda... Başaklar devşirilirken bu ışık destelerini yüklendi kutsi omuz... Ve insanlara ulaştırmak için yola çıktı...

Çıktı ama kaç kişi dinledi onu... Kaç kişi inandı...

Belki sonraları anlaşıldı sır...

Ama biz bu tabloyu kaç kez duyduk, kaç kez dinledik... Sanki bize gelmiş gibi bu kitap hiçbir zaman yüreğimiz ürpermedi... Ayetler dağların üstüne inseydi parça parça olurdu, diyor Yüce Mevla.. Ama siz hiç tınmıyorsuzun. Bunun acısı büyük olacak,. Bu ürpertisizliğin, hissizliğin cezası büyük...

Bir gün gönül pencesinden öteler bakarken birden Cebrail geldi farzet... Sana Kuran'ı hediye etti düşün... Onun nuru ve ışığı özüne kadar nasıl işler. Nasıl bayram şenliği içindeki ruhun diyar diyar dolaşır ve o sevda alazını, o aşk ateşini sunar insanlara...

Dövülsen de vurulsan da kırılsan da dayanırsın bütün acılara ızdırablara. Aynen öyle de bu kitap Rasullalah'tan sana hediyedir. Gökten inmiş bu kutsi sofrayı Allah Rasul'û sana göndermiş... Benim ümmetimden falana bunu verin demiş... Bu sana emanet bir yük... Sana sunulan bir muştu... Niçin sevinç çığlıkları atmıyorsun. Niçin kendinden geçmiyorsun. Neden iki büklüm olup Hakk'a sevinç ve mutluk seranatını sunmuyorsun... Neden başını secdeye mıhlayıp ağlamıyorsun.. Gözlerin ve kabin niçin şükür yağmurlarıyla yıkanmıyor?

Yoksa sen de Haşimiler'e gelen şeyi kabul etmeyenler gibi bir his ile mi boyun eğmiyorsun. O dallin güruhu ene kobrasına yutuldu, ego ejderhası tarafından yendi tükendi sen de kendini onların düştüğü çukura mı atmak istiyorsun. Yoksa bu direnme ne, bu ayet ayet o nur ve ışıkları içine göndermemendeki maksat nedir? O nurlar seni bekliyor, sinesini açmış karanlıkta kalmış seni iklimine çekip aydınlığıyla huzura kavuşturmak istiyor. Sen geri geri gidiyorsun...

Aslında ona koşmalısın. Onun yurduna demir atmalısın O sureleri içinde kendini bulmalısın. O ayetlerin ayağı zincirli kö-

lesi ve esiri olmalısın. Emir sonsuzluktan gelince kölelik bir başka hal alır. Zincirler her hücreye geçer. Her zülüfte bir halka vardır. Her uzuvda binbir zincir ve paranga bulunur... Evet sonsuz iklimlere çekilmek, ebedî dosta kul olmak sonsuz bağ gerektirir, biri kopsa binlercesi seni ona rapteder

Ama sen hiç oralı bile değilsin...

Sanki bu ayetler seni ilgilendirmiyormuş gibi hissizsin.

Bu sureler senin için inmemiş gibi duygusuzsun...

Haydi silkin bire Süleyman oğlu Mehmet. Bir silkin... Bir irkil, Bir doğrul. Bir şaha kalk. Bir dimdik doğrul ve yürü nefsin üstüne. Egonun başına indir balyoz, misal iman yumruğunu, enenin başına vur gürz misali ihlas yumruğunu. Kır başını gururun. Tarımar et... Ve yürü git O sultanın otağına. Eğ başını. Gözlerinde sicim gibi yaş olsun. Ağla ağla... Hıçkıra hıçkıra ağla... Af dile ondan.. O sevda üveykine, o ümit sultanına. O şevk ve aşk ufkuna derdini dök ve yaralarını aç. Tedavi etsin o tabip.. İyileş.. Ötelere yaralı bereli gitme.. Sağlam git... Hakk'ın bendesi yarasızdır. Onun bendesi bütün mikroplardan arınmıştır. Tertemizdir. Şeb-i Arus'a hazırlanmış bir gelin gibi rayia sürmüş, binbir çiçekten derlenmiş bahar kokularıyla tütsülenmiştir.. Rengi en güzel gülleri bile kıskandıracak kadar güzeldir. Şafak onun dudaklarnıda bir tebessümdür. Güneş bakışlarında bir şule... Ay ise çehresinde ötelerden aksetmiş bir katre hale, hare...

Yürü git o otağa... Vahyin sağnak sağnak indiği kula, o sevda yıldızına, o bahar sultanına, levlak'a git özür dile. Bu güne dek hissizliğinden dolayı, ağlayıp inleyemediğinden dolayı, Kuran'ı hakkıyla okuyamadığından dolayı özür dile ve

Davut misali mezmurda bir tını gibi ağla..

Yunus gibi bir sayha kopar.

Eyyup gibi çağla

Yüreğin dağla...

Ama affettir kendini...

Zira o kabul ederse Hakk ta kabul eder niyazını... Gönül sızını nazar ı itibare alır ve sana Onun ağuşunda yer verir. Onun cennettir ağuşu... Sinesi firdevstir.. Huzuru kevserdir...

SELAM SİZE

Sızıntı'da yazmak bir ayrıcalıktır. Neden mi çünkü Sızıntı mütevazi bir dergi.. Bilgi yüklü olmasına rağmen kanatları yerde ve iki büklüm...

Ben ne zaman Sızıntı için yazı yazmaya davransam içim birhoş oluyor. Kalbime ilhamlar sökün ediyor... Aşk kanatlarım açılıyor. Sevda teleklerim açılıyor... Ümit güllerim yeşeriyor. Tomurcuğa duruyor.

Meltemler kol geziyor ruhumda.

Ne zaman Sızıntı için yazı yazmaya kalksam önce duygularım ayağa kalkıyor ve kemerbeste i ubudiyet içinde Hakk'ın divanında saygıyla eğiliyorlar...

Sonra kelimeler duruyor onların ardına... Onlar da bir emri dinler gibi dizi dizi oluyorlar... Bir ordu teşkil ediyor butün duygularım... Sızıntı için yazı yazmak bir ayrıcalıktır...

Aşkın aşk olduğunu sevdanın sevda olduğunu bu yazılar hengamında daha iyi anlıyorum ben...

İliklerime kadar yaşıyorum aşkı sevdayı...

Özümde nice üveykler sonsuz uçuşuna, sınırsız yarışa başlıyor... Özümde nice damlalar yanaklara yürümek için kalbimden arş emriyle dökülmeye duruyor. Çiğ daneleri, meltem solukları, bahar şarkıları, körfez mûsîkileri, okyanus türküleri hep bu aşkın ferş emriyle dalgalanıyor.. Ben Sızıntı'ya yazarken kendimde değilimdir. Bir başka dünyaya misafir olurum... Kendimden geçerim adeta... Kalbim bir gaşy haline ruhum bir sekr haline girer... Toplumun derdini nabız vuruşlarımda kalp atışlarımda hissederim. Yazarken ağlarım.. Kalemime bazen mürekkep yerine göz yaşı doldururum...

Sızıntıya yazmak bir ayrıcalıktır...

Çünkü samimi bir dergi... Doğru sözlü ve yalana iltifat etmiyor... Ona kalbimi verebiliyorum... Zaten ben sayfaya önce kalbim koyarım, sonra satırlarımı, daha sonra yazım bitince son noktadan sonra kalemimi de onların yanına bırakırım... Bunların hepsini kucaklayan bir ikilimi var Sızıntı'nın. Bir baba rikkati ve anne şefkatiyle sarıyor beni, kalemimi, yüreğimi, cümlelerimi... Bana ders verirken ders almayı öğretiyor. Yazarken yüreğinin sayfalarını çevirmeye gül yaprağı misali kabini sayfalarını tek tek açmayı salık veriyor...

Bana beni okumayı öğretiyor.

Gönül kitabından okuyup öyle yazmayı devamlı telkin ediyor...

Sızıntı'da yazı yazmak yaşamayı bir başka tadıyla, lezzetiyle duymaktır..

Zira bir çok kalemşör var bu iklimde... Onlarla sırt sırta verip bir senfoniyi dillendiririrken insanın yalnızlık hissetmesi mümkün değil.. Bir kişi iken belki bin kişi kadar güç ve kuvvet hissediyorm Sızıntı'da yazarken... Sırt sırta verdiğim kadro o kadar güven dolu ki, bazen ümitsizliğe düştüğümde onların kol ve kanatlarına tutunuyor ve onlarla birlikte ayakta durabiliyorum... Mükedderiyetim uzun sürmüyor.. Hemen onlardan gelen ışık benim imdadıma yetişiyor... Benden istifade ettiklerini söylüyorlar yer yer... Aslında ben onlardan istifade ediyorum... Yazarken nur ve ışık devşirmek ne tatlı şey.. Bir şey verirken bin şey almak ve bir bereket damlasına bedel binlerce damla ile yunmak yıkanmak ne tatlı, ne huzur verici... Ben Sızıntıda ki bütün yazarlarla manevi akrabalığım var olarak düşünüyorum. Onları çok seviyorum... Kalbimde hepsi için ayrı bir yer, ayrı bir has köşe var... Ne zaman yorgun düşerim kalbimdeki o köşelere bucaklara uğrar, tek tek o dostlarım sevgileriyle avunurum... Onların tebessümleri beni mest eder... Yüzlerindeki ışıklar beni kendimden geçirir. Bu Hak dostlarıyla ebedlere kadar beraber olmak azumdur. Bunun için yazmaya devam ediyorum... Bana nice dergilerin yönetmenliği verseler, yüzlerce kitap benim kaleminden tereşşuh etse. Yine döner döner Sızıntı'ya bakarım. Acaba bu

ay yazım çıkmış mı diye heyecan içinde onun sayfalarında dolaşır dolanır, seyahat ederim... Çıkmadıysa dostlarımın yazılarını okurum onlarda kendimi bulurum. Zaten onların kalbi benim kalbimle birlik olduğu için onların sözleri benim sözüm gibi gelir ve sanki bütün yazıları benimmiş gibi huşu içinde adeta yutarcasına tek solukta okur bitiririm..

Sızıntıda yazmak bir ayrıcalıktır...

Daha neler neler söylerim bu sözümü anlatmak ve ispat etmek için... Ama arife tarif gerekmez, derler... Dostlarımın daha fazla başını ağrıtmak istemem...

Ama son olarak onlara şunu tavsiye edebilirim... Sızıntı'nın mutlaka bir yerinde bulunmaya bakın. Ya okuyucu olun. Ya yazar. Eğer bunlardan biri olamıyorsanız onu başkalarına tanıtmak için canla başla çalışan bir dost olun... Bunu da yapamıyorsanız bayinin önünden geçerken ona selam verin ve onunla aynı yolun yolcusu olduğunu tek telime ile dillendirin... Bu bile. bu selam bile onun muazzez ve kutlu camiasına ulaşacak ve kalbleri bu gizli ve efsunlu selam ile teselli bulacak ve onlar da sizlere binler selam gönderecektir.

Selam sana Sızıntı. Selam size dostlar meclisi... Selam sana ey efsunlu iklim... Selam size ey yaz güneşi, bahar bahçesi, ümit üveyki, aşk musikisi, sevda türküsü...

SOKAĞIM

Evime her gidişimde içim buruktur. Sokağın başına geldiğimde başlar bu burukluk... Tam köşe başında bir isim... Hanım Seti Çıkmaz Sokak...

İsim isim değil mubarek kabus sanki... Hanım seti... Hanım engeli anlamına geliyor...

Hem kadınlara hakaret, hem erkeklerin izzetine dokunuyor...

Bir gün uzun uzun düşündüm. Acaba bu isim bir başka terkipten değişerek bu şekli almasın.

Olabilir...

Peki ne olabilir?

Hanım seti... Hanım, hakanım anlamına gelebilir... 'Hakanımın seti, sınırı, engeli gibi' bir anlama geliyor. Yine kabus... Bir sultanın set koyduğu yerde oturmak, sınırı aşıp aşmamak adına bir tedirginlik yaşama noktasında bulunmak...

Beni pek ferahlatmadı bu isim de...

Peki daha başka isim olabilir mi bunun aslı...

Hanım Seti'nin bir başka anlamı şu olabilir...

Seti eski firavunlardan birinin ismi olarak aklımda kalmıştı. 'Hanım, Hakanım Firavun' oluyor bu sefer isim...

Tüylerim diken diken oldu bu isim aklıma gelince... İçimde ne teselliye mecal, ne de güzelliğe ve estetiğe bir ufuk kaldı...

Bir isim bu kadar karışık ve bu kadar gayr-i fıtri olabilirdi...

Neresinden tutsan bir kabus çöküyor yüreğe. 'Sen de isme fena takmışsın' diyeceksiniz...

Belki bu hususda ifrata gidiyor fikrim, düşüncem.. Ama benim rahat edebileceğim bir isim, herkesin ortak huzur bulabileceği bir isim olamaz mıydı bu sokağın adı...

Elbette olurdu...

Daha önce gelmiş olduğum mahallelerde de bir çok isim vardı.. Sokak adları. Kargı sokak, Karaca Sokak. Ceylan sokak, Geyik sokak, Turna sokak falan filan… Orman hayvanlarını kuşları ben de severim ama bir sokağa isim olarak koyacak kadar değil…

Bizim özümüze ışık salacak ve tarihimizden mülhem, dinimizin ruhunu bizlere fısıldayacak, milli dinamiklerimizi hatırlatacak isimler varken manasız, kimseye bir şey kazandırmayacak isimler bana göre lâf- ı güzâftır…

Bilmem siz ne düşünürsünüz…

Yunus Emre gibi ortak kültürümün abidesi olan bir isim varken, Mehmet Akif gibi milli ruhu şahlandıran bir şairimizin adı varken, Hamza gibi dost ve düşmanın takdir ettiği bir sahabe bulunurken kala kala hayvan ve kuş isimlerine mi kaldık…

Evet belki ormanlardan yoksun olan ve bu çeşit orman hayvanlarına hasret giden bir nesil için sanki kendini ormanda hissetmek adına bir ferahlamadır bu isimler ama bu da çok uzak bir varsayım…

Yoksa bir çok düşünce mozayiğinin bulunduğu bir toplumda 'Senin koyduğun isim değil benim ki olacak!' kavgasının ve tuturmasının bir çıkış yolu mudur bu isimler. Ne seninki ne benim ki… İşte al kimsenin bir şey anlamayacağı bir isim… Kaya sokak, taş sokak, toprak sokak…

Hayda!..

Oldu mu şimdi…

Bu kadarı da fazla…

Bana kalırsa biz evimize koyduğumuz isim kadar sokağımızı düşünmüyoruz… Bakıyorum apartmanlarımızın ismine 'Şafak apartmanı, Sevgi Apartmanı, Ümit apartmanı, Işık, Kardelen apartmanı' gibi bir bakıma manası olan isimler… Ama sokağa gelince adam sendeciliğimiz, mahalleye gelince bırak allasenciliğimiz köpürüyor ve taşıyor…

Bundan vazgeçmek gerek…

İsimler güzel olmalı…

Sokağa girerken mahalleye girerken sarmalı insanı…

‘Akrep Sokak’ diye bir isim olsa Allah aşkına sokağınızın ismi. (Valla ona bile emin değilim belki o da vardır.) nasıl mutlu adımlarla evine gider insan... İsmi bile ısıran ve sokan bir mahalle ve sokak...

Şöyle insanı meltem gibi saracak bir isim olmalı sokağımız, mahallemizin adı...

Günlük güneşlik şarkılar fısıldamalı bizlere...

İçimizi aydınlatmalı... Ruhumuza ışıklarını ve nurlarını dökmeli...

Evimize gidinceye kadar bir tatlı rüzgâr, bir güzel koku, bir engin mânâ bizi sarmalı... Evimize girsek bile sokağın başından itibaren bir bir şavk, bir kandil süzülerek gelmeli ve pencemizden içeriye ağmalı ve odalarımızı bu engin güzellik ve mânâ ile doldurmalı...

Yoksa o sokak benim değildir... Ben o sokakta huzurlu değilimdir...

Mânâsız bir sokağın mânâsız adamı nasıl mutlu olur...

UNUTMAK

En kötü şey unutmak. Vefayı unutmak. İyiliği unutmak... Sevgiyi unutmak. Hoş görüyü unutmak...

Dostluğu unutmak. Kardeşliği unutmak...
Ama en kötüsü kendini unutmaktır...

İnsan kendini unuttu mu. hep başkalarını düşünür ve onlar hakkında bazı şeyler kurar durur. Bu müsbet plânda güzeldir, hoştur. Diğergamlıktır bir adı da... Yani başkaları için yaşamak... Ama menfi planda başkalarını düşünmek, haset ve kıskançlık içinde kıvranmak gibi bir beladır ki bu da ifritçe bir duygudur. Daima çevresini tenkit etmek ve böylece kendini yiyip bitirmek...

Ama bu kötü huyun en büyük acısı kişiye kendine verilen nimetleri unutturmasıdır.

Bir de insan kendini unuttu mu çok kez üzerinden yağan nimetleri göz ardı eder. Yağmur misali hayatına serpilen rahmeti görmemezlikten gelir. Bu feci bir unutmaktır.

Zira insanı sonsuz kayba uğratır. Hafızada nisyan isyana dönüşür. Zira unutmak bu konuda insanı nankörlüğe çeker. Sanki ona hiçbir iyilik yapılmamış, onun için hiçbir güzellik sunulmamış gibi durmadan sitem ve isyan oklarıyla kaderi oklar. Rahmete karşı küskün bir vaziyet takınır. Bu küskünlük zamanla onu acınacak bir hale sokar... Zira güvenilecek tek ufuk ile irtibatı, bu küskünlük bıçağı ile kesilmiş ve nankörlük lifleriyle örülmüş karanlık bir dünyaya kemter ve bikes düşmüştür.

Halbuki nimetler şükür gerektirir. Daima bir şükür fabrikası gibi yüreği çalıştırır. Ona aşk ve sevda kumaşları dokutur, onu ümit ve iman meyvelerine durdurur...

Ama unutmak bu fabrikayı birden şarteline basıp durduracak kadar kahir bir hatadır... Elinin tersiyle bütün şükür yağmurlarını silmek, bütün rahmet meltemlerini yok etmek ve sonra da ağlamaya durmak gibi...

Bu ağlamak şeytani bir öz taşır. Ve asla affa liyakatı yoktur. Af ışığını ve yardım nurunu çekmez. Yani bu sitem ile müteellim kişi hiçbir esenlik yıldızını göremez ve asla bir ümit şulesini keşfedemez...

Peki unutamamak için ne yapmak gerek... Daima tefekkür etmek gerek tabi... Nimetlerin şükrünü eda etmek için daima iki büklüm secdede olmak gerek...

En zor zamanlarda bile daha kötü durumda olanlara bakıp şükür kapısının tokmağına dokunmak ve o kapının açılması için Allah'a yalvarmak...

Evet insan bir şükür fabrikasıdır...

Veya öyle olmalı. Ta ki göz, kulak, dil, dudak gibi hasselerden aldığı maddi ve manevi besinleri şükür isimli güle, sümbüle, zambağa, şebboya dönüştürebilsin...

Yoksa bu güzellikler akıldan, fikirden, burundan ağızdan girer de bir eracife dönerler ve insanın kalbinden sonsuzluğa akar giderler. Böyle bir akış bir lağım akışından farksızdır...

Zira kalp kendine düşen görevi yapmıyor, akıl ona destek olmuyor, hayal başka hülyalar peşinde koşuyor. Bu fabrikanın ümit, inanç, şükür, sevda fabrikasının artık çarkları birbirini tamamlamamaktadır. Birbirinden ayrı menzillerde yol almakta, bir kısmı mal i hülya peşinde, bir kısma olmayacak işlerin arkasındadır... Ve metruk fabrika, hasta kalp, harabeye dönmüş sine bundan böyle hiçbir üretimde bulunamaz. Zira laçkalaşmıştır. Günahın paslı çivileri, egonun küflü demirleri, enenin taş ve toprağı artık onun içine girmiş bütün güzelim hasseleri parçalamış, özelliklerini yok etmiş ve insanın mânâ yönünü bitirip tüketmiştir.

Bakın bir unutmak nelere mal oldu. Bir nisyan nasıl isyan iklimine dönüştü. Ve ölüm ile son buldu...

Kur'an'da nimetleri unutmanın, haktan gelen ihsanların sonunda eğer şükür edilmezse bir gün kalbin katılaşacağını hem de taştan daha katı bir hal alacağını bunun da feci bir ölüm ve bitmek tükenmek olduğunu bizlere Allah(c.c) sık sık telkin ediyor. Böyle bir ölümle ölmek ne yangında ölmeye, ne depremde yıkıntı altında kalıp can vermeye benzer. Bu ölüm ebedî hayatı mahveden en feci ölüm ve en dehşetti mevttir...

Şimdi ölmemeğe bakmalı. Ölümün zincir ve prangalarını kurmalı ve onları zevale atmalı...

Dirilmeye gözlerimizi dikip bas ü ba'del mevte adım atmalıyız...

Peki bu nasıl olacak. Tabii acil bir şekilde şükür iklimine tezgahı kurup şükür kumaşı dokumakla... Üşüyen duygularımıza, isyan buzullarında donmaya yakın bir hal alan hislerimize o kumaşı sarıp onun ılık iklimde tekrar canlanmanın yolunu arayıp bulmak. Bundan başka da çare yoktur...

Zira unutmayı, hiç unutmamaya tebdil etmek. Yani unutmak kelimesini lüğattan silme, onun yerine ebedi unutmamayı yazmak ile ve bu yolda hayatımız düzene sokmakla, Hakk'ın bereket yağmuruna önce dudaklarımız değil gönlümüzü açmakla ve önce nimetin şükürünü eda ettikten sonra onu kursağımıza indirmekle bu kahir hastalıktan, acılı sondan, perişan atmosferden ve öldüren ikilimden kurtulabilir ve tekrar dirliğe kavuşuruz inşallah...

Yani şükredemeyeceğimiz miktarı istememek, bizi Hakk'a saygı çizgisine çekecek kadar lütuf ve ihsan beklemek.

Zira şükrü eda edilmeyen bir nimet zehirden farksızdır. Onun bizdeki açtığı gedik hiçbir maddi güçle doldurulamaz. Ya da o şükürsüzlüğün, ya da şükürde başarısızlığın açtığı kalbimizdeki yarayı hiçbir merhem iyileştiremez... Öyleyse biz daima aza kanaat etmeliyiz. Allah'ın bize uygun gördüğü ile iktifa etmeliyiz. Çoğu görüp azmak, azı görüp yerinmek hatalı bir ruhun ve kalbin tarzıdır...

Vasatı istemek. Verilenle iktifa etmek ise insan olan insanın şiarı ...

Ya da unutmayı lügâtından kazımış bir civanmerdin, Hak dostunun hasleti.

Yani daima şükür kapısının bendesi, kölesi olan bir kalbin üslubu...

Böyle bir üslup ile yaşayan kul herhalde ötelerde mutlu olacak, beşüş çehresiyle kendine verilen bol bol nimetler ile, sonsuz bereketin başından aşağı konfetiler gibi yağmasıyla mutlu ve bahtiyar olacaktır. Bu kutsi zifaf, şeb i arus, büyük vuslat ne engin lezzetler taşır, ne sınırsız mutluluklar içerir, heyhat...

Rabbim bizi şükür kapısını bendesi eyle. Bu lütufla ebedi lütufların sınır tanımayan iklime kanatlandır...

Ve o iklimden ilelebet ayırma...

YALAN

"Dünya yalan " diyorlar. Peki biz doğru muyuz? Onun içinde yaşayan bizlere bulaşmıyor mu bu yalan? Bulaşmaz olur mu hiç. Biz de o geçici, kararsız, sel gibi akan unsurlar içinde yalana alışıyoruz.

Aşkımız yalan, sevgimiz yalan, özümüz yalan, sözümüz yalan...

Halbuki bu dünyanın yalan olan görünen yüzüdür. Yani maddi ve fani yön. Bununla birlikte manevi yön ebedi nakışlardan izler taşır. O yönü gören, madalyonun o yüzünü seyrediyor. Bilen için dünya yalan değildir. Kişioğlu hangi şeye bakarsa baksın ondan etkilenir. Bu konu ile ilgili bir atasözümüz vardır:

"Üzüm üzüme baka baka kararır."

Peki biz nura ve ışığa bakarsak nuranileşmez miyiz? Doğru olana yüzümüzü çevirsek etkilenmez miyiz? Elbette etkileniriz. İçimiz o nur ve ışıkla dolar. Yani nurlanırız, pırıl pırıl bir hal alırız.

Mesela doğruların doğrusu Hz. Muhammed'i (s.a.v) tanıyan yavaş yavaş o doğrunun cazibesine kapılır. O odak, o mihrak onu çeker. Zaten insan vicdani yönden doğruya meyyaldir. Bilemediği ve bulamadığı için yalanlar ve yanlışlar içinde bocalamaktadır. O özün gözü doğruluk timsali olana yöneldikçe fıtratı yerini bulmuş, ruhu asıl kaynağa eğilmiş ve doğruluk ab-ı kevseri yudumlamaya başlamıştır. Bu ise yalanlarla örülmüş bir dünyadan doğruluk ışıklarıyla örülmüş olana, kaostan kozmosa, karmakarışık bir iklimden hasbilik iklimi ve atmosferine çekilmektir.

"Yalan dünya" diyor insan. Gerçekte onun içindeki doğruları ve doğrulukları görse kendini onların cazibesine kaptıracaktır.

Hani bir mesel vardır; iki kişi pencereden dışarı bakıyormuş. Biri yerdeki çamurları diğeri ise gökteki yıldızları görmüş. İnsan da böyledir. Bahar vakti güller içindeki dikenlere nazar eden az değil.

Dünya bir yalan-doğru harmanıdır. O harmanın yalanını doğrusundan ayırmak, gönül yabasıyla olur. O yabayı hadiselere daldırsın insan, onu akıl, fikir ve vicdan rüzgârına savursun, doğruların taneleri yere düşer. Yalan kabukları ve samanları ise savrulur gider...

Öyleyse biz de böyle yapmalıyız. "Dünya yalan" deyip ona küsmek yerine ondan yüz çevirmek yerine ondaki doğru olan esma ül hüsna başak'larını devşirmeli, kut ve gıda olarak o nurlu ve ışıklı daneleri toplamalı ve geçicisini, kabuğunu fena rüzgârına atıvermeliyiz. Bize kalbimize dökülen isim ve sıfat daneleri yeter.

Onlar geleceğe bir tohum, bir çekirdek gibi çimlenecek toprağını bulmuştur. O toprak gönül toprağıdır. O tarla vicdan tarlasıdır.

Bu gayretli insanın geleceği ise umulur ki cennet- âsâ bir bahardır...

YARIM ELMA

İnsan bir yarım elmadır. Ama bütünleşmesi için tama ihtiyaç vardır. Yani onu yarım tamamlayamaz... Neden mi? Çünkü insan yarım olmaktan yaralıdır. İki yarım bütünleşirse yaraları bir birine kaynamaz... Belki de daha da azar... Böylece insan yarım olmayı diğer yarımda gördükçe ve onun çektiği acıları da duydukça kahrolur... Ancak bütün ve tam içinde kendine gelir ve onun ikliminde huzura erer.

Yarım elma bir ikinci yarıma ihtiyaç duymaktan ziyade, bir bütün olmaya ihtiyaç içindedir... Yani kendisi bir bütün. Bu sebepten diğer yarımlar buna o huzuru ve sükunu veremezler. Ancak zaman kaybettirirler...

Taze taptaze bir zamanda, yani daha körpe iken bir ufuk yakalamalı insan. Ama tam bir ufuk... Aslâ eksik olmayan bir ufuk... İşte o ufka yolculuğa çıkmalı... Bu bir hilal, ya da yarım ay gibi bir hedef olmamalı... Ancak dolunay olmalı. Tam olmalı... Ve ona yakınlaştıkça uzaklığı, uzaklaştıkça yakınlığı sezmeli, bilmeli, tatmalı insan... O dolun onun bütün boşluklarını doldurmalı ve onu sevdanın tamlığına, aşkın eksiksizliğe, ümidin bütünlüğüne çekmeli...

Her insan yarımdır. Ve bütünleşmek için bir yarım arar. Bana göre bu yanlıştır... Bütünleşmek, bütün olmaya özlemdir.

Öyleyse bütünlüğü ona takdim edecek bir ufuk onu ancak sarıp sarmalayacak ve teskin edebilecektir...

Bu nasıl bir bütündür? Elbette eksiksiz olması için bitmeyen bir kaynak, bitmeyen bir kudret, solmayan bir renk, azalmayan bir güç ve ışık...

Bütün ne kadar insan muhayyilesini süsleyen unsurlar varsa ve özlemini çektiği acılar, hürriyetler ve güzellikler onları

topyekün insana bahşedecek bir ufuk, bir sevda dolunu, bir aşk tamı, bir Leyla bütünü...

Şimdi gelelim bütün bu özellikleri hâvi kim var bu alemde... Eksiği olmayan... Asla şurası eksik, denilemeyecek ve bir türlü gediği ve boşluğu bulunmayacak. Kim var? Hiç kimse yok böyle özellikleri içeren... Ay, güneş, yıldızlar... En büyük veliler... Hatta peygamberler...

Zenginler...cihan hükümdarları... Ne kadar sayarsak sayalım.. Hepsinde fena izi mevcut bunların... Bir yerde insana elveda, diyorlar.. Peki insana elveda demeyen kim var?

Onu ebedi sarabilecek ve rahmetin koynunda büyütecek ve avutacak, teskin edecek kim var?

Ona yeniden diriliş türküleri söyleyecek ve bu diriliş türküleriyle onu tekrar yeşertecek...

Topraktan çıkan bir filiz gibi onu kabrin derinliklerinden gömülü olduğu yerden alacak elinden tutacak göklere doğru sümbüllendirecek...

Böyle birini tanıyor musunuz?

Hele hele onun ömür boyu altında ezik kaldığı, belki de benim diyemediği, demesine imkan olmayan, bunu asla gerçekleşmeyen uçuşlarıyla, asla vukubulmayan bir yerden bir yere ulaşmalarıyla, hakimiyetiyle diyemediği, güçsüzlüğüyle diyemediği ve kuvvetsizliğiyle terennüm edemediği alemleri ona bahşecek biri var mı?

Elbette var...

İşte onun varlığı ile sönüp yanıyor yıldız kandilleri. Gün batımında kısılan gün şavkı sabah duasıyla yeniden ışıyor...

Elbette var. Bakın şu bahara nasılda soldu bir çiçek gibi... Ya ertesi bahar... Yeniden çiçeklendi bir demet yasemen, bir buket gül, bir tutam aşk nergisi olarak...

Ya şu gün, pırıl pırıl gün... Leylak mevsimlerini hatırlatan ışık dantelalarıyla süzgün motifler ören ve ağzımıza bir parmak cinân balı süren gün... Onun parmaklarıyla dokunuyor, onun kudret tezgâhından çıkan giysilerle donanıyor ve bizlere kendini tadim ediyor...

Böyle bir gün böyle bir sabah, böyle bir mevsim, böyle bir gök yüzü ve onun ışıktan hurileri, gılmanları asla sahipsiz değildir. Ancak o bütünün, tamın, eksiksiz kudretin ve kusuru bulunmayan güzelin isim ve sıfatlarının yansımalarıdır…

İnsan böyle bir gücü, kudreti nereye baksa görüyor… Tamı görmemek mümkün mü… Eksik olanlar bile ispat-ı vücut ettikleri halde, tamı sezmemek ve onun aşkın ufkunu görmemek ve sevda yamaçlarına yürümemek ve bütün eksikliklerini o dolun ufka sürümemek mümkün mü?

YILMAZ BAHADIRLAR

Ey aşk yolunun yolcusu. Sen yılmaz bahadır olmalısın... Az buçuk engeller sana vız gelmeli... Önünde yalçın kayalar dikilse de, dağlar yolunu kesse de devler otursa geçeceğin geçitlere, cadular kazan kaynatsa yolunu üzerinde yine yılmamalısın. Zira aşk kuvvetli kanatlar, kuvvetli yürek ve polat sineler ister...

Kime sevdalısın sen... Hakk'a değil mi? Öyleyse o varlığın erişilmezliği nisbetinde olmalı dayanma gücün. Bir iki minik hamlede, bir iki adımda tükenmemelisin.

Kime sevdalısın sen, Allah'a öyle mi?

Öyleyse idam sehbaları bile seni korkutmamalı... Zira insan kuvveti ve gücü sonsuz olana güveniyorsa, nerede olursa olsun hayır üzerinedir. Kayıp yoktur onun için. Tepeden tırnağa manevi altın değerindedir yani...

Sen kime ümit besliyorsun? Hak ve hakikata değil mi? Öyleyse asla korkma ve yeise düşme...

Zira Hak seni her düştüğün dertten çıkarır, köhneliğin ve faniliğin sisi dumanı sarsa seni gün yüzüne çıkarır ve boğdurmaz... Yollarında nice engeller dikilse de ufkun güleç çehresi sana bir gün gülümser. Zira o Fettah'tır. Yolları açar. Engelleri sana birbir geçtirir.

Sen kime 'aşkım, sevgilim' diyorsun

Kimin için yanıp yanıp tutuşuyorsun. Kimin yolunda tükenmek istiyorsun?

Mevla'nın değil mi?

Öyleyse dost o ise asla seni kuytu köşelerde kurda kuşa yem etmez... Seni tanıyan ve seni kollayan ve seni adım adım gözetleyen içini dışını bilen seni yabana yem etmez, kaybedişlere uğratmaz...

Sen kimin bendesisin, kimin kulu ve kölesisin?

Allah'ın, Zat-ı Zülcelal'in değil mi? Öyleyse korkun neden? Kim seni faniye perçinleyebilir, azaba çivileyebilir? Kim senin korku dolu iklimlerde zebil edebilir? Hiç kimse... Zira onun gücünden başka hakiki güç var mı ki o Hakk'ın gücünü ve kudretine müdahale edebilsin...

Ey azim ve sebat yolcusu... Sen hangi yolun tozuna yüzünü sürüyorsun. Hangi iklimlerin bitkin ve bitap seyyahısın?

Sultanlar sultanının değil mi? Öyleyse asla sağa sola başvurma zorda kalırsan... Kendini yiyip bitirme yad ellerde. Ağyara kalbini açma ve derdini dökme...

Senin derdinin dermanı Tabib-i Ezeli'de. Onun merhamet ve şefkat eli o yarayı okşamadıkça asla düzelmez senin hastalıkların, iyi olmaz yaraların berelerin...

Ey muştu dolu istikbale yürüyen bahadır. Senin özün, sözün, gözün rahmet dolu... Bu rahmet inşallah seni güzel, revnektar, mücella, baharı misal iklimlere çekecek... Sakın yollarda mükedder kalıp üzülme... Yeise asla düşme... Senden daha kötü durumda olanlar bile ümidi kesmediler Hak ve hakikattan... Vahşi Allah'ın Arslanı Hamza'yı şehit ettiği halde bir gün ümit kapısına kendini zincirledi ve asla oradan ayrılmadı... Ebu Süfyan en son noktaya kadar direndiği halde en son Hak kapısının kölesi olmayı en büyük paye bildi.

İkrime ne güzel insan oldu yıllar sonra. Halbuki bir zamanlar yalın kılınç Rasulullah karşısnda savaşıyordu ve İslam'a ateş püskürüyordu. Doğruyu tezyif ediyor, yalanı alkışlıyordu...

Ya sonra. Şehitlerin en önde gelenlerinden oldu. Hakk'a şanlı bir şekilde ulaştı...

Eğer yılmazsan ey bahadırım sen de onlar gibi ümit ufkunu bulabilirsin... Onlar gibi aşkın sevdanın sınırsız iklimine kanatlanabilirsin.

Yolların dikeleri, taşı, engebesi, yılan ve çiyanı, devi, câdûsu seni pek dilgir etmemeli... Değil mi ki hak yolundasın. Hakk'ın himayesindesin bunu bil...

Ve her an sana uzanacak bir inayet elini bekle... O kendine yönelenleri yollarda bırakmaz. Yanılanları bağışlar. Tevbe edenleri af suyu ile yıkar, pırıl pırıl bir gönle sahip kılar. Ve sonra şöyle der ”Ey itminana ermiş ruh, Rabbin senden sen de Rabbin'den razı olarak temizlenmiş kullarımın arasına katıl ve gir cennetime...”

Yıllar yılı ruhumdan gelen sesi yansıtamadım. Aşkımı, sevdamı, ızdırabımı, acılarımı.

Gönül dünyamda açan çiçekler bir bir soluyor. Onları derleyip insanlara sunamamak ne acı.

Ruh iklimi dış dünyaya sızmak istiyor. Kelimeler harfler, cümleler bu iklimin en güzel taşıyıcısı...

Ama güzel kelimeleri bulmak mümkünken bazen onlara yüklenecek güzel duyguları bulamıyor insan.

Yani duygu yoksulu gibi kalakalıyor yol ortasında.

Ne ileri, ne geri...

Ruh gözemiz suyunu yitirirse ölüm bizim için kaçınılmazdır.

Neden mi? Çünkü ruhun çiçeklerini, ceylanlarını, kekliklerini bu göze besler.

O kaynak kurursa can ve canan çekilir bedenden. Ne bir hareket kalır, ne bir aksiyon. Ölüm çanı çalmış demektir böylece...

Ruh tabuttaki ölü ve insan onun taşıyıcısı.

İnsanlara taşınan şey bu işte. Ne his ne duygu... Ne de bir başka latife...

Hep onun dirliğiyle, onun varlığıyla ayakta duruyoruz. Eğer o ölürse bizden diri bir şey kalmaz. Zenginliklerin hepsi yok olur. Fakirlik bizi sarar. En büyük beladır insan için ruh ölümü. Duygu kanallarımızın tıkanıklığı, his damarlarının pıhtı pıhtı kir pas taşıması.

Ama bu kayıp yüreğe inmeyle, onun sesini soluğunu duyma ile yok olur.

Bir şenlik başlar iç dünyada.

Konuşmayan kalbin dili konuşur. Açmayan ruh ve gönül çiçekleri açar.

Koku neşretmeyen güller, karanfiller püyür püyür koku yayar.

Binbir tütsü buğusu bütün hisleri, düşünceleri kaplar.

Artık kaybedişlerin iniş çizgisi, mîrâca doğru bir yükseliş ivmesine dönüşür.

Bu bir var oluş ve tekrar diriliştir.

SÖZ GÜZELİ

Söz güzeli deyince akla ne gelir? Elbette tuğba misal meyveleri aşağıda, kökü gökte bir ağaç... Çünkü böyle tarif ediyor Kur'ân güzel sözü. Biz bunu biraz çevirdik ve makalemize başlık olarak Söz Güzeli diye koyduk.

Söz güzeli nedir? Hangi söz güzeldir bunun burada tartışmasını yapacak değilim. Ama güzel sözün birkaç özelliğini burada anlatmadan geçemeyeceğim.

Söz duru ve akıcı olacak önce. Yani yalın olacak... Her insanın anlayabileceği kadar yalın. Tumturaklı laflar olmayacak... Sözün sahibi debdebeli söyleyelim derken şatafat bulanıklığına girmeyecek.. Billur bir su gibi. Yeni açmış bir gül kadar taze... Şafak kadar masum ve yeni doğacak güzide bir güne gebe... Meryem yüzlü bir günü, Îsâ nefesli bir gülü ve Muhammedî (sallâllahu aleyhi ve sellem) bir soluk gibi dupduru bir suyu hatırlatmalı söz... Anlaşılır olacak, duru olacak ama sanat ve estetikten uzak mı kalacak? Hayır böyle bir şey söyleyemeyiz. Elbette sanat olacak, elbette estetik olacak. Ama bunları yaparken fazla kelime kullanma lüksüne girilmeyecek. Yani israf-ı kelam edilmeyecek. Özlü sözler, vecizeler nasıl kısa ve kestirmeden mânâyı insan kalbine akıtır, aynen öyle... Sözün özlü olması ve özlü olduğu kadar da çok mânâ ve içerikle insanlara bir şölen sofrası gibi gıda sunması önemlidir. Kestirmeden söyleyelim derken kaş yaparken göz çıkarmamalıyız. Bu özlülük asla kelime kısırlığından ileri gelmemeli... Belki kelime haznesi geniş ve bol olmalı yazanın. Ama onları kullanırken fazla olanları atmalı ve özlü bir şekilde meramını anlatmalı. Ta ki iki türlü israftan kaçınılmış olsun. Birincisi yazarken kişinin fazla zaman harcaması ve yorgun düşmesi, ikincisi okuyanın zamanının alınması ve yorgun düşürülmesi... Zira okuyucu alacağını almak ve o sözden mânâyı

bal gibi emebilmek için belki epey süre uğraşacak ve kendini yıpratacak.. Bu konuda "Aman neleri israf etmiyoruz, sen de tutmuşsun kelime israfından söz ediyorsun" denebilir. Ama ben bu konu israf kaldıran bir şey olmadığı için gündeme getiriyorum. Belki bir yol yapımında bir taş fazla olsa göze çarpmaz, ya da bir bina yapımında bir tuğla veya hariçten bir sütun gözü tırmalamayabilir. Ama söz binasında ve sözden örülmüş bir yolda bu girinti ve çıkıntılar oldukça dikkat çeker ve insan ruhunu rahatsız eder... Aslında hiçbir şeyde israf güzel bir şey değildir, belki de çirkinliğin özünü teşkil eder. Ama anlayan anlar. Her şeyin yerli yerinde olduğu bir ev içi döşemesinde insanı rahatsız edecek bir şey yoktur. Ve insan böyle fazlalıklardan arındırılmış sanat ve estetik taşıyan şeylere meftuniyetini her zaman ikrar eder. Bir tabloda renk uyumsuzluğu yanında kullanılan fazla boya veya renk dikkati hemen çeker ve bedii zevki küstürür. Bir sedef kakmacılıkta, bir oyma işçiliğinde, bir ahşap işinde en küçük bir malzeme fazlalığı dikkati çeker. Ama bunu o işten anlayan bilir. Yoksa işten anlamayan ve meseleyi bilmeyen bir kişi için işlenmemiş bir kütük ile nakış nakış işlenmiş bir tahta arasında fark yoktur. Çünkü bilgi yok, kriter yok veya kişi karşılaştırma gücüne sahip değil. Madem bütün sanatlarda bu böyledir. En nazik konu olan iletişim, konuşma sanatı ve yazma meselesinde de bu kural ve kanun geçerlidir. Belki de her şeyde olduğu Mektup, deneme, şiir, roman gibi bütün sözlü ve yazılı edebiyatta bu konu dikkatle üzerinde durulması gerekli bir meseledir. Mesela bir mektubu ele alalım. Mektupta yazan şöyle diyor.

"Ey habersiz dostum!
Gurbete gelince hiç üzülme.
Yardımın çok olacak çok;
Yardımın yarısı kadar olur."

Bu sözde dikkat edersek bir kişinin gurbete gideceği ve orada bekleyenin ise ona üzülmemesi gerektiğini vurgulaması konu ediliyor. Ama kısa ve kestirme... Birinci cümlede habersiz kelimesi iki anlama gelmekte. Birinci anlamı "Senden haberimiz

yok, bize hiç haber vermedin" anlamında, ikinci anlamı "Senin geleceğin yerden ve bizlerden ve buradaki görevinden haberin yok." anlamı taşımakta. En son cümledeki "Yardımın yarısı kadar olur." cümlesindeki yardımın kelimesi "Senin bize yardımın" anlamına geldiği gibi geniş mânâsıyla "Yardım meselesi, yardım işi" anlamına da gelmekte... Mesela bir şiirden örnek verecek olursak:

"Muştu vermiştir ulumuz;
Ne bir engel ne de taş var.
Yolumuz açık yolumuz,
Yolumuz sonsuza kadar.

"Burada ise yalınlık söz konusu. "Yolumuz" kelimesi üç kere tekrar edilmesine rağmen şiirin anlamını bozmuyor. Hem şiire akıcılık, anlaşılırlık, hem duruluk ve yalınlık kazandırıyor.

Burada da kelime israfı yok. Yolumuz kelimesinin üç kez tekrarı da bu israfı yok etmiş. Bir kelimeden üç kez yararlanmak israf değil iktisattır.

Birinci ve ikinci yolumuz kelimeleri aynı anlama gelmesine rağmen son mısradaki yolumuz kelimesi hem toparlayıcı hem de daha kapsamlı bir yol imajı ortaya koyuyor. Bir başka şiirde ise;

"Yakînim var, yakînim var
Güneydoğu ülkesinde bir yerde
Güneydeki güneyde.
Hasta şimşekler gibi gezen
Bir seyyahım şimdi ben
Ona hasret içinde..."

Bu şiirde de ilk mısraındaki "Yakîn" kelimeleri ayrı ayrı anlamlara geliyor. Birinci "Yakınım" kelimesinin Osmanlı dönemindeki söylenişi. Ama yakın, dost, akraba, arkadaş, sırdaş gibi anlamlara geliyor. İkinci söylenişinde ise "Yakîn" bilgi anlamında kullanılıyor. Böylelikle şair aynı kelimeyi farklı anlamlarda kullanarak hem düşünceyi yormamış, hem de anlatacağı şey için kelime israfına girmemiş oluyor. Hasta şimşekler gibi deyimi ise yakınlarından uzakta kalmış bir kişinin özlem ateşiyle yanması

ve dolanıp durması ve asla teselli bulamaması gibi bir imajı ortaya koyuyor. En son "Güneydeki güneyde" sözüyle de hem yakının "Güneydeki yakın" olduğu belirlenmiş ve ikinci "Güneyde" sözü onu kuvvetlendirmiş oluyor. Hem de güney artı güneyde gibi bir alt güneyi, daha uzak bir yeri işaret etmesi akla geliyor. “Güneydeki güneyde" sözüyle şiire farklı bir gizem katılmış gibi... Evet dostlar. Söz Güzeli Kur'ân'dır. Ama onu örnek alan kişiler de güzel söz söyleyebilmeli. Hem de mektup, deneme, hikâye, makale, roman, hitabet her şeyde, ama her şeyde. İsraftan kaçınmak, duru ve yalın söylemek bu hususta temel kaide olmalı. Yoksa söz güzel değil çirkin olur da kimse farkına varmaz, ya da varırlar da eleştirmeye değer bulmazlar... Vesselâm...

YAKARIŞ

Ya Rabbi! Her şey sana dua dua yalvarıp, ibadet ederken ben nasıl nefsimi düşünüp, haylazlığı seçerim... Işıktan kollarını sana açmış dua dua yalvaran ve yol alan baba güneş, Sırtında çocuklarıyla daima iki büklüm rükûda emekleyen anne dünya ve ardında kırtıpil yavrusu sessiz sessiz dua okuyan ay... Sonra yıldızlar... Kitle halinde duayı salık veren ve tekbir tekbir senin şanını, kudretini kainata ilan eden yıldızlar, samanyolları, kehkeşanlar, nebülözler ve daha neler neler... Sonra melekler... Bütün bu gördüklerimizden daha fazla, daha kesretli melekler... Bir kısmı insan gibi kıyamda, bir kısmı rükûda... Bir kısmı bitkiler gibi secdede ibadet eden binler, yüz binler, milyonlar melekler ve ruhaniler... Bütün bunlar ve daha bilmediğimiz niceleri bir tek varlık gibi lâl kesilmiş bir şekilde seni tebrik, tebcil eder, sana tekbir getirirler. Öyleyse ben nasıl (böcek misali enaniyetime takılıp) bu koroya katılmak, bu ulvi varlıklara katkılaşmak ve ebedlere kadar lâl kesilmek ve ibadet ile kendinden geçmek varken iblisi dinlerim, nefsime kulak veririm ve yanlışa sapanlardan olurum... Hafizen Allah ve iyyaküm... Sonsuza dek secde sana, tebcil sana, tekbir, tehlil sana... Kulluk bana, acz bana, dua dua yalvarmak bana ve bu yolda eriyip tükenmek bana... Şan Sana, şöhret Sana, Yücelik Sana, Fakr bana, zillet bana, dilenci gibi kapında af dilemek, kurtuluş beklemek bana... İzzet Sana, azamet Sana Veysel Karani gibi inlemek bana, ağlamak bana, secde secde yalvarmak bana: "Allah'ım sen benim Rabbimsin, ben ise senin kulun! Yaratan Sensin, yaradılan benim. Rızık veren Sensin, rızıklandırılan benim. Mülk sahibi Sensin, kul ve köle benim. Aziz Sensin, zelil benim... Zengin Sensin, fakir benim. Diri Sensin, ölü benim. Baki Sensin, fani olan benim... Kerim Sensin, ha-

kir(zelil) benim... İyilik yapan Sensin, suçlu ve günahkar benim... Affedip bağışlayan Sensin, günah işleyen benim...

Büyük ve yüce Sensin, küçük ve değersiz benim... Güçlü ve kuvvetli Sensin, zayıf ve güçsüz benim. Veren Sensin, isteyen benim. Her şeyden emin Sensin, korkan benim... Cömert Sensin, muhtaç ve fakir benim. Dualara cevap veren Sensin, dua edip isteyen benim... Şifa veren Sensin, hasta benim... Her türlü noksan sıfattan münezzeh ve bütün kemal sıfatlarla muttasıf Rabbim! Günahlarımı affet, hatalarımı bağışla, hastalıklarıma şifa ver, ebediyen beni rızana mazhar eyle. Bunu rahmetinle ihsan eyle, ey merhamet edenlerin en merhametlisi..."

"Seni çok özledim." diyordu kalbim. Vefasız olsan da gel.. Kaybettiklerinle... Yerinmem gücenmem, yeter ki gel...

Sen biliyorum nice çöllerden geçtin. Nice duygularını yitirdin. Nice hislerini sahralarda soldurdun. Şimdi metruk bir bahçe gibisin. Olsun gel...

Sen benimsin. Sen benimle varlığı tadabilirsin. Bende can bulursun. Niçin bu kadar uzattın zamanı. Hasret seni hiç yakmadı mı, kavurmadı mı?

Peki yaktıysa, kavurduysa niçin merhemini aramadın. İksirini arayıp bulmadın? O iksir fazlasıyla bendeydi. Yine geç kalmış sayılmazsın. Gel benim otağıma kök sal tekrar. Sen dalından yaprağına bana aitsin... Gönül insanı vatanını terk ederse ölüm insanı olur. Onun için gel. Daha fazla geç kalma... Daha fazla gaflete dalma..

Gel ey ceset çöllerinde dolaşan, nefis sahralarında çırpınan zavallı...

Gel ey şehvet arzusuyla bitkin düşmüş geda...

Gel ey felsefe kayalıklarında, düşünce gemisini pare pare etmiş insan...

Gel; benim iklimim seni tastamam kucaklar...

Senin hastalıklarına derman bulur...

Sendeki yaraları tedavi eder...

Gel yeter ki geç kalma...

Gaflet seni bitirdi... Tefekkürsüzlük seni tüketti... Aşktan ırak düştün... Sevgiden uzaklaştın... Bu sebepten bir sürgün hayatı yaşıyorsun...Vesveseler sardı içini dışını... Şüpheler tereddütler sardı dört bir yanını; güveler gibi kemiriyorlar öz kumaşını...

Haşereler gibi ısırıyorlar her uzvunu...

Sen şimdi deli gömleği giydirilmiş bir zavallıyı hatırlatıyorsun..

Ümitsizlik bağlamış o gömleğin kuşağını, ipini.

Sevdasızlık sarmış sahte beyazlıkla kefen bezini hatırlatan o fena kumaşıyla seni...

Elhasıl sarıldığın, bağlandığın, esir edildiğin deli gömleği...

Gel ihramlar bende. Gerçek aşk kumaşından, gerçek sevda beyazlığından kesilmiş, biçilmiş ihramlar, ilhamlar bende.

Onlara boyan, onlarla sarıl, onlarla karıl gel...

Bende senin şafağın. Bende senin aşk soluğun. Yaşama sevincin ve ümit ulağın.

Bende başlar sonsuzluğa koşu. Bende alırsın zorluklara dayanma iksirini önce. Sabır bengisuyunu yudum yudum içersin...

Gel ey kanatları kırık sevda üveyki.

Çırpınıp durma bensiz düşünce vadisinde.

Sönük mumlara kelebek olma sevdasından vazgeç. Benim beldeme gel.

Ben Rabbin ayinesi. Ben Ayine i Samed'im... Ayine i Cemal'im... Ve sana her şeyimle helalim. Haram yok bende... Gel ve beni dinle... Benim otağımda inle. Tekrar dost olalım seninle. Ta ki kurtul...

Hep beraber, akıl, fikir, hayal, ruh, hep beraber kurtuluş türküleri söyleyerek varalım sonsuz diyara...

Güzeller güzeli ezeli ve ebedi Yâr'a..

Gel ama tez gel...

Çek nefsini ardınca...

Kötülük hislerini ez gel...

Güzellik hislerinle bende yeşer, bende dal budak sal ve çiçek aç, meyveye dur.

Budur gerçek huzur...

ZOR

Seni anlamak zor. Seni anlamak müşkil. Seni anlamak için keman gibi inleyen bir yürek gerek. Ocaklar gibi yanan bir sine lâzım.

Seni anlamak zor. Seni anlamak için nice göçler yaşamak, nice çölleri aşmak lüzûmu var.

Mecnûn gibi sahralarda dolaşmak gerek seni anlamak uğrunda...

Ateşten deryaları mumdan gemilerle aşmak gerek seni anlamak yolunda.

Özümüzde binbir dert, binbir ızdırab melodisi tınlamalı seni hissedebilmek için sevda yolunda.

Seni anlamak için iğneli fıçı içinde bir hayat yaşamalı insan.

Nice ızdırap girdaplarına, azap vakumlarına uğramalı. Nice bela yağmurlarına tutulmalı..

Seni bilebilmek için sınırsız bir çile ve ızdırap deryasına yelken açmalı ademoğlu.

Gönül gemisini nice ölüm dalgalarının yükseldiği, elem canavarlarının kol gezdiği okyanuslara sürmeli.

Seni anlamak için kırık olmalı mızrap. Teli kopuk olmalı gönül sazının. İnleyişler gönül yuvasında birikmeli. Sabrın sessiz çığlığı yürek oyuğunda, kovuğunda anaforlar gibi dönüp durmalı. Bir gün cidarını çatlatıncaya kadar sessiz kalmalı gönül tamburu, ruh kopuzu...

Seni anlamak için her gün bin kez ölüp ölüp dirilmeli. Her an ızdırap yudumlamalı, acı yutmalı, elem çiğnemeli...

Kirpikler öz kaynağıyla tanış olmalı her mevsim seni anlamak için.

Yürek bir değirmen gibi kendini öğütürken diğergamlık şarkısını bestelemeli...

Zülüf hep dağınık olmalı seni anlamak için. Darbeler sineye indikçe, kalbe vurdukça dağılmalı kâkülümüz.

Seni anlamak için yollar ivicaclı olmalı. Ve biz o yollarda yürürken her an kan-revan olan ayaklarımızla Taif'i hatırlamalıyız, Mekke'yi düşünmeliyiz.

Seni anlamak Everest'e tırmanmak kadar zor. Hayır hayır Mirac'a yükselmek kadar müşkil.

Seni anlamak için hüzün gerek gözde gönülde.

Ruhta binbir gözyaşı çiğinin teheccüt dallarında yavaş yavaş oluşması gerekli. Nice şebnemlerin şebboyların, gece sefası ve aşk merdiveni yapraklarında billurdan serenata durması gerekli...

Elhasıl seni anlamak için saf bir yürek, derin bir gönül, sınırsız bir ruh, ilhamı sonsuz bir vicdan gerek...

Onun için zor seni anlamak, seni kavramak, seni idrak... Onun için zor...

VEHİM

İnsanı olmayacak şeylere çeken, ruhuna olmayacak fikirler eken vehim. En iyi dostları hakkında bile nice olumsuz düşünceler üreten vehim. Nefsanilik yönü fazla, Rabbanilik yönü hiç yok denecek derecede süfli olan vehim.

Senden ne zaman kurtulacak şu kalbim. Ne zaman senin prangalarından sıyrılıp, gerçek hürriyete erecek. Ne gün hep iyi şeyler düşünecek aklım, fikrim. Ne zaman hep iyi ve doğru şeyler hissedecek kalbim, ruhum...

Ah vehim! Sen zincirledin beni kötüye, yanlışa ve negatif ufuklara... Sen azap içine çektin beni. Çarmıha gerdin en umulmadık anlarda, dilimi, dudağımı, kalbimi, ruhumu...

Varlığımı bir mikrop gibi sardın ve en mahrem duygularımı en keskin bıçaklarınla yardın, içine dünyevilik, nefsanilik ve şeytanilik doldurdun...

Ah vehim, sen ne dessas bir iklim taşırsın bir bilsen. Bin kez yüzünü, gözünü silsen yine kirlisin, paslısın, küflüsün...

Zira sen insanın aman vermez düşmanı, şeytanın üretmesi ve türetmesisin...

Senden kurtuluş sana bakmamak, yüz vermemek ve aldırmamakla mümkün.

Ama ne mümkün!...

Zira sen öyle bir belasın ki kişi seni tanımazsa ve bilmezse asla seni kıskacından kurtulamaz.

Sen bir ödem gibi, bir kanser mikrobu gibi yer edersin aciz ve zayıf ruhlarda...

Özü dopdolu, ihlas ve samimiyet payandalı ve destekli kalbler seni görmezler bile...

Zira sana bakacakları zamanları yoktur.

O kadar yapacakları işleri vardır ki senin iğreti duruşun, ilgi dilencisi halin ve şaklabanlıkların onların dikkatini hiç çekmez...

Vehim sen lehim gibi nice ilgisiz şeyleri minik ilgiler bularak birbirine tutturursun. Fakat kaynak gibi değil. Yani bir minik gerçek ısısı, bir ufak hakikat hararetiyle erir gidersin.

Senin yüreğe saldığın her yılan ve çiyan yavrusu dikkat iklimi içinde büyüdükçe büyür. Her biri bir zararlı mahluk halini alır...

Fakat dikkat onun üstünden perdeyi çekse o yuva bozulur. Kuluçka dönemi yarıda kesilir ve haşereler yaşama imkanı bulamaz... Büyümeden, gelişemeden ölüme mahkum olurlar...

Evet vehim seni gölgesinde besleyen ve barındıran endişe ve heyecandır. Onlar güçlü ve kuvvetli kanatlarını bilmeden seni üzerine gererler. Seni kovmak için çırpınırlarken, sana gölge ve barınak olurlar.

Sonra sen büyürsün o gölgede, o yuvada...

Yürek senin zarar vereceğin endişesiyle titremese, korkmasa, havfetmese sen büyüyemezsin, varlığını sürdüremezsin.

Aldırmadan geçse, umursamadan yol alsa, dikkat etmeden yürüyüp gitse senin asla büyüme ve insanın bütün benliğini sarma şansın olamaz...

Sen ancak senin yok olman için gerçek çareyi bilmeyenleri dilgir edersin. Onların iflahını sökersin. Onları üzer bedbin edersin.

Bir yalanken gerçek olur gidersin içteki acı, elem, huzursuzluk titreyişiyle.

Bir vehim iken şüphe halini alırsın zamanla. Bir gölge iken müşahhas bir vücud kazanırsın. Bir çekirdekken, filiz filiz büyürsün, fidan olup ağaç olmaya durursun. Yani sen hiçken hep olursun...

Lakin gerçeği bilenlere göre böyle değilsin. Erirsin, tükenirsin gün be gün Hakikat ışığı, ilim nuru ve ümit aydınlığı altında.

Bitersin, tükenirsin mahiyetini bilenin damarlarında, yüreğinde... ve asla gerçek köklerinle tutunamazsın onların özüne... Yalancı köklerinle belki..

Ama onlar da dikkat, heyecan ve korku ile beslenmediği için bir gün çürür gider... Bu da seni ebedi soluşundur...

GEL EY

Seni anlayamadık. Dudaklarımızda ismin vardı. Ama gönlümüzde...

Seninle dolup, doymalıydık... Cismin raflarımızda. Evet ama sen nerdesin?

Babaannemin, Dedemin dudaklarındaki vird-i mubarek...

Annemin ve babamın okuduğu Yasin, Tebâreke ve çok kez sıkıntı hallerimde okuduğum Ayet el Kürsi siz nerdesiniz?

Bugün boş gözlerle bakıyorum meçhule. Halbuki ben sizlerle çıkmıştım yola. Sizlerin ışığıyla kanat kanat uçmuştum bir zamanlar. Sizlerin kalbime saldığı aydınlık ile Miracî sevdalara tutulmuştum. Onun için ilk şarkıma "Burak Kervanı" ismini koydum. Ama ben nerdeyim, o günkü körpe hayallerim şimdi nerde?

Evet vurgun yemiş dalgıçlar gibi halim. İçimin ıssız okyanuslarında avlanmış bir Yunus gibiyim.

Şimdi o atlas rengi melodilerim yok dudaklarımda. Azgın dalgalar götürüyor cesedimi bilinmez sahillere... Ey Kunut dualarım, ey teheccüt yıldızlarım, ey evvabinlerim nerdesiniz?

Ama bütün bunların özünde Sen nerdesin?

Evet raflarda tozlanan kitap şimdi sen ayrı vadide, ben ayrı vadide kaldık. Vuslatımız ne zaman. Seninle çıkılan yolculuklar böyle bir hicran ile noktalanmamalı... Dilimdeki, gönlümdeki prangaları senin ile çözen ben, yine senin serenatlarınla sonsuzluğa yürümeliyim.

Nerdesin ey sabâ yıldızından evvel ruhuma doğan güzel. Nerdesin ey Taha, nerdesin ey Yusuf, nerdesin ey Vedduha, Nerdesin ey Tin sureleri, nerdesiniz?

Nerdesin ey Mustafa İsmail, nerdesin ey Abdüssamed; kısa surelerin Cibril misal hatibi ve Tok sesli Üseyri...

Şimdi sizlerin yerlerini dünyevi aşklar ve sevdalar mı aldı. Dün sizleri terennüm etmeden veya dinlemeden duramayan ben,

şimdi ‘her çibad abad’ mı diyorum. Öyle ise bu ne uçurum... Bu ne bitiş ve tükeniştir böyle...

Söyle ey yüreğimde doğuma hazırlandığım yakut ve zebercet sözler, söyleyin beni kim kurtaracak bu elemli halden, bu kaostan, bu cinnet nöbetinden ve bitişten...

Gelin bir daha dudaklarıma konuk olun. Ak güvercinler ve kumrular gibi gönül sebilime konun.Ya da kalb mescidimin çatılarına, pervazlarına tüneyin, bana yeniden diriliş türküleri söyleyin...

Gel ey Mucizat-ı Ahmediye, Gel ey Mucizat-ı Kur’an’iye, Gel ey Sonsuz Nur, gelin ve manevi ikliminizle sarın beni...

Yine çağrılarımın özünde olan ve yakarışlarımın can damarını teşkil eden ey Ezeli Beste ve Sonsuzluk Güftesi gel ve yeniden yüreğimi ışıt ve ısıt...

Yeniden beni tut kanatlarımdan ve istediğin ufka çek...

Yoksa bu hercai yürek, nereye uçacağını bilemiyor...Ya bir avcıya, ya da kurda kuşa yem olacak bu badiyede, bu sahrada, bu çölde...

Evet gelmelisin. Tekrar nota nota ruhuma girmelisin. O manevi, yekpareliğimiz ve birlikteliğimiz, bir sel gibi sonsuzluğa akışımız, akarken yakamoz gamzeli gözlerimizle arşa ve kürsiye bakışımız devam etmeli.

Beni bırakırsan ben tarumar olurum, ben yıkılırım, viran olurum.

Ey Fatiha gel ve beni tekrar sırat el müstakime çek. Ey Bakara gel bana maddeden mânâya urûcu öğret. Ey Âl-i İmran saflığın panaromasını doku kalbime.

Gel ey Tarık yıldızı, gel ve del kaoslu atmosferimi ve iklimimi, bana yerin yarılıp da bütün sırlarını fâş edeceği günü hatırlat.

Evet gelin ey sureler, ayetler gelin ve beni içten kavrayın, sonsuzluğa çekin.

Ben sizsiz biterim günbe gün. Sizden uzak nice tuzaklara düşerim ve tükenirim.

Ey Ezelî Nur ve Ebedî Beste bana nurdan kanat ol ve iki omuz başımda ışı...

Ve beni, bu bitkin ruhu Rahmet-i Rahman’a, Bereket-i Sübhân’a, Huzur u Daimî ve Saadet-i Uzmâ’ya taşı...

DEĞİŞİME HASRET

Hiç kimse bilmiyor beni. Ben gizli gizli kendi içime bir şeyler örüyorum.. Görüyorlar ama ne ördüğümü bilmiyorlar. Sanki anlamıyorlar, ya da ilgilenmiyorlar. Ama ben biliyorum ne ördüğümü içime... Dıştan aldığım ipler, yumaklar, iğneler, tığlar içimde bir şeyler örmek için..

Ne örüyorum kimse anlamıyor. Fakat bazen bakışlarıma yansıyor. Evet yansıyor. Dudaklarımda kıvrım kıvrım beliriyor. Hangi şeyin deseni var içimde anlaşılıyor

Ama geçip gidiyor niceleri. Ben kalıyorum ördüklerimle baş başa.

Siyah iplikleri seviyorum ben. Onları arayıp buluyorum. Binlerce beyaz ya da başka renk ip içinden onları seçerim, yoksa bile gider bir katran kovasına daldırır beyaz ipi siyah yaparım. Sonra onları alır içimdeki desenleri, motifleri dokurum.

Neyi mi dokurum. Sır öyle uluorta söylenir mi?

Ama ben bu örme işinden asla vazgeçemiyorum. Alıştım bir kere...

Nerede siyah, siyahî ya da ona yakın renkte bir ip buluyorum, onu alıyorum ve çekiliyorum iç dünyama...

Siyah bir gece örüyorum. Sonra siyah bir gök. Siyah bir yer. Siyah ağaçlar. Siyah çiçekler. Ve siyah sular, siyah ışıklar...

Bak işte bir parça açıkladım sırrı.

Evet ben bundan vazgeçemiyorum... Siyah renklisi benim vazgeçilmez örgü ipim. Ondan uzak duramam. Onun motiflerini örmeden nasıl yaşarım ben...

Güneşi siyah örmeliyim. Ayı kara bir desen şeklinde örgülemeliyim.

"Alıştım ben bu örme işine!" dedim ya. Nereden geldi bu siyah renk sevgisi bana? Neden başka renkleri görmüyorum da gelip bu siyah renkteki ipleri buluyorum? Ve içime kara bir dünya örüyorum?

Bak şu dostun tebessümü ne kadar ışıl ışıl. Ama ışıl ışıl da ortasında küçük siyah bir nokta var. Yok mu? Aman sen de! Yoksa da ben hayal ederim, kurarım ve onu alırım oradan... Al sana siyah bir ilmek...

Bak şu arkadaş ne güzel sözler ediyor. Tatlı, şen şakrak... Bir ışık ırmağı gibi sözleri...

Fakat içinde siyah benekler yok mu o ırmağın?

Haydi canım sen de! Berrak, temiz bir söz ırmağı işte. Olsun. Ben öyle farzetmemeliyim. Alacağım o berrak yön değil çünkü. Siyah benekler. Olmasa da öyle görmeliyim. O benekleri de bir çile veya ip yumağı gibi alıp içimdeki örgüye eklemeliyim.

Şu ağaç, şu kuş, şu deniz ne kadar fıtri, saf ve temiz değil mi?

Ne saf ve temizi? Bir de sen benim gözlerimle bak onlara...

Çiçeği siyah mesela şu ağacın. Kanadı çirkin mesela şu kuşun. Şu kuğunun sesinde kırık dökük notalar mevcut... Şu yıldızların bakışı şaşı...

Neyse ben bulurum siyahlık, kara çizgi. Siz istediğiniz kadar bu süt beyaz, bu turkuaz, bu yeşilin zümridî bir tonu deyin. Ben bulurum bir eksik, bir gedik, bir leke, bir esmer benek...

İşte bu sebepten de can sıkıntısı benim yakamı bırakmaz hiçbir zaman...

Huzursuzluk dostum, elem ve keder en yakın arkadaşımdır...

En çok sevdiğim mısralar şunlar Türk edebiyatında;

“Ruhum kelle şekeri vehimlerse karınca,
Kömürden kara rengim onlar beni sarınca.”

Evet ben böyleyim işte dostlar. Sırrımı az çok kavradınız. Başkasına söylemeyin ha... Zaten söyleseniz de bir şey değişmez... Ben ben olduktan sonra onu ışığa çevirmek ve benden kurtarmak oldukça müşkil...

Şayet bir gün ışık örgüsüne başlarsam içimdeki. Nuru örmeye ve berrak görmeye her şeyi.

O zaman sizlere söylerim bunu da...

“Artık değiştim” derim... “Pencereden etrafı seyrederken artık yerdeki çamura değil gökteki yıldızlara bakıyorum.” derim...

Ama bir gün değişir ve karamsarlığı bırakırsam... Siyah desen ve motifler örmeyi terkedip ışıl ışıl bir dünya örmeye heves edersem, ya da gönül verirsem.

Her şeyin güzel yönüne, iyi tarafına bakmasını bilip, öğrenirsem size haber vereceğim söz...

O gün birlikte kutlarız bu değişimi. Tamam mı?

O gün birlikte kutlarız şu sözün içimde mayalanma mevsimini:

"Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet alır."

RUHUN SAHİLLERİ

Bitevi dövüyor dalgalar ruhumun sahilini. Uğultulu denizler gibi. Medüzaları iş başında bu denizin. Ahtapotları kamçılarıyla dolanmakta derin ve esrarlı sularda.

Ruhumun sahili sevda yıldızlarıyla dolu. Onları tek tek toplayıp atmam gerek mavi ülkeye. Yaşamaları gerek.

Ümidin yakamozları da görünüyor bu dalgalı denizde. Ama köpüklü dalgalar bazen onları yutar gibi gölgesiyle kaplıyor.

İçimizdeki deniz bazen donmaya yakın bir soğukluğa düçar olur. Ruhum üşür bu demlerde. Hislerim kristalleşir. Duygularım aysbergler gibi sertleşmeye durur. Ben işte o zamanlar bütün nefesimi içime gönderirim. Bu kristalleri hohlayarak eski cevval ve seyyal haline getirmeye çalışırım... Yoksa bu donma benim de ölümüm olur.

Bu denizin bir ucu ebed illerindedir. Oraya ermek için iman gemisi gerektir. Yani bir sahili beden ve cisim ile dünyaya açılan bu denizin, bir sahili de yürek ve kalble ukbaya açılır.

Dalgalar ne yöne önem verirseniz o yöne yürür. Böylece deniz içindekileri kıyıya döker.

Bazen kirpiklerden süzülen göz yaşları bu denizden sıçrayan su zerreleridir. Sahili döven dalgalar, cisim setine vurur ve bu arbededen birkaç dalga parçası koparak gözlere ulaşır.

Ama özüne yolculuğu olanlarda bu seyahat ötelere doğru bir seyir takip eder. Bunu meleği de semeği de temaşa eder. Gönül insanına hayranlık bundandır. İncisi, mercanı öz denizinin dalgalarıyla cennet sahiline düşer. Yevmettüblesserair'ini yaşarken yaşar gönül insanı. Dilindeki zikir, özündeki fikir ve bunun sonsuzluğa inci ve mercan şeklindeki iz düşümleri.

Ruhumuzdaki deniz durgunsa bir tükeniş var demektir. His ve heyecan dalgaları köpüklü sularını gözlerimize sunmuyorsa bir soluşun işaretidir bu.

Bir kuruyuşun başlangıcıdır.

Bu sebepten içimizi dinlemeliyiz. Ondan gelen dalga sesleri hırçın bile olsa yaşama alametidir. Yani beden sahiline vuran denizin dalga şıpırtıları bir hayatiyet senfonisidir.

Tekrar ediyorum. Eğer bu deniz ses veriyorsa dalgalarıyla, hayattardır insan. Hatta içinde medüzaları kol gezse de, ahtapotları kamçılarıyla dolaşsa da, his ve duygular yer yer şeytan üçgenine tutulsa da, bazen sevda yıldızları sahile atılsa da hayat var demektir. Ama ya sesi kesilirse, dalga sesi yitikse işte o zaman elinizi özünüze daldırın ve bir avuç kum çıkarın. Bu Tih sahrasından daha kavurucu bir çölün kumudur. Denizin değil. Üzerindeki ışıltılar da deniz yakamozu değil, aldatan serap kımıltılarıdır...

Sen Habib-i Ekrem'sin Ya Rasulullah... Ben bir geda olarak kapına geldim. Şefaatini affıma vesile yapmak için kapının eşiğine baş koydum. Ben kölen olmaya gayret eden, ama bunu bir türlü başaramayan bahtsız bir zavallıyım. Sen affı ve keremi engin, yüce Mevla'nın en güzel, en hayırlı, en temiz, en cömert, en doğru ve dürüst kulusun...

Bu sebepten kapının eşiğine koydum hasta başımı. Bana medet kıl Ya Rasulullah. Hasta ruhumu iyileştir Ey Allah'ın has kulu, Habibi...

Tabibi olmayan bu zavallının sen tabibi ol ve beni bu şehevi hastalıklardan, şöhret hastalığından, mal, mülk, mansıp mikrobundan azade kıl...

Bu hususta Hakk'a benim için dua et Ya Rasulullah. Yüce Mevla senin dualarını kabul eder. Benim için de ellerini kaldır tıpkı mahşer gün insanlığın kurtuluşu için ellerini arşa kaldıracağın gibi... Benim için de Hakk'a niyaz niyaz yalvar. Senin billur göz yaşların ruhumuzun boynuna taktığı en değerli incilerdir. Belki Hak kapısına varınca bu değerli inciler yüzü suyu hürmetine kurtuluşa ererim. Zira Halit bin Velit senin sakalının bir kılı için canını veriyordu az kalsın. Çevresindekilere 'ölünce o kılı kefeni içine koymalarını' vasiyet etmişti. Benim böyle bir imkanım yok. Ben de senden bir damla gözyaşı dileniyorum. Onu ruhuma içirip, öyle geçmek istiyorum af kapısından, tevbe geçidinden...

Ben her gün binbir çeşit kir içine bulanıyorum Ya Rasulullah.. Ruhum kir ve pas içinde. Sanki keşlere benziyor halim. Şu yirminci asırda yol kenarlarında yatan, bir elinde içki şişesi, her tarafında bit pire, saçları sakalına karışmış keşler gibiyim. Beni bu durumdan kurtarması için Hakk'a niyaz et Efendim. Kölenin kurtuluşu için Hakk'a dua et...

Ya Rasulullah! İşim bitik olsa da bir kez dene. Halim hiç de iç açıcı değil. Ama halimin korkunçluğunu anlayacak kıvamda bir ruha da sahip değilim.

Dilim çok güzel şeyler, yanık serenatlar söylerken, kalbim keyfine bakıyor ve bir dünya sigarası daha yakıyor.

Ya Rasulullah! Hani bir zamanlar bana rüyalarımda görünürdün. Yine öyle rüyalarıma gir. İçimdeki sönmüş ocağı üfle. Külün içinde bir parça köz kalmışsa bile ocağımı tutuştur. Eğer tam sönmüşse (ki yandım o zaman) gönül ateşinden bana bir kor ver, ya da bir kıvılcım. Ta ki ruh ocağım tekrar alevlensin, tekrar tutuşsun.

Benden Yüz çevirme Ya Rasulullah.

Senin iklimine benim gibi kirli ruhlar girip niyazda bulunamaz. Bunu biliyorum. Ama ne yapayım, halsiz ve mecalsiz kaldım. Çaresizlikten bunaldım. Senin eşiğinden başka baş koyulacak menzil ve kurtuluş dilenilecek ufuk yok.

İşte bak inleyişlerim bile ritmini yitirdi... Nasıl soluk ve renksiz akıp gidiyor.

İşte ben böyleyim Ya Rasulullah... Gözlerim çöller, sahralar gibi kuru.. Zira bu gözler gönül kuruluğunun bir aynası...

İşte bu yüzden çaresizim, bitkinim, bitabım...

Bana şefaatini lütfet, beni bu eşikten boş döndürme.

Sen Kerim Oğlu Kerim Oğlu Kerimsin. Ben ise geda oğlu, geda oğlu, geda ender gedayım.

Kerim olan lütfunu dilencilerden esirgemez. Dudağının suyuna muhtaç bu çöl yolcusunun yanık ve kuru dudaklarını boş çevirme. Bir annenin evladının susuzluğunu gördüğü gibi gör beni ve bana gönül kevserinden birkaç damla sun.

Ölüyorum Ya Rasulullah. Bitiyorum Ya Rasullullah gün be gün...

Soluyorum Ya Rasulullah, tükeniyorum ve bu sebepten tekrar tekrar senden dileniyorum:

Sen Ayyüzlü, Sen Medine'nin Gülü, Sen Sonsuz Nur'sun. Bana Risale- i Nur'un Mucizat ı Ahmediye'sinden gelir gibi gel. Fuzuli'nin Su Kasidesi'nden uzanır gibi elini uzat. Nabi'nin, Şeyh Galib'in, Itri'nin Senin için yanık inleyişlerinden eğilir gibi gel ve bahtsız, kemter köleni kurtar.

Onun boynuna yine tasmayı tak, kollarına zinciri dola, ayaklarına prangayı geçir ve özüne manevi bengisuyu, kurtuluş iksirini içir...

AŞKIN KANATLARI

Kanatsız kuş uçabilir mi. Elbette hayır. Ümitsiz ruh yol alabilir mi? Azim kanatları olmayan bir yürek uzun yollar kat edebilir mi? Elbette hayır!

Ya aşk kanatları olmayan bir kalp, şevk kanatları olmayan bir vicdan nasıl uzun mesafeler aşacak ve yüce hedefine ulaşacak.

Kutsi duyguların telekleriyle örülmüştür aşkın kanatları. Ruhun omuzlarında belirirse bu kanatlar işte o zaman insana miraç yolu göründü demektir.

Evet miraç deyince Muhammedî miracın gölgesinden bahsediyoruz tabii. Bir çınar gölgesi gibi bir şey bu. Gölge ile çınar arasındaki fark, asıl miraç ile diğeri arasındaki fark gibidir... Bu da fıtratına uygundur insanın. Zira Peygamber o miraca göre bir yapıya sahip, ardından, onun izinden gidenler de gölgede arşiyeler, ferşiyeler çizme özelliğine...

İşte bu gölgelerde seyir ancak aşk kanatlarıyla mümkün. Eğer Allah'a aşk ve sevda yoksa, Muhammed(a.s.v)a gönülden tam bağlılık bulunmuyorsa, Kur'an iklimi vazgeçilmez, soluğumuz ve nefesimiz gibi değilse bu kanatlar da yok demektir.

Aşk kanatları bunların gücüyle, kuvvetiyle, kudretiyle belirir omuz başlarında. Bu hayat gücünün eksikliği nisbetinde güdükleşirler. Bazen bir aşık Cibril gibi bu aşk kanatlarıyla Sidre'yi bürür ve kainatı saracak, kucaklayacak bir keyfiyete ulaşır.

Aşk kanatları ne zaman güçsüzleşir ve kuvvetten düşer...

Ne zaman ondaki ümit, sevgi, korku, azim, cesaret telekleri tek tek yolunur, bir gün aşk kanatlarının da yerinde yeller eser. Artık ruhun omuz başlarında sadece o kanatların eski yerinde çürük kızarıklıklardan başka bir şey kalmamıştır.

Ya ruhta, kalpte bir şey kalmış mıdır? Hayır... O telekler ve tüylerin uçları ruhun özüyle, kalbin derinliğiyle, yüreğin en ince hisleriyle yakinen alakalı ve irtibat halindedir. Ondan bir bir o

tüyler çekildikçe ruhun da canı çekilir. Özü tükenir ve feri söner. En son bir kadavraya döner…

İşte bu sebepten aşk kanatları olmayan ruha ölü dense sezadır. Onu hiçbir gıda, hiçbir besin, hiçbir hayat öpücüğü dirilişe erdiremez!

Ama tekrar aşk çeşmesini bulursa, aşk gölüne veya ırmağına ulaşırsa işte o bengisudan, tiryaktan ve ab-ı kevserden içtikçe yeniden dirilişe erer ruh ve kanatları tekrar omuz başlarında belirir gül rengi şafaklar gibi. Büyüdükçe büyür, genişledikçe genişler ve palazlandığını hisseden ruh şevkten yerinde duramaz hale gelir. Sık sık mest halini, sekr halini yaşar. Bu hal ruhun kanatlarını (damarlarından gelen hayat kudreti ile) açıp kapaması ve zevk ile titretmesidir..

İşte bir ürperişle, ya da ümit korku arası bir duygu ve heyecan ile başlayan bu yolculuk Ruh zirveyi buluncaya, Didâr –ı İlahi ile şerefyap oluncaya dek devam eder gider…

Ey çölde kalmışların tek hayırhahı. Ey İzi her yerde görülen ve ayak izi başlara tac olması gerekli olan...

Ey Mekke'de ateşe atılanları görünce Medine tarafına geçen ve orada 'Arslan gerilir de öyle atlar' sözünün manasına denk daha ileri atlamak ve daha fazla insan kurtarmak için koşan ve nice bahtsıza ve bitkin kula ulaşan şefkat kahramanı...

'Anam babam sana feda olsun' sözüne en layık olan Nebi. Canımız sana kurban olsun, bütün malımız, mülkümüz sana kurban olsun sözüne en layık olan Peygamber...

Ey kuru dudaklara Kaf dağlarından su getirmekten daha zor olan Miraç'dan beşaret ve kurtuluş iksiri getiren şafak yüzlü dost, Halil...

Ey sesi Cibril'in sesinden daha yakıcı ve özü kavurucu, aşka uyandırıcı, şevke kanatlandırıcı olan sevgili.

Ey en zalim müşrikler ve münafıklar hakkında bile af kapılarını her zaman açık tutmuş ateşe gülle, dikene sümbülle, kılıca karşı parmağından akan zülalle karşılık vermiş olan şefkat ve merhamet kahramanı...

Ey sinesinde insanlar için kurtuluş bestesinden, yakarıştan, feryattan başka bir melodi, bir beste duyulmayan ay yüzlü Sultan.

Ey üzerine atılan işkembeye bedel ellerini açıp beddua etmeyen ve sade o kirli ellerin yunup yıkanmasını dileyen sevda yolcusu...

Ey Taif'teki kana bedel kan istemeyen ve bir salkım üzüm sunulurken bana 'Addas' gerek diyen ve onu alıp oradan uzaklaşan irşat ve tebliğ sultanı, şefkat arşı, ümit kürsüsü.

Ey kanı Uhut'da yere düşmesin diye avucunu tutan ve onu toplayan sonra da "Bir damlası yere düşerse Allah bu milleti helak eder' deyip inleyen sürmeli gözlü ahu, yay kaşı mahi, ay yüzlü ahi...

Ey sabâ rüzgârının gül kokusundan, gece bülbüllerine kadar her seste gönül bestesi olan kainatın özü, yaratılış ağacının en olgun meyvesi, zaman ve mekanın tek ve yekta rânâ gülü...

Çekiver artık perdeyi, tülü... Gel bizler de susuz kaldık bu çölde. Zülfümüz dağınık, sinemiz yanık, ruhumuz ölgün halde.

Gel de bir kadeh ab-ı hayat sun şu ölgün sinelere, aşka, şevke ümide , inanca, gerçek imana susamış gariplere...

Gönül iksirinden bir kadeh ab-ı hayat sun, öz kaynağından bir kadeh iksir ve tiryak sun...

Ey arslanların, kaplanların bile pençesini yumup, boynunu eğip, otağına girip bir kedi kadar munisleştiği vefa yıldızı, ümit güneşi, aşk beyderi, sevda pınarı...

Ey ağaçların bile onu görünce şevkten kendinden geçtikleri ve bu şevk-i târâpla yerlerinden kalkıp onun çevresinde felek felek döndüğü sevgililer sevgilisi... Ey solgun bakışlara bakıp ne istediğini bilen ve onlara Hakk'ın sözü Kur'an'ı bir ab-ı Kevser, ab-ı hayat, ab-ı tensim misali getiren ve onların sinelerine boşaltan ümit ve azim kahramanı.

Takatimizin tükendiği bir zamanda bizim de iklimine nurunu, ışığını, aşk ve şevk sularını sal, onları da şevk-i târâbla felek felek nurunun çevresinde pervâne eyle.

Bir daha bezmimize uğra. Gül kokunu yay ruhlara, bahar selini içimize gönder, bizleri de dilşad et.

Asrımıza, Allah'a dua dua yalvarıp Zat'ına benzer bir gül kondurdun. Yirminci asrın zülfüne böyle bir gül taktın. Bizlerin gönlüne hiç olmazsa o gülün izdüşümünü düşür.

Tekrar diriliş bestesini ruhlarımıza Allah'ın izni ve keremiyle üfle.

Bizler de o gül gibi dirilelim, bahara uyanalım, Said'lerden bir said olarak ve senin ayak izini başlarına tac edenlerle birlikte Hakk'a ulaşalım, Rahmet-i Rahmâna kavuşalım...

LÜTFET

Hangi çiçeği koklasam sen varsın,

Hangi rüzgârı tutsam sen,
Hangi ışığı öpsem sen varsın,
Hangi şafağı yoklasam sen.

Kumlardaki ayak izin başıma tac
Bu kalb sana, ama tek sana muhtaç

Sen bir deniz meltemi gibi
Hiç ummadığım anda karşıma çıkarsın
Beni bilmeden kumsallarda tutarsın,
Her yerde ey Leyla
Her yerde
Ama her yerde sen varsın...

Kumlardaki ayak izin başıma tac
Bu kalb sana, ama tek sana muhtaç

Taze bahar türküleri söyle bana gel,
Ummadığım bir anda..
Canda belir, gözlerimde yakamozlan
Ellerimde kına
Dudaklarımda ateş ol..

Kumlardaki ayak izin başıma tac
Bu kalb sana, ama tek sana muhtaç

Ağaçların yaprağında resmin
Yıldızlarda göz bebeklerin
Güneşte kumral saçların
Bir bülbülde sesin

Sabâ rüzgârında nefesin.

Tekrar belir bir gece,
Pencereme gel.
Kar beyaz gülüşünle
Ya da kır çiçeği gamzenle
Bana beni anlat
Bana sende sadece sende olmayı dinlet
Ve bana sevdanı, aşkını, sevgini lutfet...

Kumlardaki ayak izin başıma tac
Bu kalb sana, ama tek sana muhtaç

RUHUN DERİNLİKLERİNDEKİ ARZU

Hep bir miraç arşiyesi arzusuyla yaşadım bir ömür boyu. Hakk'a yükseliş isteği ve arzusu. Kanat kanat Hakk'a yükseliş. Duyguların kelebekler gibi kanatları olacak, hislerin, düşüncelerin beyaz güvercinler gibi kanatları... Ve başlayacak bir yükseliş türküsü o an. Kanatlar çırpılacak, heyecanla titreyecek ve duyguların, hislerin, düşüncelerin ötelere doğru arşiyesi başlayacak...

İçimdeki her şey bu yükselişe ritim olacak...

Ses, renk, safiyet, aşk, meşk, ümit, azim, sabır ama her şey...

Bütün benliğim o yükselişin payandası ve desteği olacak...

Ben binbir kanatla göklere doğru yükselen hislerime, duygularıma, düşüncelerime bakıp mest olacağım..

Artık çamurdan kurtuldu insan. Kanatlarını temizledi, onları kuruttu ve arşiyeye başladı... Artık dünya cazibesinden kendini kurtardı insan; bahar uçuşlu koşusuna ve yolculuğuna başladı...

Artık düşüncenin ellerindeki, kollarındaki, ayaklarındaki pranga kırıldı, parçalandı. Mecnun gibi madde çölünde mânâ Leylâsını bulmak için koşmaya durdu...

Evet bir lamba ışıdı, bir kandil yandı özde.

Göz de bunu gördü, gönül de... Şimdi o ışığın rotasında ve aydınlığında yol almak kaldı kalbe, gönle... Bu büyük bir lütuf insana, büyük bir nimet...

Bak işte şu dağ daha evvel çok üstündeydi senin. Şimdi ise ipek bulutlar gibi ona gölge veriyorsun... Ya şu güneş seni ışıtıyordu, ısıtıyordu. Şimdi o üşümeye durdu, senden ocağını tutuşturmak için kor istiyor, köz istiyor...

Şu sema senin üzerinde mavi bakışlı bir dev gibi duruyordu. Şimdi onun lacivert saçlarını okşuyorsun bak.

Yıldızlar da öyle. Sana çok uzaklardan bakan bu sevimli varlıklar, şimdi avuçlarında, saçlarında, bakışlarında yakamoz...

İşte miraç bununla başlar. Böyle uçuşur gönül kuşları, böyle yol alır his ve duygu kelebekleri... İşte böyle kanat açar özdeki bahar ve ruhtaki diriliş mevsimi...

Özlemler bir süre insanı içten içe ağlatır. Hicranlar insanı dilgir eder, üzer. Ama bir an bir mevsim gelir ki gülleri ve sümbülleriyle sökün eder miraç...

Artık her şey miraç olur, Bakış, eda, seda, veda, aşk, ümit, sabır ama her şey miraç olur...

İstek ve arzular yerini bulur. Özde senfoni, ruhta melodi bu miracın fon müziğidir. Artık kirpiklerden yaş eksik olmaz. Onlar her girdiği okyanustan şebnemlerle döner...

Zülüflerdeki nem teheccüt yağmurlarındandır.

Duha namazları her sabah miraca kanat açmış ve yükselmiş gönlün yanağına kondurulmuş ışıktan bir busedir...

Evvabinler, ruhun yükseliş ikliminden derleyip getirdiği siyah güllerdir...

Evet her şey miraç rengi, deseni, çizgisi taşır bu hengamda.

Özden arzu, içten istek, derinden tınlayan hicran teli Hakk'ın merhametini ihtizaza getirir ve miraç rahmetten bir tac gibi başa koyulur...

İşte ben böyle bir istek ve arzuyla kıvrandım bir ömür boyu... Ruhumu ötelere kanatlandırmak için yedim bitirdim kedimi... Her kitaptan onu sordum, her kelimede, her cümlede ona yol bulmaya çalıştım... Bazen gece yarısı kalktım ve kalemi elime alıp onu ruhumun derinliğine daldırdım. Öyle ki kalem ucu maveraya doğru bir minare gibi yükselsin istedim. Ta ki bu iç derinliğinin sayfalarda ve gök yüzünde izdüşümü aynı derinlikte olsun... Böyle gecelerim oldu... Ama kalemimden nur yerine katran damladı bazı günler... Kalbe değil nefis yönüne banmıştı ucu.

Lakin sabırla yürüdüm, azimle kanatlarımı gerdim... Yılmadım.

Bilmem şimdi ne haldeyim. Ruhum hangi vadide bir miraç arzusu ile kıvranmakta.

Belki bu halim bir dua hükmüne geçer, Rabbim beni de seçer ve miraç ülkesine seyahat ettirir. Bilinmez ki. Zira Sultana sultanlık, gedaya gedalık yaraşır...

Onun kapısında bekleyen kim eli boş dönmüştür. Onun eşiğine baş koyan hangi dilenci lütuf ile taclandırılmamıştır.

Ben de işte bir kıtmir gibi o kapıda bekliyorum ve diyorum:
İlahi lütfunu benden eksik etme.
Ben gedayım sen Sultansın.
Günahlarıma bakıp benden yüz çevirme.
Zira sen bütün günahları affedecek şefkate ve merhamete sahip
Rahimsin, Rahmansın.
Beni de lütfuna erdir.
Beni de nimetlerinle şad et.
Beni de affınla ve bağışlarınla abad et..
Bir miraç ile kayadan katı kalbimi ışık eyle, âb eyle
Beni Cennet ve Cemalullah şerefiyle şerefyâb eyle..